

Ч. ДЖ. БОКС ИЗВЪН СИСТЕМАТА

Част 16 от „Джо Пикет“

Превод от английски: Милко Стоименов, 2016

chitanka.info

На Лори, завинаги

*Пътят ни от по-висш към по-нисш порядък
е белязан неизменно от руини, тайни и отломки
от безименен гняв.*

Кормак Маккарти,
„Кървав меридиан“

ПЪРВА ЧАСТ

ЛАГЕРЪТ

*За да живееш извън закона, трябва да
бъдеш честен.*

Боб Дилън,
„Сладката Мари“

1

Нейт Романовски разбра, че е загазил, още когато видя крилата на сокола да проблясват изневиделица в далечината. Нещо приближаваше. Нещо, което не успяваше все още да зърне.

Утрото в пустинята бе приятно прохладно. Лекият бриз носеше миризмата на прахоляк и гниеци трупове на диви коне, пили вода от отровния извор.

Изгряващото слънце бе окъпало хоризонта на изток в безброй оттенъци на охра, а назъбените силуети на причудливите скални образувания се очертаваха ясно на фона на все още тъмното небе. Най-прекрасната част от деня, помисли си Нейт: онези мигове на очакване, преди първите лъчи да повдигнат завесата наоколо и да разкрият безброй червени, розови, оранжеви и бежови нюанси на ивиците от различни минерални породи, набраздили скалните образувания, и пред погледа да се ширнат скалисти каньони и пресъхнали дерета, между които се простираше огромен килим от спечена като камък глина, оформена в течение на милиони години първо от магмата, после от водата, а сега и от вятъра.

Нейт добре знаеше, че пустинята не се събужда с първите слънчеви лъчи. Тъкмо обратното, тя сякаш потъваше в сън. Стадата вилороги антилопи напускаха обраслите с рядка трева дерета, където пасяха през нощта, и се изкачваха по високите пустинни плата, където можеха да бъдат забелязани отдалече... но и те на свой ред можеха да зърнат всеки хищник. Табуните диви коне с напукани копита и сплъстени гриви препускаха към сянката на оформените от вятъра причудливи скални образувания, наподобяващи огромни дорийски колони, останали от някакви древни руини.

Това бяха ранните утринни часове, в които зайците се скриваха в дупките си, а птиците напускаха местата, където бяха търсили треви и семена, за да се върнат на сигурно място в гнездата си. Затова Нейт бе избрал това време за лов.

Но той не бе единственият хищник в околността.

Благородният сокол, най-големият и най-величественият сред всички представители на своя род, ловуваше хоризонтално. За разлика от прерийния сокол, който се спускаше върху жертвата си от сравнително ниска височина — най-често от клона или скалата, на която бе кацнал, — или от сокола скитник, който пикираше със скорост от над триста километра в час със свити нокти и прихващаше целта си в полет, в резултат на което двете птици се превръщаха в топка от мускули и пера, — огромният благороден сокол се рееше безмълвно над пустинята. Зърнеше ли своята жертва — заек, пелинов тетрев или дребен гризач от семейството на гоферите, — той променяше маршрута си така, че слънцето да остане зад гърба му, после се спускаше и приковаваше пляката си към земята. Използваше тежестта и силата на остриите си нокти, за да я лиши от дъх. Ако случайно жертвата продължеше да се съпротивлява или просто не умреше достатъчно бързо, благородният сокол прекъсваше гръбначния ѝ стълб със закривения си, остър като бръснач клон.

Нейт не бе сигурен колко време вече ловува с новия си сокол. В паметта му имаше бели петна. Знаеше само, че се бе появил неочаквано от Арктика, където всъщност живееха благородните соколи, и сега бе негов партньор.

Когато го взе за пръв път върху кожената си ръкавица, соколът му се стори доста голям, тъй като тежеше повече от всяка граблива птица, с която бе ловувал някога. Бе по-дребен и по-лек от скалния или белоглавия орел, но не с много — разликата едва ли бе повече от килограм. Когато политаше във въздуха, размахът на крилата му от над метър и половина и осеяната с кафеникави петънца бяла перушина напомняха на Нейт за летящ бял вълк. В ранното утро в пустинята, когато първите слънчеви лъчи озаряваха птицата в полет, се създаваше илюзията, че е поне два пъти по-голяма, отколкото всъщност бе. Благородният сокол е страховитото оръжие. Ако соколът скитник може да бъде оприличен на крилата ракета, то този тук бе бомбардировач стелт.

В древността благородните соколи били запазени единствено за благородници с кралска кръв. Хора от простолюдието не можели да

притежават подобна птица. Появата на големия бял сокол бе същинско чудо. Всъщност птицата бе женска, почти сребриста на цвят, а както е известно, женските соколи са по-едри от мъжките. Нейт се наслаждаваше просто да я гледа, кацнала на ръкавицата му, а по всичко личеше, че и тя се наслаждава на възхищението му; нещо повече, очакваше го.

И тъй като благородният сокол е представител на вид, който няма естествени врагове, с изключение на някой скален орел от време на време, той лети и ловува безнаказано.

Затова, когато птицата, която се рееше в далечината на два-три километра от него, започна да се изкачва рязко нагоре и дългите ѝ крила запляскаха толкова бързо, че очертанятията им се размиха, Нейт разбра, че е срещнала необикновен и смъртоносен враг.

Каквото и да приближаваше към него, бе привлякло вниманието и на малкото стадо вилороги антилопи, появило се от дясната му страна. Не ги бе забелязал по-рано в мрака. Животните замръзнаха като по команда и обърнаха глави на север, където високо в небето потрепваше силуетът на сокола. Миг по-късно оживяха като по невидим сигнал и стадото се устреми на юг. Двойните копита с форма на сълза вдигаха облачета прах. Антилопите се понесоха като буйна река през пустинята и не след дълго изчезнаха от погледа му.

Едва тогава Нейт усети земята да вибрира по необичаен начин. Това бе едно от най-удивителните неща в пустинята — човек можеше да усети нечие приближаване още преди да го е видял или чул.

От север изникна стадо коне. Бяха дванайсет или тринайсет. Появиха се един по един, препускаха с развети гривви и разширени ноздри. Шумът от копитата им набираще мощ, но бяха толкова далече, че звукът сякаш не бе свързан с движението им.

Нейт знаеше, че нещо ги бе прогонило. Нещо ги бе принудило да препуснат право към него.

Конете се носеха по спечената от слънцето земя и вдигаха облачета прах, които бавно се слягаха. Вече бяха достатъчно близо —

може би на сто и петдесет метра от него — и тропотът на копитата им закънтя в синхрон с движенията им.

Нейт вдигна високо двете си ръце и ги размаха. Табунът продължи да приближава. Едва когато достигнаха на двадесетина метра от него, животните се разделиха и го заобиколиха от двете му страни. Земята се разтресе. Преди да стисне клепачи, за да се предпази от прахоляка, Нейт зърна — макар и само за миг — бялото на очите им, разширените им ноздри, разветите им гриви, струпеите по хълбоците им. Бяха предимно дорести, но жребецът, който препускаше начело, бе черен, с един-единствен бял чорап. Отминаха бързо, но оставиха след себе си тежка мускусна миризма на засъхнала пот и спечена кал.

Конете продължиха пътя си на юг.

Когато отвори очи, видя чифт фарове, които пронизваха прахоляка, оставен от конете. Нейт примижа. Колата, също като конете, се движеше право към него.

Той се обърна и огледа безоблачното небе. Благородният сокол се бе превърнал в бяла точица високо горе. Нейт добре познаваше разликата между сокол, който се издига, уловил някой топъл въздушен поток или за да заеме по-изгодна позиция за лов, и сокол, който бяга от нещо.

Неговият сокол бягаше. Нейт усети, че няма да го види отново. Случвало се бе и преди. Понякога соколите, които бе хранил и дресирал, с които бе ловувал години наред, просто отлитаха. Всеки път, когато това се случеше, в душата му зейваше дупка, която можеше да бъде запълнена само от нова ловна птица. Този път обаче не изпита познатото усещане за загуба, а се почувства предаден.

Проклетницата ме прецака.

* * *

Той се обърна към приближаващия автомобил и с изненада установи, че образът му се е утроил. На мястото на онова, което бе взел за самотен джип или пикап, се бяха появили три коли. Едва сега осъзна, че фаровете принадлежат на водещия автомобил на малък

конвой от три пикапа. Двата отзад се движеха зад водача и приближаваха към Нейт в клиновидна формация, а зад тях се влачеха прашни шлейфове, обагрени в оранжево от утринното слънце.

Трите пикапа приближаваха бързо. Вече чуваше ръмженето на двигателите и скърцането на гумите по парченцата вулканичен кварц, осеяли пустинята.

Минута по-късно успя да види, че шофьорите не са сами. В каросериите също имаше хора. Когато пикапите приближиха, мъжете отзад се надигнаха предпазливо, опитвайки се да запазят равновесие. С една ръка се държаха за стените на каросерията или за покрива на кабината. В другата стискаха автоматични оръжия.

Върху предния капак на първия пикап бе прикрепено нещо голямо, черно, кърваво. Нейт зърна за миг дълги жълти зъби и козина, покрита с кървави петна, и погледна надолу. Под мишниците си имаше кобури, а от тях стърчаха извитите ръкохватки на револверите му. Под дясната си ръка държеше „Касул“ с единично действие, калибър .454. Под лявата му ръка се бе сгушил „Уайоминг Експрес“, също с единично действие, но калибър .500 и също с пет големи патрона в барабана.

Не можеше да си спомни откога е започнал да носи два револвера, но не се съмняваше, че постъпва правилно. Също както не можеше да си спомни и повече подробности около появата на благородния сокол. Не можеше да си спомни и какво прави в пустинята.

Озърна се през рамо. Смяташе, че е дошъл с белия си микробус с надпис „Ярак инк.“ отстрани, но с изненада установи, че той се е превърнал в стар „Джип Си Джей 5“. Колата бе паркирана на четиристотин метра встрани под скално образувание, наподобяващо чадър: десеттонен навес от пясъчник, който балансираше — неизвестно как — върху един-единствен тесен каменен стълб.

Нейт се огледа и за своя приятел Джо Пикет. Не бе сигурен защо, но очакваше Джо да е тук и да му пази гърба. Не че Джо можеше да уцели каквото и да било, но полагаше усилия и бе в състояние да прояви удивителна ярост и дори жестокост, когато смяташе, че правото е на негова страна.

Но дали сега правото бе на негова страна? Или на страната на когото и да било? Всичко бе толкова объркано.

Нейт се съмняваше, че ако се обърне и хукне към джипа, ще успее да го достигне, преди трите пикапа да го обградят. Освен това нямаше никакво намерение да се остави да бъде преследван като диво животно или прострелян в гърба.

Обърна се отново, разкрачи се и зае стойка за стрелба. Изправи рамене. Под краката му проскърца вулканичен кварц.

Знаеше какво трябва да направи. Нямаше избор.

Три шофьори, по трима-четирима въоръжени в каросерията на всеки пикап. Всъщност Нейт едва сега забеляза, че в кабината на първата кола има двама души. Това означаваше повече от дузина въоръжени мъже.

Разполагаше с десет изстрела, преди да се наложи да презареди. А дотогава щяха да са му видели сметката.

Той извади револверите. Насочи цевите надолу и запъна ударниците.

Пикапите се намираха на петдесетина метра от него и приближаваха бързо. Утринният въздух се изпълни с крясъци — Нейт позна и езика и си преведе думите — и с острото металическо изщракване, съпровождащо зареждането на автоматите.

Слънцето огря мургавите им лица и хвърли отблясъци върху цевите. Повечето имаха черни бради. Позна шофьора на първия пикап. Каза си, че не бива да се учудва, че това е именно *той*.

Нейт се събуди рязко, изкрещя и се изправи в леглото. Очите му бяха широко отворени, а кожата му покрита с капки пот. Цели кичури от дългата му руса коса бяха полепнали по врата и раменете.

Оливия Бренън, която приготвяше куфара си, поставен върху стар чамов скрин, се извърна към него. Бе решила да не включва лампата, за да не го безпокои, затова използваше единствено светлината, която проникваше откъм коридора.

— Добре ли си, скъпи? — попита тя и повдигна вежди.

— Сънувах кошмар — отвърна Нейт.

Сърцето му още блъскаше. Двете му ръце, скрити под завивките, стискаха въображаемите дръжки на револверите. Той разтвори пръсти и постави длани върху коленете си.

— Очевидно. По-добре ли си?

— Идеално — излъга той.

— Не ми звучи така — отвърна тя.

Лив Бренън говореше с мекия напевен акцент, характерен за Луизиана, който неизменно го обгръщаше като топло одеяло. Понякога ѝ задаваше въпроси, чиито отговори вече знаеше. Тя бе единствената жена, която някога бе насърчавал да говори повече.

— Какво сънува? — попита Лив. — По едно време изкрещя. Уплаши ме до смърт.

— Какво изкрещях?

Усмивката изгря на фона на кожата ѝ с цвят на мока и озари тъмната стая.

— Нещо от рода на... *Сега ще умреш!* Обичайните любезности, които хората си разменят сутрин.

Нейт разтри лице с длани и изсумтя.

— Не си го правил от месеци — продължи тя разтревожено. — Мислех, че си го превъзмогнал.

— Не беше обичайният кошмар — обясни Нейт и поклати глава. — Не бях попаднал в засада или в друга опасна ситуация от моето

минало. Това е нещо напълно ново и нямам представа от какво е породено.

Тя се обърна, постави ръце на стройните си бедра и го подкани:
— Разкажи ми.

Когато спря да говори, тя възкликна:

— По дяволите! Това е толкова откачено!

— Знам.

— Какво крещяха? Онези мъже в пикалите?

— *Аллаху Акбар*.

Тя се замисли.

— *Аллах е велик*. Това означава ли, че сцената от съня ти се развива в Близкия изток?

— Така изглежда — призна Нейт.

Бяха обсъждали престоя му в Афганистан като експерт по специални операции. Там бе прекарал известно време в лагер за лов със соколи през 1999 г. и бе разговарял с някакъв непознат в пустинята, за когото впоследствие бе научил, че е Осама бин Ладен. Оказало се бе, че Осама е почитател на американските уестърни. Явно бе израснал с тях. Нейт й бе казал, че двамата с Осама са обсъждали някои епизоди от телевизионния сериал „Пушечен дим“, който и двамата бяха гледали като млади.

— Чудя се какво ли е върнало всички тези спомени? — попита Лив.

Нейт поклати глава.

— Пустинята приличаше на тази в Афганистан, обстановката бе същата, усещането бе същото, но това *не беше* Афганистан. Там няма вилороги антилопи, нито пък диви коне. Единствените диви животни, които съм виждал там, бяха дроплите, които ловувахме с кралски соколи, наричани *шахин*.

Дроплите бяха едри птици, които живееха в пустинята. В Северна Америка не се срещаха. Луксозният лагер в пустинята разполагаше с палатки в бедуински стил, скъпи джипове, електрически генератори, а недалече от него бе кацнала цяла флотилия частни боинги, произведени по поръчка. С тях бяха дошли соколари от Саудитска Арабия и други блискоизточни страни. Пред всяка палатка

бяха забити пръти, на които бяха накацали соколи с покрити глави. Макар самият Осама бин Ладен да не бе соколар, имаше някаква работа с членове на саудитското кралско семейство, които се намираха в лагера.

— Може би си смесил Афганистан с Уайоминг — предположи Лив. — Никой не е казал, че сънищата следват каквато и да било логика.

— Този определено бе доста несвързан — каза Нейт и измъкна крака изпод завивките. Подът бе студен.

— След като и Джо е бил там, не може да е Афганистан. Доколкото знам, Джо не пътува никъде.

Така беше. Приятелят на Нейт бе ловен инспектор в Уайоминг. Рядко ползваше отпуск, а когато го правеше, отиваше на лов, риболов или къмпинг... в Уайоминг. Веднъж бе заявил на Нейт, че не чувства необходимост да ходи където и да било другаде, докато не опознае всеки квадратен сантиметър от този щат. При положение че Уайоминг се простираше на площ от над двеста и петдесет хиляди квадратни километра, подобно изявление от страна на Джо бе равносилно на признание, че никога няма да напусне границите на щата.

Нейт се изправи и се протегна. Все още усещаше леки болки от раните си, особено сутрин. Беше висок и широкоплещест, а кожата по предната част на бедрата, корема, гърдите и врата му бе покрита с безброй белези с формата на запетайка — местата, от които лекарите бяха извадили две дузини едри сачми, малко по-големи дори от куршуми дващсет и втори калибър. Миналата пролет бе попаднал в засада, която му бяха устроили двама мъже с ловни пушки. Нейт бе влязъл в капана невъоръжен.

Докато лежеше в критично състояние в болницата в Билингс, Лив бе държана в плен в мазето на къща, притежавана от семейство диви планинци. Почивката, физиотерапията, упражненията и желанието да се върне към лова със соколи му бяха помогнали да се възстанови. Лив също се бе възстановила, макар нейните травми да бяха психологически. Изглеждаше добре, но все още не можеше да заспи, ако лампата не светеше.

След това страшно преживяване двамата с Лив заживяха откъснати от цивилизацията в къща, предоставена им от техен приятел, който имаше ранчо в Южен Уайоминг.

Соколят скитник и червеноопашатият сокол, пуснати на свобода от двама бели негодници на име Кейтс, бяха успели да го открият и да се върнат при него. Това бе същинско чудо, което Лив Бренън бе посрещнала с изумление. А Нейт, който бе свикнал на подобни малки чудеса, които не бе в състояние да обясни, просто бе свил рамене.

— В този сън имаше толкова много странни неща — каза той на Лив. — Първо, никога не съм имал благороден сокол. Нямам представа откъде се е появил. Освен това носех два револвера в кобури под мишниците, чиито ремъци се кръстосваха на гърдите ми. Приличах на разбойник от Дивия запад. Никога не съм носил два револвера.

— Не мислиш ли, че е време да облечеш нещо? — попита Лив.

Нейт спеше гол и обичаше да се разхожда, както майка го е родила. Понякога дори сядаше на клона на някоя канадска топола и прекарваше там часове наред. От време на време под него преминаваше лодка с рибари. Никой от тях не го поглеждаше.

Нейт измъкна леката завивка от леглото и я уви около раменете си.

— Искан ми се да забравя този сън — промърмори той.

— Изпий едно кафе. Направих цяла кана, докато ти заплашваше лошите да им видиш сметката.

— Предпочитам теб.

— Нямаме време, Нейт — отвърна Лив далеч по-неуверено, отколкото бе очаквал.

* * *

Нейт си наля чаша кафе в малката кухня, отиде до прозореца и дръпна завесите. Слънцето още не бе изгряло напълно.

Есенната трева бе покрита с фин килим от ефирна мъгла, която обгръщаше и стволите на дърветата. Елен и кошута прекосиха горичката на път към реката.

Беше октомври, любимият му месец от годината. Бяха изминали седем месеца от нападението, при което едва не бе загинал. Нощем бе хладно, дори студено, но през деня бе приятно топло. В планините

октомври може да бъде опасен месец, помисли си той. При надморска височина от над две хиляди метра човек трябва да свърши доста неща, преди да връхлети зимата. Трепетликите бяха изпъстрили планинските склонове с червени и яркожълти петна. Облаците се носеха толкова ниско по небето, че сякаш надзъртаха над рамото му. Лятното безгрижие бе отминало. Канадските елени мучаха нощем по време на брачните си ритуали, бобрите бързаха да довършат домовете си, нивата на реките се надигаха и водата потичаше с пълна мощ, когато дърветата нагоре по течението престанеха да пият от нея.

Сънят му бе толкова ярък и осезаем, че Нейт се пресегна към най-горната лавица на библиотеката, за да се увери, че неговият „Уайоминг Експрес“ е на мястото, на което го оставяше всяка вечер. Да, там беше, но нямаше втори револвер.

Къщата бе изградена от цели трупи малко след Втората световна война за нуждите на каубоите, които работеха в най-отдалечените райони на обширното ранчо. Въпреки солидния ремонт, извършен преди няколко години, при който бяха запушени дупките между дънерите и подменени електрическата инсталация и водопроводът, продължаваше да изглежда все така населена с призраците на мъжете, които от нямане какво да правят бяха издълбали имената си — *Уайли*, *Бък*, *Слим* — върху рамките на вратите. Лив бе положила усилия да я освежи с нови пердета и килими, но в крайна сметка бе признала поражението си. Къщата не разполагаше със стационарен телефон, нито с телевизор или достъп до интернет. Късовълновото радио на кухненския плот осъществяваше единствената връзка с външния свят.

Нейт държеше на това.

Чу Лив да дърпа ципа на куфара в спалнята и се обърна. Видя я да го влачи на колелца след себе си. Отдавна не я бе виждал облечена толкова делово: тъмносив панталон, бяла блуза, сако и перлена огърлица. Изглеждаше ослепително.

— Ще ми липсваш — заяви той.

Тя спря и наклони леко глава. Изражението ѝ издаваше объркване, примесено с лека дяволита нотка, но очите ѝ плуваха в сълзи.

— Няма да се разчувстваш, нали?

А Нейт отвърна:

— Никога досега не бях прекарвал толкова време с някого. Мисля, че те обичам повече от всякога.

— *Мислиш?*

— Знам.

— Престани! — спря го тя, макар изражението да не съответстваше на думите ѝ. — И аз те обичам.

Прииска му се да я сграбчи, да я метне на рамо и да я отнесе в спалнята. Тя предусети намерението му.

— Дръж се прилично, докато ме няма. Не искам да чуя по новините, че бял мъж с разчорлени коси е бил забелязан да тича чисто гол в гората.

Той се ухили.

— Не мога да ти го обещаю. Но сутрин става все по-студено.

Тя пусна дръжката на куфара, пристъпи към него и обви ръце около врата му. Надигна се на пръсти, за да се целунат. Целувката обаче не продължи дълго, тъй като отвън долетя клаксонът на пикапа.

— По дяволите! Можеше да закъснее малко! — възкликна Нейт.

— Прав си — отвърна Лив, отстъпи назад и приглади блузата си.

Докато Лив излизаше навън, а Нейт вървеше след нея с куфара, не пропусна да я предупреди:

— Сигурно не бива да го казвам отново, но все пак внимавай. Не забравяй нито за минута, че продължават да ни издирват. Затова трябва да останем извън системата. Не използвай никакви електронни устройства, свързвай се с мен само по начина, който уточнихме.

— Излишно е да ми го повтаряш — отвърна Лив. — Повярвай ми, научила съм си урока.

— Знам — кимна Нейт и метна куфара ѝ в каросерията на пикапа, където компания му правеха няколко шепи слама, празни кутийки от бира, еленски бут и руло конопена връв.

— Ще излъжа, ако кажа, че не очаквам с нетърпение мига, в който ще седна пред телевизора и ще си поръчам пица — каза тя. — Или ще отида на кино. Мина доста време и съм удивена до каква степен могат да ми липсват неща, с които не разполагам.

— Разбирам те.

Зад волана на пикапа седеше един от работниците в ранчото, мургав нисък мъж на име Родриго Рамирес, който не сваляше безформената си сламена шапка ни зиме, ни лете. И собственикът на ранчото, и Нейт му имаха доверие и знаеха, че ще свърши работа и няма да се разприказва.

— В колко часа е полетът? — попита Нейт, докато придържаше вратата на Лив.

— В един и половина. Ще кацна в Ню Орлиънс към четири и половина.

Очакваха я четири часа и половина път с кола до Денвър, а после час и половина регистриране и преминаване през различните проверки за сигурност. Затова Родриго бе дошъл в шест и половина сутринта.

— Поздрави майка ти от мен — каза Нейт и се наведе да я целуне за „сбогом“. — Надявам се да се оправи.

— Сигурна съм, че ще ти допадне — отвърна Лив. — Но няма да изкара още дълго. Знае го и е готова. Не мога да кажа същото за себе си. Затова трябва да отида там.

Затвори вратата и Родриго потегли бавно. Преди пикапът да изчезне в гъсталака от трепетлики, сред който се виеше тесният стар път, водещ към магистралата, Лив се обърна и се усмихна тъжно на Нейт през задния прозорец.

Нейт пристегна одеялото около себе си и изчака да заглъхне шумът от автомобила. Сетне застина на място и се ослуша внимателно.

От престоя си по тези места бе научил, че дните в долината на река Норт Плет в Южен Уайоминг не си приличат един с друг. Понякога разликите бяха почти недоловими комбинации от температура, ниска влажност или облачност, древни ритуални движения на едрия дивеч или местоположение на стадата в ранчото. Дори пъстървата следваше свой собствен ритъм, който Нейт едва започваше да опознава.

Обикновено обаче разликите бяха значителни. Това бе земя на крайности: на бурни ветрове, високи температури и арктически студове. Имаше дни през юли и август, когато се събуждаше и виждаше навън да бушуват снежни виелици, а през есента и зимата температурите понякога достигаха петнайсет-шестнайсет градуса над

нулата. Предишния ден например бе толкова топло, че изобилието от водни кончета над реката бе подлудило пъстървите, които заподскачаха във въздуха и плясваха шумно обратно във водата.

Нейт забеляза, че тази сутрин е различна. С какво обаче, все още не можеше да разбере. Беше необичайно тихо: не се чуваха никакви диви животни, птиците не прелитаха от клон на клон, катеричките не цвърчаха, рибите не се показваха над водата.

Нейт се напрегна. Започна да го обзема параноя. В подобно състояние изпадаше преди всяка специална операция. Усещането бе продиктувано по-скоро от интуицията му, отколкото от някаква логика. И не бе свързано единствено със заминаването на Лив, която отиваше при умиращата си майка в Луизиана, или с кошмара в пустинята, който бе сънувал.

Нейт усещаше, че предстои да се случи нещо много важно. Нямахше представа дали то е начало или край. По-късно, когато чу приближаването на друг автомобил, разбра, че съвсем скоро ще научи отговора.

След като закуси със стек от елен и пържени яйца, Нейт обу джинсите си, облече суичър и завърза обувките си. Къщата бе изцяло на негово разположение, но нямаше желание да се захване с нищо различно от онова, което правеше в компанията на Лив. Не намираше никакъв смисъл в свободата, която му предоставяше отсъствието ѝ. Копнееше тя да се върне, макар че причината за нейното заминаване — болната ѝ майка — го накара да се почувства жалък егоист.

И тъй като все още не можеше да прогони спомена за кошмарния сън, преди да излезе, си сложи кобура и пъкна револвера под лявата си мишница.

По-късно през деня, след като нахрани птиците си, Найт реши да се качи на дървото, надвиснало над реката, и да си припомни пустинята, която бе сънувал. Щеше да възкреси образа ѝ кадър по кадър, сякаш наблюдаваше запис от охранителна камера. Може би това щеше да увеличи вероятността да открие някакъв смисъл в кошмара.

Докато отваряше вратата на клетката и изваждаше един гълъб, продължаваше да се чуди какво означава благородният сокол. Изникнаха и други въпроси.

Защо имаше два револвера?

Къде се намираше в съня си? В Афганистан? Или в друга страна?

Откъде познаваше шофьора на първия пикап? И как се казваше той?

И защо очакваше Джо Пикет да бъде някъде наблизо, да се крие или да пази гърба му?

И най-вече, как щеше да се справи с над дузина въоръжени джихадисти, които крещяха и вдигаха вой до небесата?

Клетката, в която държеше соколите, бе сгушена в закътано местенце между къщата и брега на реката. Нейт собственооръчно бе забил коловете и сковал гредите, след което ги бе покрил с талашитени плоскости и ги бе боядисал в камуфлажно зелено. Островърхият

покрив бе покрит със стоманена ламарина и щеше да издържи снега, който щеше да се натрупа през зимата.

Вътре имаше три птици, накацали по дървените си стойки — сокол скитник, прериен сокол и червеноопашат сокол. На главата на всеки бе нахлузена кожена качулка, която покриваше очите. И трите птици се извърнаха към него, когато влезе в клетката. Вътре се носеше тежка миризма на азот от побелелите изпражнения, полепнали като цимент по дървените пръти.

Нейт постави на лявата си ръка петдесетсантиметрова кожена ръкавица като онези, които използват оксигенистите, и придърпа края ѝ със зъби, за да пасне по-добре. С дясната си ръка здраво притискаше гълъба към тялото си. Хвана главата и я завъртя рязко, за да прекърши врата му и да го убие колкото се може по-бързо и по-хуманно. Крилата на гълъба затрептяха в смъртна агония и Нейт протегна ръка, за да го отдалечи от тялото си. Пляскането на крилата привлече вниманието на грабливите птици и те се напрегнаха в очакване.

После той разкъса гълъба. Кръвта на птицата покапа по прашния под. Разнесе се топла, остра миризма. Нейт свали качулките на соколите една по една и развърза кожените връвчици, с чиято помощ бяха завързани за стойките си. Хвана връвчиците с ръка, за да не могат птиците да отлетят, повдигна соколите и започна да ги храни.

А те се нахвърлиха върху храната с безстрастна, хладна ефективност. Разчупваха кости с клюновете си и поглъщаха късчетата месо цели — заедно с перата. Нейт наблюдаваше как гушата на всеки сокол започва да се издува, докато не добие размерите на топка за голф. Често се взираше в очите им, докато се хранеха. Черни, пронизителни, те изглеждаха сякаш бездънни и въпреки годините, прекарани в опити да проникне в душите им, така и не бе успял да го направи. Все му се струваше, че ако трите грабливи птици умееха да говорят, и те щяха да кажат същото за него.

Когато приключиха, отново нахлузи качулките на главите им и привърза връвчиците към металните пръстени на стойките им.

Нейт посвещаваше няколко часа дневно на събирането на храна за соколите. Предпочиташе гълъби заради високото им съдържание на протеини и мазнини, а също и патици, пъдпъдъци и зайци. Хранеше всяка птица и с миниатюрни камъчета, скрити в месото, които щяха да

се озоват в хранопровода ѝ и да подпомогнат смилането и усвояването на утринното меню.

До вечерта щяха да огладнеят отново, но тогава щеше да заведе една от тях на лов. Останалите две щяха да вечерят с гълъби или патица в клетката. Редуваше птиците, защото все още не можеше да им се довери и да ги пусне едновременно. Освен това прерийният сокол бе най-новата му придобивка и не смяташе, че птицата е готова да полети заедно с останалите.

А когато соколите ловуваха, Нейт играеше ролята не на ловец, а на ловджийско куче. Задачата му бе да пусне сокола и да се опита да подплаши потенциалната плячка, независимо дали на земята или във въздуха.

Нейт очакваше с нетърпение деня, когато щеше да пусне едновременно и трите сокола и да наблюдава какъв хаос щяха да предизвикат в небето.

Тъкмо привързваше кожената каишка на червеноопашатия сокол, когато в далечината избоботи автомобилен двигател. Идваше откъм ранчото, което се намираше на около шест километра северно от къщата.

Двамата с Лив посрещаха гости толкова рядко, че Нейт се стресна. И се зарадва, че е взел оръжието си, преди да нахрани птиците сутринта.

Сетне чу добре познатото характерно тракане и раменете му се отпуснаха.

Пикапите от ранчото винаги носеха в каросериите си всевъзможни боклуци, инструменти и какво ли още не, досущ като колата на Родриго рано сутринта. И тъй като колите се движеха по тесни черни пътища и издълбани в засъхналата кал коловози, предметите в каросериите им тракаха. Всеки пикап разполагаше с различен набор вещи отзад, затова подрънкваше по свой собствен уникален начин. А това, помисли си Нейт, прави невъзможно незабелязаното промъкване на някой каубой или ратай.

Затвори вратата на клетката и зачака. Тракането приближаваше.

Скоро се показа предницата на новичкия форд 250, който принадлежеше на собственика на ранчото, доктор Кърт Бъколц.

Нейт мигом забеляза, че д-р Бъколц не е сам в кабината — придружаваха го двама мъже. Което бе странно. Доктор Бъколц никога не водеше тук други хора. Освен това изглеждаше притеснен. Извивката на устните му подсказваше, че е бил принуден да доведе двамата непознати.

Бъколц бе прекарал детството си тук, преди да постъпи в медицинския институт и да се превърне в преуспяващ хирург в Омаха. Завърнал се бе в ранчото след смъртта на баща си и продължаваше да работи на половин щат в болницата в Карбън. Бе споделил с Нейт, че това му помага да покрива загубите на ранчото. Подобно на повечето собственици в района, и той разполагаше със земя в излишък, но парите все не стигаха. И макар цените на телешкото да се бяха вдигнали, приходите от продажба на животни и сено едва успяваха да покрият разходите. Единственият начин да изкараме някакви пари от ранчото, признаваше докторът, е двамата с жена ми да го продадем изцяло или да го разделим на парцели, които да предложим на строителни предприемачи. А това никога няма да се случи, заричаше се той.

Доктор Бъколц бе слаб, жилив и пъргав, с дълъг остър нос и сребристора коса. Бе по-висок, отколкото изглеждаше, защото имаше навика да се привежда в кръста и да поглежда нагоре изпод гъстите си бели вежди. Бе доста начетен и имаше резки, дори малко груби маниери. Никога не криеше мнението си, че „страната отива по дяволите“. Именно затова предоставяше подкрепа и убежище на хора като Нейт, които системата бе поставила извън закона.

В Съединените щати действаше цяла мрежа от хора като д-р Бъколц, която се разрастваше с всеки изминал месец. Те бяха загърбили обществото като цяло, но продължаваха да подпомагат общностите, в които живееха. Не се причисляваха към онези, които се канеха да преживеят евентуална ядрена война, но в случай на нужда бяха далеч по-подготвени от тях да се погрижат за самите себе си, своите семейства и приятели. Отнасяха се към федералното правителство и елитите от двете крайбрежия — Източното и Западното — като към врагове. Нейт се чувстваше комфортно в компанията на

хора като д-р Бъколц, а те на свой ред му отвърщаха с дискретност и му предлагаха убежище.

От време на време Бъколц идваше в къщата, която бе предоставил на Нейт и Оливия, за да изпие едно-две питиета в тяхната компания. И винаги носеше по някоя бутилка хубав бърбън. Веднъж бе заявил на Нейт: „Тази страна е била създадена от бунтовници, които са се били за справедлива кауза. Не от представители на елитите или корпорациите и определено не от политици. Готов съм да направя каквото е необходимо, за да опазя духа им жив“.

Воден от инстинкта си, Нейт се скри зад дънера на една стара канадска топола и извади оръжието си. Изщракването на петлото и завъртането на барабана бяха ясно доловим сигнал, който постави всичките му сетива нащрек. Реката изведнъж заромоли по-силно от обичайното и тракането в каросерията на пикапа прерасна в какофония. Горчивият пращен мирис на канадската топола сякаш опари обонянието му. Лицата на двамата мъже, които седяха до доктора, изведнъж изникнаха на фокус.

И двамата пътници бяха около петдесетте. Мъжът, който седеше в средата, до доктора, бе гладко избръснат, добре облечен и се взираше напрегнато в пътя. Бе късо подстриган по начин, характерен за агентите на ФБР, имаше брадичка на кинозвезда и очила с черни рогови рамки.

Мъжът, който седеше до другата врата, имаше изпъкнала челна кост, бръсната глава, широк нос и остър поглед. Лицето му приличаше на свит юмрук, готов да нанесе удар във всеки един момент.

Нейт се прицели между веждите на гологлавия тип. Можеше да елиминира първо него, след което да убие и другия с мигновен втори изстрел. Отдавна бе усвоил техниката на бързата стрелба с револвер: трябваше само да запъне ударника, докато изравняваше цевта след силния откат от предишния изстрел. В състояние бе да изстреля петте куршума почти толкова бързо, колкото и с автоматично оръжие, но с далеч по-голяма точност. Щеше да му отнеме едва две секунди и половина.

Ами ако непознатият в средата бе опрял пистолет в ребрата на доктора?

Нейт се поколеба, но не свали оръжието.

Доктор Бъколц намали и спря, после угаси двигателя. Разстоянието между тях бе двайсетина метра. Мъжът в средата вдигна бавно ръце, за да може Нейт да ги види. Каза нещо на плешивия и миг по-късно той също вдигна ръце.

Нейт не свали револвера, а огледа внимателно дърветата и храстите от двете страни на пикапа. Щеше да забележи и най-малкото движение, да чуе и най-тихия звук. Сами ли бяха дошли двамата непознати?

Не чу нищо, освен въртенето на вентилатора, който охлаждаше двигателя.

Мъжът в средата каза нещо, след което прозорците на двете врати се плъзнаха надолу.

— Сега ще излезем — заяви мъжът в средата. — Не сме въоръжени, затова фойерверките са излишни. Много добре знаем на какво си способен с този твой револвер. Доктор Бъколц и съпругата му не са пострадали по никакъв начин, нали, докторе?

Нейт впери поглед в собственика на ранчото. Когато кимна с глава, изглеждаше угрижен, но не и уплашен. Ако мъжете в пикапа са дошли да ме ликвидират, каза си Нейт, едва ли щяха да подхождат по този начин. Нямаше да се насочат право към къщата и да се превърнат в толкова лесни мишени.

— Съжалявам, Нейт — извика доктор Бъколц през отворения прозорец. — Не ми оставиха избор.

Мъжът в средата даде знак на колегата си да отвори вратата.

— Запазете спокойствие — каза плешивият, докато излизаше.

— Напълно спокоен съм — отвърна Нейт, който бе насочил оръжието си към челото му. — А сега заобиколете вратата и застанете пред колата. Дръжте ръцете си така, че да мога да ги виждам.

Мъжът кимна и изпълни нареждането. Беше висок и широкоплещест, облечен с евтини джинси, риза и памучно яке с множество джобове. Все издути до пръсване, забеляза Нейт. Това не му хареса. Затова нареди:

— Съблечете якето и го оставете на земята.

— Ще се изцапа — възрази непознатият.

Мъжът, който седеше в средата, го погледна и той размърда рамене, за да позволи на якето да се плъзне по ръцете и да падне в

краката му.

Вторият се измъкна от кабината и застана до плешивия. Беше по-висок, но по-слаб и изглеждаше в отлична физическа форма. Бе облякъл тънко яке „Норт Фейс“ върху чиста, безупречно изгладена карирана риза. И неговите джинси, подобно на тези на плешивия, изглеждаха безупречно. Нейт реши, че и двамата изглеждат толкова нелепо тъкмо защото бяха положили усилия да се облекат като местни. И двамата имаха вид на военни. Нейт го бе забелязал още в първия миг.

Мъжът с очилата заяви:

— Нейт Романовски, трудно е да те открие човек.

— Това е целта — кимна Нейт.

— Аз съм Брайън Тирел, а това е Кийт Волк. Издирваме те от месеци.

— Защо? — попита Нейт, макар да знаеше отговора.

Тирел отвърна:

— Бих искал да кажа, че правителството ни е натоварило със задачата да дойдем тук и да предложим помощта си, но имам чувството, че предложението ни няма да бъде посрещнато с радост.

Нейт не отговори.

— Затова ще премина направо към същността на въпроса — продължи Тирел. — Ти си беглец от правосъдието. Живееш извън закона. Видях документи, с които обвинението разполага и които ще бъдат използвани срещу теб и Оливия Бренън във федералния съд. Както обикновено, прокуратурата се е престарала, но дори да успее да докаже половината обвинения, ще останете зад решетките до края на дните си.

Нейт кимна.

— Означаваш ли това, че не сте дошли да ме арестувате?

— Дошли сме тук, за да направим предложение и да сключим сделка. Приемеш ли я, ще се погрижим всички обвинения срещу теб и госпожица Бренън да отпаднат. Няма да се налага да живеете извън системата.

— Харесва ми да живея извън системата — отвърна Нейт.

— Знам. Затова те открихме толкова трудно и затова очакваме да проявиш интерес към нашето предложение, ако не за друго, то поне за да изчистиш досието на госпожица Бренън.

Тирел изглежда доста самоуверен, помисли си Нейт. Но беше прав за Лив. Би направил всичко възможно, за да я отърве от федерален затвор.

— Ако ни придружиш до дома на доктор Бъколц, ще научиш повече подробности — добави Тирел.

Нейт не свали револвера си.

— И защо не можете да ми ги съобщите тук?

— Виж какво — каза Волк, който не успя да прикрие нетърпението си, — ако искахме да те убием, вече щеше да си мъртъв. Ако искахме да те арестуваме, вече щяхме да сме ти надянали белезниците. Дойдохме чак до тук, защото Тирел се надяваше да те вразуми. Аз лично бих подходил по друг начин, но той е шефът.

— Шефът на какво? — попита Нейт.

— Това е част от разговора, който трябва да проведем — обясни Тирел. После се обърна към Бъколц. — Ще ни върнете ли в прекрасния ви дом?

Пред ранчото на Бъколц бе паркиран черен джип „Юкон Екс Ел“ с регистрационни табели, които подсказваха, че колата е собственост на федералното правителство. На верандата ги очакваше друг мъж — по-млад, с много къса коса и слънчеви очила. Разкопчаното му сако и начинът, по който разкрачи крака при приближаването на пикапа, подсказаха на Нейт, че е въоръжен и подготвен.

Самата къща бе скромна двуетажна постройка от дървени греди, общити със застъпващи се дъски, а около нея бяха скупчени плевни, бараки и прочее стопански сгради. Бъколц бе споделил с Нейт, че е израснал в нея и като се изключи поставянето на модерна електроинсталация и водопровод, всичко останало е запазило оригиналния си вид. През лятото вековните тополи хвърляха сянка върху верандата, но през есента изглеждаха голи и сухи. Земята бе застлана с килим от пожълтели листа, над върховете на дърветата бавно се носеше ято диви пуйки.

Когато наближиха къщата, доктор Бъколц срещна погледа на Нейт в огледалото за обратно виждане и се усмихна леко.

— Извинявам се още веднъж, че се получи така.

— Няма проблем — отвърна Нейт от задната седалка.

Ако не друго, то поне бе заинтригуван. Тирел и Волк бяха от хората, които можеха да му създадат проблеми в определени ситуации, но сега като че ли всичко бе под контрол. Дори да се притесняваха от реакцията му, с нищо не го показваха. И двамата седяха на предната седалка с гръб към него. Предполагаше, че са въоръжени, но не бяха извадили pistolетите си. Освен това не бяха помолили Нейт да остави револвера си в къщата, затова мощното оръжие, калибър .500, бе прибрано в кобура под мишницата му.

Или бяха твърде самоуверени, каза си Нейт, или постъпваха глупаво. Спря избора си на първия вариант.

Тирел, Волк и мъжът на верандата му изглеждаха познати. Никога не ги бе виждал, но имаше чувството, че ги познава.

Принадлежаха към онази категория хора, с които бе извършвал специални операции.

— От вашите ли е? — обърна се Нейт към Тирел и посочи младия мъж на верандата.

— Разбира се. А вътре има един негов колега.

— Това означава ли, че сте четирима?

— Да.

— Доктор Бъколц, видяхте ли други? — попита Нейт.

— Не. Но тези четиримата пристигнаха сутринта около час след като Родриго потегли. Двамата с Лора тъкмо приключвахме със закуската.

Доктор Бъколц паркира до черния джип. Тирел му каза:

— Когато влезем вътре, можете да вземете съпругата си и да отидете в друга част на къщата, ако желаете, или да излезете навън и да се заемете с неща, с които човек обикновено се занимава в едно ранчо. Нали разбирате, да поправяте огради, да изкарате телетата на паша и прочее. Но в никакъв случай не бива да присъствате на разговора, който ще проведе с господин Романовски, или да чуете какво ще си кажем.

— Очаквате да ви оставя сами в собствения ми дом? — попита засегнат Бъколц.

— Точно това се надявам да направите. Повярвайте ми, във ваш интерес и в интерес на вашата съпруга е да знаете колкото се може по-малко. А когато приключим, което, надявам се, ще стане скоро, ще запазите тази среща в тайна.

Това не може да се квалифицира като заплаха, отбеляза Нейт. Думите бяха изречени със съчувствие и разбиране. Но въпреки това не бе сигурен дали не крият двоен смисъл.

— Ами ако повикам шерифа? — попита Бъколц. — В края на краищата навлизате незаконно в мой имот и държите жена ми вътре в компанията на един от хората ви.

Тирел вдиша дълбоко и въздъхна театрално.

— Доктор Бъколц, можете да направите каквото си пожелаете. Идете, обадете се на шерифа. Обяснете му защо сме тук, обяснете му, че през последните седем месеца сте укривали в ранчото си бегълци от

федералното правосъдие. Направете го, ако искате господин Романовски да бъде арестуван и пратен във федерален затвор. А аз ще проведя един телефонен разговор и ние четиримата ще си тръгнем, без никой да ни обвини в каквото и да било. От вас зависи.

Доктор Бъколц поклати глава.

— И, моля — продължи Тирел, — не намеквайте, че сме заплашили вас или вашата съпруга, защото не сме го правили. Когато пристигнахме тук, вие лично ни поканихте в дома си. Съпругата ви ни предложи кафе. През цялото време е била свободна да стане и да напусне къщата, когато пожелае. Попитайте я, ако не ми вярвате.

Волк добави:

— Всички сме на една и съща страна.

— Наистина ли? — попита Бъколц.

— Наистина.

— Добре, добре — отстъпи докторът. — Това устройва ли те, Нейт?

Тирел и Волк се извърнаха към него.

— Ще изслушам предложението им.

— Разумен отговор — отбеляза Волк.

Късо подстриганият младеж на верандата закрачи към Нейт, докато той изкачваше стъпалата към входната врата. Непознатият вдигна слънчевите си очила на челото и погледът му блесна по начин, който сепна Нейт. Младежът протегна ръка.

— Нейт Романовски, за мен е истинска чест да се запозная с вас. От доста време следя кариерата ви.

— Аз нямам кариера — отвърна Нейт, докато се здрависваше с него.

— В такъв случай би трябвало да кажа кауза — усмихна се младежът.

— И кауза нямам — възрази Нейт.

— Какво ще кажете да сложим край на любезностите и да влезем вътре? — попита нетърпеливо Волк.

Тирел, Волк и Нейт се настаниха край кухненската маса, докато докторът и Лора Бъколц се оттеглиха в библиотеката на горния етаж. Преди да се качи по стълбите, домакинът се обърна и погледна през рамо Нейт, сякаш го виждаше за последен път. Нейт не бе сигурен дали наистина не е така.

— Всичко е наред — увери го той.

Когато двамата се качиха горе и затвориха вратата след себе си, Тирел попита:

— Да започваме ли?

Думите му прозвучаха повече като изявление, отколкото като въпрос.

Нейт кимна. Тирел се пресегна и отвори лаптопа, който бе оставил в средата на масата.

— Налага се да разговаряме тук, защото се нуждаем от защитена среща подслушване връзка с интернет — обясни той. — Знаех, че в къщата изобщо няма интернет.

— Така е.

— Нито стационарен или мобилен телефон, нищо, с което да се свържеш с външния свят — продължи Тирел. — Кредитни карти, заеми, абонаменти, разрешителни, данъчни формуляри...

— Имам осигурителен номер — усмихна се иронично Нейт.

— Който никога не използваш — отбеляза Тирел. — Знаем го, повярвай ни.

Волк изрецитира:

— Пет-едно-шест, три-три, три-едно-едно-осем. С код от Монтана.

Нейт повдигна вежди. Волк беше прав.

— Вероятно сме събрали цялата информация, която някой може да събере за теб — каза Тирел. — И подобно на колегата отвън, смятаме, че тя съдържа доста неща, които заслужават нашето уважение и възхищение. Годишите ти в специалните операции са били доста... специални. Всички, с които си работил, те оценяват изключително високо. Разбира се, онези, които пожелаха да разговарят с нас. Докладите от черните операции, в които си участвал, са впечатляващи. — Той се поколеба за миг и продължи: — Но явно си поел по свой собствен път, след като си станал експерт по специални операции при Скитниците, нали така?

Нейт не отговори.

Скитниците бяха ударен екип, който не фигурираше в нито една ведомост и извършваше неща, които правителството никога не би признало, че е одобрило. Провалеше ли се по време на мисия, нито един официален представител на Съединените щати нямаше да поеме отговорност, защото командната структура бе строго секретна. Нейт и колегите му знаеха, че съществуването на Скитниците е известно едва на петима души във Вашингтон, но не знаеха имената на нито един от тях.

Скитниците обаче рядко се проваляха.

Специалният им статут бе причината за главозамайването на командира им Джон Немечек и последвалото разпадане на екипа. Нейт нямаше нищо против, тъй като Немечек го бе предал. Впоследствие той бе ликвидирал някогашния си командир.

Тирел продължи:

— Справил си се отлично с укриването от правосъдието през последните седем месеца, а в наши дни това е задача, която би затруднила всекиго. Оттогава се опитваме да те открием. Доколкото знаем, никога не си използвал телефон, не си влизал в интернет, не си изпращал есемес или имейл. Да не говорим, че не си използвал кредитна карта. Дори нямаш банкова сметка. Очевидно не си плащал данък общ доход.

— Не съм имал никакви доходи — отвърна Нейт.

— Въпреки това пак трябва да подадеш декларация и ти го знаеш. Но не сме дошли тук от името на данъчните. Искам да кажа, че си се справил по-добре от повечето хора, които издирваме на американска земя. Разполагаме с достъп до охранителни и наблюдателни камери в цялата страна и така и не успяхме да те засечем нито веднъж. Почти невъзможно е човек да не попадне в полезрението на обществена или частна зона с видеонаблюдение.

— Обществена или частна? — поинтересува се Нейт.

— Имаме достъп и до едните, и до другите — ухили си Тирел. — Влезеш ли в кварталния магазин за кутия мляко, мигом ще разберем.

— Софтуер за разпознаване на изображения — уточни Волк.

— Как тогава ме открихте? — попита Нейт.

— Уви — отвърна Тирел с престорена искреност, — на Оливия Бренън ѝ се е наложило да проведе няколко разговора през последния

месец, нали?

Нейт се досети. Когато Лив бе научила, че майка ѝ е неизлечимо болна, веднага бе отишла в града, за да ѝ се обади, а и за да говори с лекарите в Луизиана. Бе използвала единствения обществен телефон, останал в градчето Саратога, както и взети назаем телефони в магазинчето и минимаркета.

Нейт не скри учудването си:

— Следили сте всички изходящи обаждания от долината Плет?

Тирел повдигна вежди.

— Господин Романовски, ние следим всеки разговор в Съединените щати. Не е нужно да концентрираме усилията си върху дадено място. Виждаме и чуваме всичко. Би трябвало да го знаете.

— За кого работите? За Агенцията за национална сигурност? — попита Нейт.

Тирел и Волк се спогледаха.

— Не точно — отвърна Тирел.

— За кого тогава? На челата ви е написано, че сте федерални агенти.

— Толкова ли е очевидно? — попита Волк.

— Да.

— Може би трябва да си пуснем дълги коси и да ги вържем на опашки или да започнем да отглеждаме ястреби — обърна се Волк към Тирел. — Тогава няма да приличаме на федерални агенти, нали?

— Може би — съгласи се Тирел и продължи: — Позволи ми да започна малко по-отдалече. Разказвам ти повече, отколкото е необходимо да създам атмосфера на доверие. Имам чувството, че не би ни сътрудничил, ако не научиш достатъчно.

Нейт кимна и се опита да овладее гнева, който го обземаше.

— Нейт Романовски, обичаш ли страната си? — попита Тирел. Въпросът бе зададен напълно сериозно.

— Да. — И отговорът бе даден напълно сериозно.

— Обичаш ли правителството си?

— Това е друго нещо — отвърна Нейт.

— Прочетох споразумението, което си сключил миналата година със специален агент Стан Дъдли от ФБР — Тирел почука с пръст по екрана на компютъра. — Приел си да изпълниш няколко условия,

които са довели до освобождаването ти от федерален арест. С други думи, сключил си сделка с федералното правителство.

Тирел плъзгаше пръст по екрана, докато четеше.

— Да видим какво пише тук... Съгласил си се да носиш електронна гривна, за да могат властите да следят движенията ти във всеки един момент.

Тирел вдигна глава от екрана и погледна Нейт.

— Носих я, но я срязаха в болницата. Този документ не ме задължава да се снабдя с нова.

— Формално погледнато, е така... Добре, ще приема обяснението ти — кимна Тирел и продължи: — Поел си задължението да се обаждаш всеки ден на агент Дъдли по мобилния телефон.

— Телефонът пострада, когато попаднах в засада, устроена от двама мъже с пушки. От ФБР не ми предоставиха нов.

Тирел се усмихна.

— Още една формалност, но адвокатите ни смятат, че буквата на закона е на твоя страна. А какво ще кажеш за следната клауза: „Лицето се задължава да сътрудничи с всички федерални разследвания срещу Волфганг Темпълтън и неговата престъпна мрежа. Лицето се задължава да даде показания пред съда, ако Министерството на правосъдието поиска това от него. Лицето се задължава да участва във всички местни операции, свързани с Волфганг Темпълтън, ако Министерството на правосъдието поиска това от него, и да действа като агент на обвинението по време на гореспоменатите разследвания“.

— Не е имало никакъв процес, доколкото знам — обади се Нейт.

Преди още да се стигне до сключване на това споразумение, Джо Пикет бе убедил приятеля си Нейт да даде показания пред щатски съд срещу Темпълтън, който бе ръководил мащабна мрежа за поръчкови убийства. Централата на престъпната му дейност се намираше в ранчото му в Блек Хилс, Уайоминг. Темпълтън бе наел Нейт да изпълни поръчка, която трябваше да е честна и почтена, но се оказа, че не е. След като Нейт го бе предал на властите, Темпълтън бе избягал с частен самолет и оттогава никой не бе успял да го издири и арестува.

— Това свързано ли е с Темпълтън? — попита Нейт.

— Не — призна Тирел. — ФБР би го арестувало с удоволствие, да не говорим, че има и определен политически натиск това да се случи, но, не, не сме дошли тук заради Волфганг Темпълтън. Аз лично

одобрявам повечето убийства, които той е извършил. Разчистил е някои авгиеви обори, пред които законът се оказа безсилен.

Нейт поклати глава и каза:

— Не се вписваш в образа на типичния федерален агент.

Тирел сви рамене и продължи да чете документа.

— Тук пише, че се отказваш от правото си да носиш оръжие.

— Допуснах грешка — обясни Нейт. — Тогава нямах представа, че Дъдли иска да ме използва като примамка. Искаше да остана невъоръжен, за да може Темпълтън да ме погне и когато ме спипа, ченгетата да го арестуват. Дъдли заложи капан, от който се възползваха съвсем други хора, не тези, които трябваше. Попаднах в него, без да имам възможност да се защитя. Споразумението нарушава Втората поправка и едва не загинах заради него. Не бях осъден престъпник. Не беше редно.

— Съгласен съм, че подобно условие не е обичайно за споразумения от подобен род, но подписът ти под него е факт.

— Така е, подписах го, макар че не трябваше да го правя. Това е постъпка, с която не се гордея. Но тогава бях готов да подпиша всичко, за да се измъкна от затвора.

— Искаш да кажеш, че имаш право да решаваш кои клаузи от споразумението да спазваш и кои не? Че ще се съобразяваш само с онези, които те устройват?

Нейт отвърна:

— Добре знам разликата между справедливо и несправедливо. Да ме превърнат в мишена, без да имам възможност да се защитя, не беше справедливо.

Тирел отмести пръст от екрана и почука по масата, за да подчертае думите си:

— И така, господин Романовски, смяташ ли, че личната ти представа за справедливост стои над всичко останало?

— В случая, да.

— Разбирам — отвърна Тирел и се облегна на стола си.

— Пропуснахте две неща — заяви Нейт. — Със същия този документ приемам молбата на губернатор Рулън и се задължавам да не извършвам престъпления на територията на щата Уайоминг. Това е задължение, което съм спазил.

Волк погледна изненадано Тирел.

— Може ли един губернатор да сключва подобни сделки?

Тирел завъртя театрално очи.

— Явно не познаваш губернатор Рулън. Този човек не се съобразява с никакви правила и прави каквото си иска. Явно е прочел някъде, че навремето подобна сделка е сключил и Бъч Касиди. Подобни предложения са били отправяни към привилегировани престъпници.

— Спазих това условие — прекъсна го Нейт. — Дъдли ме накара да обещава да не поддържам контакт с Джо Пикет и семейството му. Не съм нарушил и тази клауза.

Нейт премълча инцидента по време на последната си среща със семейство Пикет в Билингс, Монтана, когато бе елиминирал заплахата срещу тях. Но това не можеше да се квалифицира като *контакт*...

— Уморих се от приказки — каза Нейт. — Нали щяхте да ми направите предложение. Говорете или ме пуснете да си ходя. Дори нямам представа що за федерални агенти сте.

Тирел се обърна към него и каза:

— Такива като нас има стотици. Ние служим във всяко министерство и федерална агенция във Вашингтон. Ние сме част от правителство в сянка, поставило националната сигурност за свой приоритет. Наричаме се Росомахите, по името на бунтовниците от филма „Червена зора“. Сещаш ли се, онези хлапета, които използваха партизански тактики, за да защитят демокрацията. Опитваме се да защитим страната от управляващата политическа класа, която мисли единствено за собствените си интереси и няма куража да се изправи срещу истинските заплахи. Надяваме се да ни помогнеш.

— Не съм подходящ. Не се интересувам от политика — отвърна Нейт. — Искам само да ме оставят на мира. Искам да си живея живота.

Волк се ухили и се облегна назад.

— Това означава, че се интересуваш от политика. Добре дошъл сред нас.

* * *

— Росомахите не принадлежат към нито една политическа партия — обясни Тирел. — Може да се изненадаш, но аз съм член на

Демократическата партия, а Волк е закоравял републиканец. Мненията ни се разминават по куп въпроси, но сме единодушни, стане ли въпрос за националната сигурност. Знаем, че страната ни е изложена на опасност от външни и вътрешни врагове. Има хора, които се опитват да ни подчинят на своите интереси или да ни ликвидират, а нашите така наречени лидери си въобразяват, че играят по правилата, а всъщност правила няма.

— Не разбирам какво общо има това с мен — отбеляза Нейт.

Волк се приведе напред.

— Когато Брайън каза, че имаме хора във всяко министерство и всяка агенция, той имаше предвид, че можем да уредим някои неща... или да ги накараме да изчезнат. Правителствените структури са толкова раздути, че не се поддават на управление и контрол и никой никога няма да разбере какво сме помогнали да се случи или какво сме уредили да изчезне. Ние знаем, че трябва да спечелим тази война сами, без да разчитаме на „лидерите“ във Вашингтон. Ако я спечелим... когато я спечелим, отново ще можем да обсъждаме проблемите на вътрешната политика. Не я ли спечелим обаче, край на всичко.

— Отново повтарям — настоя Нейт, — не разбирам какво общо имам с това.

— ФБР и други федерални агенции те издирват от години — обясни Тирел. — Можем да те предадем на някоя от тях, стига да решим. Можем да им предадем и Оливия Бренън. Но не искаме да го правим. Искаме да свалим всички федерални обвинения срещу теб. Имаме наши хора на ключови позиции в Агенцията за национална сигурност, ЦРУ, Пентагона, Министерството на правосъдието, ФБР... Сред нас има дори членове на кабинета на президента и на Съвета за национална сигурност. Освен това знаем какво трябва да направим, за да постигнем една или друга цел.

— Никой няма да те издирва. Дори няма да присъстваш в нито една база данни на правоохранителните агенции. Агент Дъдли ще поиска да отвори досието ти и ще открие, че то е било изтрито от сървърите.

— И защо трябва да ви повярвам? — попита Нейт.

Тирел въздъхна, докато натискаше няколко клавиша на лаптопа си. Сетне завъртя екрана.

В първия момент Нейт не разбра какво вижда. Изображението приличаше на моментна снимка от Гугъл Мапс: двулентов павиран път, който пресича обширна равнина, покрита с див пелин. Приличаше на обикновена фотография.

— Ще увеличи — каза Тирел и натисна един клавиш.

Секунда по-късно Нейт успя да различи кабината на пикап и съдържанието в каросерията му, докато автомобилът се движеше по шосето. Нямаше други коли. Изображението му напомняше на онези снимки на вражески конвои или бронирани машини, които бе виждал миг преди да бъдат поразени от ракета. Едва сега осъзна, че това е пикапът на Родриго.

— Оливия е в тази кола. — Нейт усети в гърдите му да се надига гняв.

— На път за летището в Денвър — уточни Тирел. — Ще я следим по целия път до там. Ще я заснемем, докато се регистрира за полета. Ще я заснемем и на излизане от летището в Ню Орлиънс.

— Това е заплаха — отбеляза Нейт.

— В никакъв случай — възрази Тирел и се престори на обиден. — Показвам ти го само като доказателство, че разполагаме с достъп до най-добрите правителствени системи за наблюдение. Показвам ти го, за да разбереш, че не говорим празни приказки.

Каквато и да бе целта на Тирел, Нейт бе бесен от случващото се. Искеше да прелети през масата и да им откъсне главите. Преди няколко месеца със сигурност щеше да го направи. Никога не бе харесвал самоуверени, властни типове като Тирел и Волк, независимо за кого работеха. Сега обаче не биваше да мисли единствено за себе си. Трябваше да се грижи и за Оливия. Тя не заслужаваше да падне косвена жертва за някогашните му деяния. Затова бе длъжен да разбере какво имат да му предложат тези двамата.

Всъщност май нямаше друг избор. Той стисна зъби и отвърна:

— Какво искате да направя, за да изчистите моето досие и това на Лив?

— Ето така ми харесваш! — възкликна Тирел и се ухили.

Намеси се Волк:

— Не очаквай от нас писмено споразумение като онова, което си сключил с Дъдли. Не оставяме писмени следи. Не оставяме и записи.

— Вероятно няма да се изненадаш — продължи Тирел, — ако ти призная, че истинското ми име не е Брайън Тирел, както и неговото не е Кийт Волк. Истинските ни имена нямат никакво отношение към случая, както и агенциите, които представляваме. Предложението ни обаче остава в сила и е непоклатимо: изпълниш ли мисията, гарантираме, че никой няма да те закача за нищо до края на дните ти. Материалите, събрани с цел да бъдете изправени пред правосъдието, просто ще изчезнат. Освен това ще изпитваш удовлетворение от факта, че си ни помогнал да спасим страната, която обичаш, че си ни помогнал да опазим свободата и американския начин на живот.

Тирел и Волк замълчаха. Нейт беше на ход. След цяла минута мълчание, той най-сетне попита:

— Защо аз, след като разполагате с толкова много хора на различни позиции в правителството?

— Причините са много — отвърна Тирел и започна да ги изброява, почуквайки с показалец върху масата. — Първо, притежаваш уникален опит в областта на специалните операции. Второ, залозите са твърде високи — и за двете страни, — но може да се стигне до сделка. Трето, познаваш планините наоколо и се чувстваш комфортно в тях. Никой местен няма да реши, че мястото ти не е тук, за разлика от нас. Освен това се радваш на определена слава. Хора като доктор Бъколц познават репутацията ти. Невъзможно е да създадем подобна легенда на някой от нашите агенти.

— Превърнал си се в нещо като фолклорен герой с либертариански идеали и инстинкти на убиец — ухили се Волк.

— Не мисля, че това описание ми допада — отвърна нетърпеливо Нейт. Обърна се към Тирел и попита: — Това ли е всичко?

— Не. Пропуснах нещо много важно: ти си майстор соколар. Ако искаш, вярвай, но сред Росомахите няма нито един соколар.

— Защо това е толкова важно?

— Ще стигнем и дотам — отвърна Тирел и завъртя лаптопа, за да отвори нов файл. — Преди това искам да те попитам — излизал ли си на лов с твоите соколи в Червената пустиня.

— Червената пустиня? Тук, в Уайоминг?

— Че къде другаде?

— В *Уайоминг*?

— Следим за потенциална терористична дейност на територията на всичките петдесет щата.

Тирел се приведе напред и почука с пръсти по масата, за да подчертае всяка дума, която изричаше отново:

— *Всичките. Петдесет. Щата.*

Нейт нямаше никакво желание да работи с тези хора. Но нямаше избор и го знаеше.

По-късно привечер, докато Нейт седеше на един клон на тополата над реката, под него прелетя ято водни кончета. Насекомите се носеха над водата толкова близо едно до друго, че приличаха на пъстроцветен облак. Няколко кафяви пъстърви също ги забелязаха и скочиха над водата, за да уловят онези от тях, които пръските бяха зашеметили. Рибите почти не размътваха повърхността на реката, но от мястото, на което бе застанал, Нейт съвсем ясно виждаше как изскачат от дълбините и се устремяват нагоре с отворени усти. Когато поглъщаха насекомите, приличаха на бутала в някакъв извечен двигател на природата.

Сред дърветата се прокрадна стадо от седем елена — три кошути, три малки и един едър, но предпазлив мъжкар — и се спусна по отсрещния склон. Животните застанаха хълбок до хълбок и се наведоха да пият вода. Изобщо не вдигнаха глави, не помръднаха, не издадоха нито звук. Чуваше ги как лочат.

Нейт се замисли отново — както често правеше — върху удивителния факт, че дори такава малка река е от жизненоважно значение за сух щат като Уайоминг. Намериш ли вода, каза си той, ще намериш и живот.

Стадото вдигна глави едва когато един бобър нагоре по течението плесна с опашка във водата. Звукът сепна и Нейт и той едва сега осъзна колко е напрегнат. Нищо чудно. Денят бе започнал с кошмар и появата на Тирел и Волк само бе влошила нещата. Очакваше едва ли не да се събуди и да осъзнае, че това е някаква поредица от странни, свързани помежду си сънища.

Уви, не сънуваше. Всичко бе реално. На следващата сутрин щеше да потегли с птиците и цялото си оборудване на запад към планините Сиера Мадре.

Там го очакваше обширна природна аномалия с площ от над двайсет и три хиляди квадратни километра, изпълнена с пясъчни дюни, скалисти плата и красиви сурови гледки. Червената пустиня. Място, където почти нямаше вода.

— Името му е Мохамед Ибрахим — каза Тирел и посочи екрана на лаптопа си. — Следващия месец навършва двацет и девет. Израснал е в Джорджтаун, тъй като е най-големият син на саудитския посланик в Съединените щати. Роден е в Джеда. Бил петгодишен, когато баща му го довел тук. Учил в частни училища във Вирджиния и неизменно получавал отлични оценки. В гимназията бил обявен за най-добрия нападател в отбора по американски футбол и получил една дузина предложения за стипендии. За нещастие, лятото, преди да постъпи в колеж, преживял — заедно с майка си и техния шофьор — катастрофа, при която коляното му било счупено.

И вместо да играе футбол, получил бакалавърска степен от Мичиганския университет, а след това и магистърска от Факултета по комуникации и журналистика на Южнокалифорнийския университет. И в двете учебни заведения писал за студентските вестници и участвал в студентското самоуправление. Информацията, която събрахме, сочи, че е бил доста популярен, всички са го харесвали и са го смятали за блестящ студент. Говори свободно четири езика: английски, френски, испански и арабски. Известен е като Иби, а не като Мохамед. Макар да не се съмняваме, че е ревностен мюсюлманин — предвид семейството, от което идва, — не разполагаме с данни да е изразявал крайни религиозни възгледи. Той принадлежи към групата, която наричаме умерени и дори светски настроени мюсюлмани. Такива са огромното мнозинство от хората, изповядващи тази религия. Написал е доста статии и коментари в университета и в нито един от тези материали не се съдържа и намек за ислямски екстремизъм. Повярвай ми, прочели сме всичките. Избягвал е религиозни и политически теми. И е бил отличен спортен журналист.

— Образцов американски младеж — подсмихна се Волк.

Фотографията на Ибрахим потвърждаваше всичко, което Тирел бе казал до момента. Младежът бе смугъл, симпатичен, с весела, но самоуверена усмивка. Очите му бяха топли и интелигентни. На снимката носеше суичър с емблемата на Южнокалифорнийския университет, а около него се бяха скупчили десетина студенти, които или отиваха, или се връщаха от футболен мач. Беше слънчев калифорнийски ден и в далечината се виждаха палми и лазурно небе

без нито едно облаче по него. Две красиви блондинки бяха прегърнали Ибрахим и той гледаше в обектива с такова смаяно изражение, сякаш не можеше да повярва на късмета си. В черните му къдрави коси искряха слънчеви зайчета.

— След като завършил, постъпил като чуждестранен кореспондент в международна новинарска агенция — продължи Тирел. — Познанствата и езиковите му умения му помогнали в това отношение и той започнал да обикаля света и да изпраща материал след материал. Пътувал в Европа, Русия, Аржентина, Китай... Потърсиш ли в интернет, ще откриеш името му под стотици статии, написани през последните шест години. Последните му назначения са били в Саудитска Арабия, Йемен и Сирия. После... нищо.

— В продължение на шест години е бил един от най-трудолюбивите и продуктивни журналисти в света — каза Тирел. — После сякаш изчезва. Никакви телефонни разговори, имейли, текстови съобщения... Нищо.

Нейт повдигна вежди.

— Именно — каза Волк. — Разбираш кое предизвика първоначалния ни интерес. А после попаднахме на това.

Волк натисна един клавиш и завъртя лаптопа. На екрана се появи черно-бяла снимка с ниска резолюция. Петима мъже разговарят пред сграда, наподобяваща джамия. Четирима от тях са облечени в традиционни арабски роби.

— Това са високопоставени членове на йеменското крило на „Ал Кайда“. Снимката е направена преди две години от безпилотен самолет, но отначало никой не ѝ обърнал внимание — поясни Волк. — Погледни човека вдясно.

Слабият мъж в европейски дрехи бе застанал с гръб към обектива, но лицето му бе леко извърнато към останалите. Нейт поклати глава. Снимката бе прекалено неясна, за да идентифицира мъжа по безспорен начин.

Волк продължи:

— Знам, че няма как да сме сигурни, но е възможно да е той. Най-малко, фигурата е същата. Освен това знаем, че е бил в Йемен по същото време.

Тирел обясни:

— Следваме неофициално — но всъщност спуснато отгоре — правило да проверяваме всеки американски гражданин, завърнал се от контролираните от „Ислямска държава“ територии в Сирия, Ирак, Йемен и прочее. В резултат на което двама специални агенти посетили семейството на Ибрахим. Срещата обаче не минала никак добре. Нещо повече, посланикът подал официално оплакване срещу служителите на ФБР. Въпросът бил отнесен чак до президента. Оказало се, че нашето правителство работи в тясно сътрудничество със саудитското по някаква свръхсекретна стратегия за борба с тероризма. И посланикът — бащата на Иби — е главно действащо лице в нея. Той заявил, че бил подложен на психически тормоз от агентите на ФБР, в резултат на което и двамата загубили работата си. Очевидно посланикът е *много* специален дипломат.

Волк изсумтя и се облегна на стола си.

— Горките федерални агенти, така и не разбрали какво ги е сполетяло.

— Иби там ли е бил? — попита Нейт.

Тирел и Волк се спогледаха отново.

— Не, не е бил там — отговори му Тирел. — Семейството му заявило, че няма представа къде се намира. Иби неслучайно е заживял извън системата. Той не иска да бъде намерен.

— Разбирам го — каза Нейт. — Но какво общо има това с мен и защо е толкова важно да го откриете?

— Защото — обясни Тирел — засякохме разговори в чужбина за предстоящ терористичен акт. Нямаме представа нито кой е замесен, нито какво трябва да се случи, но хората ни смятат, че е нещо мащабно. Предполага се, че ще се случи тук, в района на Скалистите планини, където никой не го очаква. Целта им е да ни покажат, че няма безопасно място.

— Винаги има такива разговори — отвърна скептично Нейт.

— Така е. Но да открием кой от тях е свързан с реална заплаха е като да намерим игла в копа сено. Въпреки това смятаме, че не става въпрос за празни приказки.

Тирел замълча, докато отваряше нов файл в компютъра си. Волк използва паузата, за да добави:

— Не става въпрос само за разговори. Нещо става в този район. От паркинги край магистрала 1–80 са откраднати два големи камиона.

Засякохме и три мащабни кражби на оборудване за петролни сондажи и медни проводници. Някой е проникнал с взлом в склад със спортни стоки и е откънал туристическо оборудване и оръжия. Крадците са проявили голяма избирателност: взели са палатки, генератори, ловни пушки и муниции, замразени храни и камуфлажни дрехи.

— Е, и?

— Тези действия съвпадат с определени думи и фрази в разговорите, които нашите шпиони са засекали. Лошите в Европа и Близкия изток коментират камионите и електронното оборудване часове след като са откраднати тук. Не разполагаме с достатъчно информация, за да си съставим цялостна картина, но знаем, че нещо става. Това е причината *ние* да сме тук, това е причината и *ти* да си тук.

Тирел отново завъртя лаптопа към него. На екрана се появи нова снимка, направена от спътник или безпилотен самолет, на която се виждаше соколар да пуска птицата си в пустинята. Тирел увеличи изображението, а Нейт се приведе, за да го разгледа по-добре.

Млад мъж въртеше примамка над главата си — парче птиче крило, което да привлече вниманието на хищната птица и да я примами обратно на земята. В горната част на снимката се виждаше неясният образ на сокол, който се спуска стремглаво.

Соколарят много приличаше на Иби.

— Снимката е направена преди два месеца на по-малко от двеста километра от тук.

Нейт вече се бе досетил за това.

— Значи Иби е соколар.

— От дете ходи на лов — обясни Тирел и показа поредица от снимки на младия Ибрахим с всевъзможни соколи: керкенези, червеноопашати, прерийни, скитници, ястреб кокошар... — Знаеш отношението на шейховете от Близкия изток към лова със соколи, нали?

Нейт кимна.

— Разполагаме с уникална възможност да проверим Иби — каза Волк. — Ще се срещнете като соколар със соколар. Опитай се да разбереш какво е правил през последните две години. Разбира се, трябва да ни уведомиш дали е част от тази надвиснала заплаха.

Нейт затвори очи за миг, а когато ги отвори отново, даде воля на гнева си.

— *Вие сте побъркани!*

— Какво искаш да кажеш? — попита Тирел. Вратът му бе почервенял.

— Соколарите са самотници — обясни Нейт. — Това е част от очарованието на този лов. Ако си истински соколар, всичко в живота ти се върти около птиците и лова. Ние не общуваме помежду си, не се срещаме, за да пийнем по едно, не разговаряме. Би противоречало на всичко, в което вярваме.

— О, я стига! — разгорещи се Тирел. — Разполагаме с купища сведения за клубове и организации на соколари в чужбина. Шейховете летят със своите боинги, кацат в пустинята, разпъват палатките и ловуват заедно.

— Така е — кимна Нейт. — И плащат хиляди долари за птица, която използват веднъж-дваж пъти в годината. Соколите обаче са единственото общо нещо между нашия начин на ловуване и техния. Ние не правим като тях. Ние сме самотници, живеем извън обществото. Не членуваме в никакъв социален клуб. Съберем ли се по някакъв повод, само се караме и се бием. В това отношение приличаме на най-обикновени фермери. Никога не сме на едно мнение. Ние сме независими. Ние сме *американци*.

Вероятността Иби да пожелае да разговаря с мен е също толкова малка, колкото и вероятността аз да пожелаая да разговарям с него. Той е излязъл в пустинята, за да ловува със своите соколи, и не иска да му досаждат. Ще побеснее от яд, че съм навлязъл в неговата територия.

Толкова ли е трудно да предположите — продължи Нейт, — че на Иби може да му е писнало от политика, религия, войни и прочее и да е решил да се откъсне от цивилизацията и да излезе на лов със соколите си? Природата е невероятно мощен наркотик, момчета. Потопите ли се веднъж в нея, осъзнаете ли колко красива и едновременно жестока може да бъде, няма да желаете да я напуснете. Откъде знаете, че Иби не иска просто да усъвършенства ловните си умения?

— Не знаем — отвърна Тирел. — Затова се обръщаме към теб. Ти трябва да разбереш.

— Или ще разбереш това вместо нас — ухили се заплашително Волк, — или ще получиш възможността дълги години да разказваш за

природата на надзирателите във федералния затвор. И най-вероятно никога повече няма да видиш Оливия Бренън. Изборът е твой.

— Аз лично бих се изразил по-дипломатично — каза Тирел, — но той е прав.

Нейт започна да изпада в мрачно настроение.

— И още нещо важно — добави Волк. — Ако те хванат или разобличат по някакъв начин, никога не сме чували за теб. Не очаквай да използваме влиянието си, за да те измъкнем. Случи ли се нещо, ти си мъртъв за нас. Никой няма да ти повярва, че си бил вербуван от Росомахите, защото те не съществуват. Не можеш да пратиш никого по следите ни — той посочи себе и Тирел, — защото имената, с които се представихме, просто не съществуват. Ние сме фантоми.

— Нуждаем се от теб, защото, ако те хванат или разобличат, няма да ги отведеш до нас или до правителството. Не можем да си позволим риска кралството да научи, че разследваме сина на един от най-високопоставените му служители. Би било равносилно на катастрофа, а ние не можем да си я позволим. Разбра ли?

— Разбрах — отвърна Нейт мрачно и стисна зъби.

Нейт се спусна по дървото в мрака. Трябваше да нахрани соколите в клетката.

Можеше ли да вярва на онова, което Тирел и Волк му разказаха? Можеше ли да им има доверие? Едва ли. Те обаче бяха успели да го открият и следяха Лив. Не виждаше друг избор, освен да направи онова, което искаха от него. Съжеляваше, че Джо Пикет не е тук, за да си поговорят. Джо нерядко проявяваше мъдрост, която изненадваше и двамата.

Връчиха на Нейт ултрамодерен компактен сателитен телефон. Той трябваше да го крие и да го използва единствено за да се свързва с Тирел и Волк. Номерата на двамата бяха въведени предварително. По думите на Тирел телефонът разполагаше с технология за кодиране, която не само не позволяваше на никого да подслушва разговорите, но след всяко обаждане изтриваше от паметта данните за него.

Нейт предполагаше, че телефонът разполага и с джиписес, с чиято помощ да следят местоположението му дори когато бе изключен.

Сега той присви очи, тъй като долови, че нещо не е наред. Беше прекалено тъмно, за да огледа по-добре, въпреки че лунната светлина проникваше между дърветата и озаряваше околността със сребристо сияние. Нейт извади револвера, изпъна ръка до бедрото си и се запрокрадва през гората.

Едва сега осъзна, че погледът му е бил привлечен от бялото петно на покрива на клетката. Когато приближи, видя, че това е благороден сокол. Същият от съня му. Птицата извърна глава и погледите им се срещнаха.

Сънят от сутринта не бе обикновен кошмар. А пророческо видение.

ВТОРА ЧАСТ МЕЧКАТА БЕГЛЕЦ

*Колкото по на север към Канада отиваш,
толкова повече неща могат да изядат коня
ти.*

Томас Макгуейн,
„По Мисури“, 1976 г.

В късния следобед в деня, когато трябваше да отпразнува четирийсет и седмия си рожден ден, Джо Пикет, ловен инспектор в щата Уайоминг, се изкачваше по източния склон на Бигхорн на път към дома си. Шофираше зеления си служебен пикап и тъкмо бе направил десен завой по планинския път, когато екранът на телефона му светна. Джо примижа срещу залязващото слънце и погледна дисплея. Обаждането бе от Джесика Никол Уайт, една от трите специалистки по едри хищници, които извършваха проучвания в района.

Джо намали и отби пикапа и ремаркетото, което теглеше, на място, където банкетът бе достатъчно широк да ги поеме. Усети как Рохо, дорестият кон в ремаркетото отзад, премества тежестта си, за да запази равновесие. Сигурно е грохнал, помисли си Джо, след цял ден езда из планините. Рохо нямаше търпение да се прибере у дома и да се наспи както трябва. Същото се отнасяше и за Джо. Бе на крак от четири и половина сутринта, тъй като това бе първият ден от ловния сезон.

Бе оседлал Рохо още по тъмно, използвайки единствено светлината на стоповете на пикапа. Пръстите му се бяха вкочанили от студ, а парата от устата му се издигаше на облачета около главата му. Бе яздил в продължение на половин километър, след което бе слязъл, за да сгрее мускулите и да раздвижи ставите си. Да, остарявам и се налага да правя все повече подобни упражнения, бе помислил той. И се бе почувствал по-добре едва когато слънцето бе изгряло и топлите му лъчи бяха проникнали сред гъстата борова гора.

Закусил бе бъркани яйца с бекон, приготвени на огън, в компанията на трима ловци на елени от Вирджиния и през целия ден бе обикалял из планината, за да проверява ловни билети и да следи за спазването на ловните правила.

Джон предпочиташе да изминава на кон разстоянията между ловните лагери, вместо да използва пикапа или атевето си. Лесно проходимите пътища в гората се брояха на пръсти, а с помощта на Рохо можеше да минава направо сред дърветата и да приближава лагерите относително безшумно. Нямаше никаква причина да нахлува

с гръм и трясък и да рискува да подплаши браконьерите или да прогони някой елен, който ловците бяха взели на мушка. Управлението искаше ловците да си тръгнат доволни, защото популацията канадски елени, или уаптити, както бе другото им название, започваше да излиза извън контрол.

Рискът от язденето се криеше във възможността някой ловец да вземе коня му сред дърветата за лос или елен и да стреля по него. А също и във вероятността Рохо да се подплаши и да го хвърли от седлото. Добре знаеше, че повече ловци са пострадали от инциденти по време на езда, отколкото поради каквато и да било друга причина.

Денят бе протекъл тихо и спокойно, без никакви изненади. Ловците, на които бе попаднал, се бяха оказали все сериозни хора, които не бяха извършили никакви нарушения, и съответно Джо не бе глобил никого. От двайсет и тримата, които бе проверил, седмина вече бяха отстреляли своя елен. Едрите животни бяха изкормени и висяха от забитите в земята колове.

Ловците, които бе срещнал през деня, споделяха интересни истории и питаха къде се крият елените, какво ще е времето, има ли в района вълци и мечки. Разселването на вълците, които преди време бяха изчезнали от тези места, и нарастващата популация от мечки гризли придаваха по-силна тръпка на лова. Допреди няколко десетилетия най-голямата опасност, която дебнеше ловците, бе вероятността да бъдат простреляни от свой колега, взел ги погрешка за едър дивеч, или сами да пострадат. Сега се тревожеха да не бъдат нападнати и изядени от гризли или преследвани от вълци, колкото и малко вероятно да изглеждаше това.

От мястото, на което бе спрял, се виждаха речната долина и градчето Седълстринг в далечината. На петнайсетина километра по-нататък се издигаше синкавата грамада на Вълчата планина, където се намираше домът му. А там го чакаха съпругата му Мерибет и двете му дъщери. Надяваше се да не са направили торта — след като години наред ги бе молил, — а просто да са сложили дузина свещи върху най-обикновен ябълков или прасковен пай.

Жълтият му лабрадор Дейзи, който се бе сгушил на седалката до него, надигна глава и се прозя. Кучето също се бе изморило.

— Джо Пикет — каза той по телефона.

— Джо, обажда се Джесика Уайт. Имаме проблем с Ем Джи петдесет и три.

МГ-53 (което означаваше „Мечка гризли, номер петдесет и три“) бе двеста и петдесет килограмов мъжки екземпляр, който бе навлязъл в района миналото лято, пристигайки от националния парк „Гранд Титон“.

Джипиесът на яката бе проследил маршрута. Мечокът бе дошъл откъм Бриджър-Титон, бе преодолял планините Абсарока и бе прекосил долината на река Паудър, за да се озове в Бигхорн, близо до прохода Бърджис. Явно богатите на дивеч източни склонове на планината бяха допаднали на МГ-53, защото през последните три месеца бе превърнал това място в свой дом.

— Какъв проблем?

— Вероятен контакт с ловец.

— Контакт? Говори като нормален човек, а не като чиновник!

Този път в гласа ѝ се прокрадна паника. Тя обясни:

— Един ловец, когото срещнахме сутринта, се съгласи да вземе предавател. През целия ден наблюдавахме маршрута му, както и този на Ем Джи петдесет и три. Преди петнайсетина минути двете линии се пресякоха.

— Чухте ли изстрели? — попита Джо.

— Не, нито един.

— А видяхте ли нещо?

— Не и от мястото, на което се намираме. Ние сме на три километра от... точката на контакт. Нуждаем се от помощта ти. Не искаме да се окаже това, от което се страхуваме...

Джо също не искаше. Затова отвърна:

— Добре, връщам се. Още ли сте на онази поляна, където ви видях последния път?

— Да.

— Не мърдайте от там. Ще дойда до трийсет минути. Междувременно се свържете с диспечера в управлението и с шериф Рийд в Седълстринг. Помолете го да събере спасителен екип. Предупредете го да въоръжи хората си, тъй като най-вероятно става въпрос за стръвница.

— О, божичко! — възкликна Джесика. — Точно това не искахме да се случи!

— Не се тревожете — успокой я Джо. — Следете екрана, за да знаем накъде тръгва. Има ли начин да се свържете с ловеца?

— Опитахме се — отвърна тя. Джо я чу да преглъща с усилие. — Опитахме се да се свържем по мобилния му телефон... звъняхме поне десет пъти, но тук връзката е ужасна.

— Не му ли дадохте радиостанция? — попита Джо. — За да поддържате директна връзка с него?

— Искахме да... — започна тя, след което гласът ѝ заглъхна.

Джо затвори очи. Миг по-късно ги отвори отново. Междуведомственият екип, който изучаваше мечките гризли, молеше ловците да се включат като доброволци в проучването. Повечето не отказваха. Изискваше се да получат не само джипиес преподавател, но и радиостанция. Така екипът можеше да предупреди ловците, в случай че мечката ги приближи. Очевидно този път бяха пропуснали да дадат радиостанция на човека.

— Гризлото е още там — каза Джесика. — Стои на едно място.

— А ловецът мръднал ли е?

Продължителна пауза.

— Не.

Джо се сети за една ловджийска поговорка, която бе чувал безброй пъти през годината, но не я изрече на глас: *Преялата мечка е мъртва мечка.*

Джо набра телефона на Мерибет, докато правеше обратен завой на шосето.

Тя вдигна на второто позвъняване.

— Да, Джо? — попита спокойно съпругата му.

Знаеше какво означава подобно обаждане привечер, когато Джо трябваше вече да е на път за дома.

— Ще закъснея — съобщи той.

— Разбира се, че ще закъснееш.

Мерибет работеше в общинската библиотека. Често оставаше до късно, тъй като управителният съвет на библиотеката се бореше за въвеждането на данък от един цент, а със събраните средства

възнамеряваше да разшири старата сграда и да я модернизира. До местните избори оставаха две седмици. Днес си бе тръгнала по-рано, за да подготви празника. Макар съпругът ѝ отдавна да не даваше и пет пари за рождените си дни, винаги очакваше с нетърпение сбирките на цялото семейство.

— Съжалявам — каза Джо. — Вероятно имаме ранен ловец. Нападнало го е гризли.

— Познаваме ли го?

— Не знам още — призна Джо. — Ще ти се обадя веднага щом разбере кой е.

— Имаш ли представа кога ще се прибереш?

Той погледна в огледалото за обратно виждане. Рохо надничаше през прозорчето на ремаркетото, сякаш искаше да му зададе същия въпрос. Както и Дейзи от седалката до него.

— Не.

— Приготвили сме ти пай — каза Мерибет.

— *Най-после!*

— Надявам се да ти опазя поне едно парче.

Джо се засмя.

— Пази се! — каза тя. — Гледай да не те изяде някоя мечка.

— Не се притеснявай. Прекалено съм жилив.

В щата Уайоминг имаше точно петдесет ловни инспектори и номерата на служебните им значки отразяваха мястото им в йерархията. В момента Джо носеше значка номер дваисет, тъй като Бил Хейли, който притежаваше значка номер едно, се бе пенсионирил през лятото. Както обикновено, Джо носеше джинси, ботуши с връзки, стара шапка „Стетсън“, покрита цялата с петна от пот, и червена униформена риза с емблемата на управлението и бродирана върху нея вилорога антилопа. Пикапът, който играеше ролята на мобилен офис, бе претъпкан с карти, бележници, оръжия и всевъзможно оборудване.

Джо Пикет заемаше длъжност, с каквато нито един друг инспектор не можеше да се похвали: *служител за връзка с изпълнителната власт*. Това означаваше, че от време на време трябваше да изпълнява задачи, възложени му от губернатор Рулън, които излизаха извън обичайните му задължения. Рулън често го

наричаше „моя рейнджър“ за голямо неудоволствие на директора на управлението Лиса Грийн-Демпси, която не обичаше да дели хората си с никого. Рулън обаче пет пари не даваше за чувствата ѝ.

Течеше последният месец от втория и последен мандат на губернатора и може би това бе причината да не е звънял от доста време. Джо се чудеше какво ли ще прави в свободното си време Рулън, харизматичен, но и своенравен политик. Чудеше се и дали новият губернатор ще поднови специалния му статут, макар да не бе сигурен, че иска да работи с друг.

Бъдещият губернатор се казваше Колтър Алън, адвокат и собственик на ранчо в района на Биг Пайни. Откакто бе спечелил — и то с големи усилия срещу трима други кандидати — първичните избори, никой не се бе съмнявал, че той ще е следващият губернатор. Кампанията му бе минала под лозунга „Да дадем урок на федералните“, който до голяма степен дублираше посланията на останалите републикански претенденти.

Джо дори не знаеше името на кандидата на демократите, когото независимият Рулън бе решил да не подкрепи. Знаеше само, че е професор в някакъв колеж. И не бе имал никакъв шанс. Напълно в духа на необичайните политически традиции на Уайоминг, характерни единствено за този щат, Рулън бе демонстрирал симпатии към Алън и публично бе предложил да му помага в първите дни. Нещо повече, Рулън го бе правил още преди самите избори.

Джо все още не си бе създал окончателно мнение за Колтър Алън. Инспекторът в Биг Пайни няколко пъти се бе натъквал на него и не бе останал с добри впечатления. Колегата му подозираше, че Алън не гледа с добро око на Управлението по лов и риболов. Джо не бе сигурен, че гласоподавателите в Уайоминг са си направили труда да погледнат отвъд типичното за щата име на Алън, службата му като морски пехотинец и победата му в шампионата по родео в гимназията.

Мерибет бе предупредила Джо, че ще трябва да се срещнат с Колтър Алън по време на посещението му в Седълстринг следващата седмица. Тя искаше да получи одобрението му за т.нар. данък библиотека, а хората на Алън бяха изпратили съобщение до шефа на Джо, че новият губернатор очаква с нетърпение да се запознае с него. Както обикновено, Джо не искаше да участва в каквито и да било политически мероприятия, но се чувстваше длъжен да отиде и да

подкрепи съпругата си. От самия Колтър Алън зависи, каза си Джо, как ще се представи пред избирателите. Щатът имаше толкова малко население, че политиката тук бе твърде лично дело, което се вършеше в пряк контакт с избирателите. От време на време губернаторският пост попадеше в ръцете на някой демократ като Рулън, който умееше да общува с хората. Помнеше имената им и не управляваше, ръководен от партийните си интереси. Джо не се съмняваше, че ако правилата на играта позволяваха трети мандат, Рулън щеше да спечели с огромно мнозинство, макар седемдесет процента от избирателите да бяха републиканци.

Алън бе третият губернатор, под чието ръководство щеше да работи Джо. Бе арестувал първия, Бил Бъд, за риболов без билет и бе работил на пряко подчинение на втория. Чудеше се колко ли още губернатори щеше да смени.

Изследователският екип, който проучваше големите хищници, се бе разположил на по-малко от километър от рекичка, наречена Лудата жена. Разполагаше с два автомобила, джип със служебни номера и микробус със сателитна чиния, антени и куп електронно оборудване. Екипът се ръководеше от Джесика Никол Уайт и в него влизаха Марша Мийд, биолог, и Тайлър Фринк, техник. Джо бе разговарял с тях няколко пъти през изминалата седмица и те бяха разяснили целите на своето проучване.

В резултат на зачестилите „срещи“ между хора и гризли през последните няколко години три щата — Айдахо, Монтана и Уайоминг — се бяха съгласили да проведат съвместно изследване, за да разберат какво всъщност става. Доколкото знаеше Джо, само през тази година рибар в парка „Йелоустоун“ и турист в националния парк „Гранд Титон“ бяха нападнати и убити от две различни мечки. В Монтана смъртните случаи бяха три, а в Айдахо — два. С изключение на фотографа, който бе проявил глупостта да се приближи прекалено до мечка и малките ѝ в Айдахо, останалите шест смъртни случая бяха абсолютно непровокирани.

Ловният сезон създаваше куп нови проблеми, тъй като планините се изпълваха с хора, които навлизаха в обичайните територии на мечките, а площта на тези територии нарастваше с всяка

изминала година. Големият брой хора означаваше голям брой срещи с мечки и голям брой смъртни случаи. Властите на трите щата и федералното Управление по лов и риболов се надяваха едновременното изследване върху мечките да им помогне да разберат по-добре поведението им.

Джесика бе признала на Джо, че част от първоначалните резултати са озадачили изследователите. След като яките с джипиес предаватели бяха заменили простите, но надеждни радиопредаватели, учените бяха в състояние да проследят движението на мечките с невероятна прецизност. Вместо да ги следят единствено от близко разстояние, изследователите използваха вече спътникови технологии, за да наблюдават животните от всяко място и от всеки компютър. Бяха научили например че женска на име Етил е изминала близо четири хиляди и седемстотин километра за три години, разстояние, което до този момент изследователите смятаха за немислимо. Етил бе прекосила Монтана и Айдахо, като бе преодоляла планини и реки и бе преминала през задрямали градчета и села. Бе опустошавала контейнери за смет зад мотели и магазини и се бе крила в храсталака край една детска градина в продължение на цели две нощи, без местните да я забележат.

Според Джесика учените бяха направили и по-неприятни, дори зловещи открития. Бяха помолили част от ловците да се включат на доброволни начала в проекта и да вземат със себе си джипиес. Така екипът можеше да следи едновременно движенията и на хората, и на мечките и да ги картографира. Не след дълго откриха, че в гората мечките са в състояние да следят хората напълно незабелязано. В отделни случаи животните се бяха доближили на петнайсетина метра от нищо неподозиращите ловци. В други случаи мечките бяха дебнали хората, както дебнат всяка друга плячка.

Новите данни породиха големи спорове и противоречия, които сякаш само се задълбочаваха. Всяка от заинтересованите страни зае различна позиция: застъпници за правата на животните, туристи, биолози, еколози, привърженици и противници на лова, планински водачи и къмпингари, спортни клубове. Статия, публикувана неотдавна в „Ню Йорк Таймс“, предизвика всеобщ интерес и повдигна въпроси, на които Джо не можеше да отговори:

— Мечките гризли винаги ли са следвали подобно поведение, или то е нещо ново?

— Ако има промяна в поведението им, от какво е предизвикана?

— Възможно ли е да е настъпила промяна в гените на мечките, която да ги е накарала да възприемат хората като храна?

— В състояние ли е изучаването на поведението на мечките да запълни естествената пропаст между хората и големите хищници?

— Трябва ли хората да стоят далече от горите, за да намалят вероятността за среща с мечка?

Когато Джо пристигна в лагера на изследователите, видя, че Джесика Никол Уайт и Марша Мийд са доста разстроени. И двете работеха за управлението в Джаксън Хол и това им личеше. Облеклото и маниерите им издаваха типичния за това курортно градче манталитет.

Уайт приближаваше трийсетте и бе облечена с пухен елек и джинси и носеше очила, които трябваше да ѝ придадат поинтелектуален вид. Бе вързала кафявата си коса на конска опашка. Мийд бе предпочела каубойския стил с ботуши, широка риза, която бе пуснала свободно над джинсите си, и шапка „Кинг Роупс“, особено популярна сред почитателите на родеото в Уайоминг. И двете жени изглеждаха интелигентни и образовани и явно бяха добри в професията си. Бе ги посъветвал, освен със защитен спрей против мечки, който винаги трябва да държат под ръка, да се въоръжат и с едрокалибрено оръжие, в случай че някой от обектите на тяхното изследване прояви прекомерно любопитство. Идеята обаче не им бе допаднала.

Макар през деня да бе сравнително топло и температурите да се бяха вдигнали до десетина градуса, сега, когато слънцето се скриваше зад планинските върхове на запад, започваше да застудява осезаемо. Във въздуха се носеше аромат на борове и салвия. Есента не бе напреднала чак толкова, че стръкчетата трева да започнат да се прекършват под стъпките му.

Уайт му махна с ръка през отворената врата на микробуса и Джо паркира в края на поляната, до дърветата.

— Трябва да видиш това — каза му тя.

Мийд стоеше до нея бяла като платно. Явно бе в шок.

Когато Джо приближи с шапка в ръка, видя Тайлър Фринк, техникът, да се обляга назад на стола си в микробуса.

— Обадихте ли се на шериф Рийд? — попита Джо.

— Да. Каза, че може да дойде най-рано след час. — Уайт явно беше ядосана.

— Това са повече от петдесет километра. Наистина ще му трябва един час, за да измине разстоянието от града до тук — обясни Джо. — В интерес на истината, шерифът реагира доста бързо.

— Но тогава вече ще е тъмно — повиши тон Уайт.

— Така е — призна Джо. — Покажете ми с какво разполагате.

Надникна вътре и Фринк му посочи монитора, разположен върху малкото бюро. Тайлър Фринк имаше разчорлена коса, поне няколко размера по-голям от необходимото суичър и очила с черни пластмасови рамки. Изглеждаше толкова не на място в планините, колкото и самият микробус, натъпкан с електроника. Когато двамата с Джо се бяха срещнали за пръв път, Фринк бе заявил, че предпочита да го наричат „Ти-Фринк“. Добре, Тайлър, бе отвърнал Джо.

На екрана се виждаше сателитно изображение на долината, пресечена от две линии.

— Червената линия е Ем Джи петдесет и три — поясни Фринк и опря пръст в монитора. — Виждаш, че се движи от запад на изток през гъсти гори.

— С каква честота излъчва яката? — попита Джо.

— Настроена е да изпраща сигнал на всеки дващест минути.

— Не е ли прекалено много? — попита скептично Джо.

Батерията беше един от основните проблеми, свързани с новите яки с джиписес устройства. Колкото по-често излъчваха те, толкова по-бързо се изтощаваше батерията. Джо го знаеше, защото бе чувал изследователи да се оплакват по радиостанцията от „изгубени“ мечки.

— Наистина е много — оправда се Уайт, която надзърташе през рамото на Джо. — Но така увеличаваме времето на излъчване, ако смятаме, че има голяма вероятност да установят контакт с хора.

— Ясно — съгласи се Джо.

— Синята линия е ловецът — обясни Фринк, превключи на друг монитор и плъзна пръста си по него.

— Знаем ли как се казва? — попита Джо.

— Бъб... нещо си — отвърна Фринк. — Да не повярваш! Бъб! — ухили се той.

— Бъб Бийман — кимна Джо. — Познавам го. Свестен човек.

Всъщност Бъб Бийман се правеше, че ремонтира покриви в Уинчестър, но периодично влизаше в окръжния затвор за притежание на наркотици. На първи септември го бяха глобили, защото бе отстрелял прекалено много плачещи гургулици. Бъб определено не можеше да се нарече образец гражданин, но Джо се опитваше да внуши на изследователите, че Бъб не е опитно зайче, а човешко същество. Досегашният му опит от общуването с биолози показваше, че понякога те разглеждаха света от гледната точка на животните, които изучаваха, и пренебрегваха интересите на обикновените хора, които всъщност плащаха заплатите им.

Фринк и Никол Уайт се спогледаха. Явно обмисляха думите на Джо.

— Продължавайте — подкани ги той.

— Бъб също се движеше от запад на изток. Следваше извивките на реката. Изображението, което виждаме, е от десет сутринта.

— Къде е вашата мечка? — попита Джо.

— Ей тук — отвърна Фринк и увеличи мащаба.

— На какво разстояние се намират в този момент?

— Около два километра. Разделят ги високо било и гъста гора. А сега виж това — каза техникът и кликна върху следващото изображение. — Това е ситуацията към десет и четирийсет.

Джо присви очи. Червената линия завиваше рязко към синята.

— В този момент мечката е на около четиристотин метра от Бъб.

— Възможно ли е гризли да подуши човек от разстояние два километра? — попита Джо.

— Малко вероятно е, но е възможно — отвърна Уайт, която стоеше зад гърба му. — Мечките притежават удивително обоняние. Веднъж наблюдавахме една, която се отправи към умиращ канадски елен на пет километра от нея. Предполагаме, че се ориентираше благодарение единствено на силното си обоняние.

— С други думи, подушила го е — отбеляза Джо.

— Да.

— Чухте ли някакви изстрели? — попита той.

Уайт се обърна към Марша Мийд.

— Помниш ли, когато каза, че си чула два изстрела? Кога беше това?

— Около десет и половина — отговори Марша. — Не си погледнах часовника.

— Мечките хранят ли се с вътрешностите, които ловците оставят? — продължи Джо.

След като изкормеха някое едро животно, ловците често оставяха вътрешностите и червата му на купчина в гората. Птиците започваха да кръжат отгоре и така показваха на ловните инспектори къде са ударили едър дивеч.

— Да — отвърна Уайт.

— В такъв случай двата изстрела биха могли да прозвучат като покана за обяд за вашето гризли.

— Възможно е — призна Уайт, — но се надявам да не се случило.

— Както и да е — каза Джо и се обърна отново към Фринк. — Ако Бъб е произвел тези два изстрела, напълно възможно е да е пропуснал. Той не би оставил мъртвото животно, а показанията на монитора изключват възможността да е преследвал ранен дивеч. Явно е продължил напред след изстрелите.

— Така изглежда — каза Фринк. — Ще покажа местоположението час по час.

Стомахът на Джо се присви, докато наблюдаваше компютъра. В единайсет часа мечката се бе намирала на по-малко от сто метра от Бъб. Той очевидно не я бе забелязал, защото бе престоял на едно място от дванайсет до два. Джо предположи, че Бъб е спрял на някое удобно място, откъдето да наблюдава планинския поток в долчинката под него. Вероятно бе дебнал уапити и междуременно бе обядвал. Може дори да бе подремнал. МГ-53 също бе там, и то през цялото време. Не се бе отделяла от Бъб.

В три часа Бъб бе продължил. Мечката го бе последвала, тъй като на екрана разстоянието между двете линии бе по-малко от сантиметър. В планината това би трябвало да съответства на шейсет-седемдесет метра, помисли си Джо. Той знаеше, че в местността, в която бе ловувал Бъб, гората е много гъста и ловецът не би могъл да види мечката, дори да знае, че тя е там.

— Тогава ли се опитахте да се свържете с него? — попита Джо.

— Да — отвърна Уайт, — но той не отговори.

— А какво се случи с радиостанцията, която сте забравили да му дадете? — продължи Джо.

— Не сме забравили да му я дадем — каза Уайт, — а някой е забравил да зареди батерията ѝ снощи — обясни тя и погледна обвинително Фринк.

— Ей, откога това е мое задължение? — възрази той разгорещено. — Аз отговарям за следенето на сигналите и събирането на данните. Къде в длъжностната ми характеристика пише, че трябва да се грижа батериите на вашите радиостанции да са винаги заредени? Да не би да ми плащате допълнително, когато полагам извънреден труд?

— Предполага се, че това е твое задължение.

— *Предполага се* — повтори Фринк с такава интонация, сякаш това бе най-абсурдното нещо, което бе чувал някога. — Вижте какво, не сме виновни за случилото се. Не носим никаква отговорност. Нямахме представа, че Ем Джи петдесет и три ще тръгне след Бъб. Откъде можехме да знаем?

На Джо му идваше да му фрасне един.

— Ще обсъдим това по-късно, Фринк — процеди тихо Уайт.

— Добре — отстъпи той с дълбока въздишка. Погледна Джо и посочи монитора. — Това е моментът, в който нещата се объркаха.

Двете линии се пресякоха между три и десет и три и половина. Проследяващите устройства изпращаха сигнал на всеки двацет минути, но в този интервал те не промениха местоположенията си.

— На какво разстояние от тук се намират? — попита Джо.

— Пет километра — отговори Уайт.

Джо огледа терена на запад, в посоката, където се бе намирал Бъб. Отвъд поляната се издигаше същинска стена от дървета, която се простираше, докдето му стигат очите.

— Невъзможно е да отидем до там с кола — каза Джо. — Но ако вземем коня ми и тръгнем веднага, ще стигнем за по-малко от час.

Фринк побърза да се облегне на стола си и да вдигне ръце в жест, който означаваше: *Без мен!*

— И без друго не искам да идваш — заяви Джо. Обърна се към Джесика Уайт и Марша Мийд и продължи: — Една от вас трябва да

остане тук и да упъти шерифа, когато пристигне. Другата може да дойде с мен.

— Аз ще дойда — отвърна Уайт и посегна инстинктивно към флакона със спрей, окачен на колана ѝ, за да се увери, че е там.

— Обзалагам се, че вече съжаляваш, че не си взела пушката — усмихна се Джо.

— Тук сме, за да спасим мечките, а не да ги убиваме — отвърна Уайт.

— Не казвай това пред никой от роднините на Бъб.

— Мечката се движи — съобщи Джесика Уайт на Джо, макар че той вече бе чул думите на Марша Мийд по радиостанцията.

— В каква посока? — попита Джо, а Уайт повтори думите му.

— На юг — отвърна Мийд.

— На юг — повтори Уайт и вдигна поглед.

— Отдалечава се от нас — заключи Джо. — Това ме кара да се чувствам малко по-спокоен.

— И мен — призна Уайт.

Вървяха пеша сред гъста широколистна гора. Джо водеше Рохо за поводите, докато се провираха сред израсналите едно до друго дървета и прескачаха повалени дънери. Мина му през ума възможността двамата с Джесика да яхнат Рохо, но конят бе прекалено изморен, а и гората бе прекалено гъста. Причината да го вземе бе вероятността да му се наложи да носят трупа на Бъб.

За най-голямо изумление на Дейзи Джо я бе затворил в кабината на пикапа си и бе вдигнал прозорците догоре. Не искаше да рискува живота на лабрадора си.

Слънцето продължаваше да огрява планинските склонове високо горе, но вътре в гората цареше сумрак. Единствените звуци, които Джо и Уайт чуваха, идваха от катерички, които не можеха да видят (така животните се предупреждаваха за появата им), и от тежките стъпки на Рохо по дебелия килим от борови иглички.

Джесика Уайт носеше портативен тракер. Устройството за проследяване на джипиес сигнали висеше на врата ѝ до радиостанцията. Въпреки това бе заявила, че предпочита да поддържа контакт с Марша Мийд и Тайлър Фринк в микробуса, вместо да използва тракера. Електрониката, с която разполагаха те, имаше далеч по-големи възможности, бе обясnilата на Джо.

Отначало той бе сметнал решението ѝ за странно, но после бе осъзнал, че Джесика се страхува и има нужда да поддържа

непрекъснат контакт с колегите си. Бе свикнала да провежда изследванията си, като седи пред компютъра и анализира данните на монитора, вместо да обикаля из планините. В противен случай, каза си Джо, онова, което може да срещне, ще ѝ се стори твърде *реално*.

Преди да потеглят, Джесика бе помолила Фринк да увеличи честотата на излъчванията на яката на МГ-53 до петнайсетсекундни импулси. Интервалът от двацет минути е твърде голям, бе заявила тя. Прекалено много неща могат да се случат за това време. Подобна мярка се бе сторила разумна на Джо, макар да знаеше, че така батерията ще се изтощи много по-бързо.

Джо бе въоръжен с четирийсеткалибров полуавтоматичен пистолет „Глок“ и дванайсетмилиметрова пушка „Ремингтън“. Бе заменил патроните с едри сачми с още по-смъртоносни. В кобура до седлото на Рохо имаше и полуавтоматична карабина М-14, заредена с патрони „Уинчестър“. На колана си бе окачил нов флакон със спрей против мечки.

— Правил съм го и преди — успокои той Уайт. — Преди десетина години имахме проблеми със стръвница в Бигхорн. Видях я да напада човек в гръб. Още не мога да забравя тази сцена. Не преставам да се удивявам на бързината и силата на гризлото.

— Уби ли я? — попита тя, макар да знаеше отговора.

— Не.

Думите му я изненадаха.

— Оказа се прекалено бърза. Избяга.

— Видя ли я отново?

— Не.

— Това е добре. И за двама ви. Какво ще правиш, ако срещнем Ем Джи петдесет и три?

Джо се поколеба за миг, сетне каза:

— Каквото е необходимо.

— Точно от това се страхувах — отвърна Джесика.

МГ-53 бе по-млад и по-едър от гризлото, което Джо бе срещнал преди десет години. Тежка суша по онова време бе накарала някои

мечки от „Йелоустоун“ да напуснат територията на парка в търсене на храна. Федералното правителство бе възстановило популацията от сиви вълци в резервата и това бе нарушило баланса в него, пораждайки ожесточена конкуренция за храна между хищниците. Онази стръвница бе страховит, сто и осемдесет килограмов звяр, изпълнен с отчаяние.

МГ-53 бе петгодишен двеста и петдесет килограмов мечок, което рязко променяше ситуацията. Някои мъжки гризлита, наричани Сребърни гърбове заради белоснежния оттенък на гъстата им козина, достигаха тегло от четиристотин, дори четиристотин и петдесет килограма, а изправеха ли се на задните си крака, се извисяваха на близо три метра. С един-единствен замах на остриите си като бръснач осемсантиметрови нокти можеха да изкормят кон. Гризлитата нямат естествени врагове в природата. Джесика Уайт и Марша Мийд нямаха обяснение защо мечокът е решил да напусне „Гранд Титон“ и да измине такова голямо разстояние. Обстоятелството, че бе преследвал и нападнал Бъб Бийман, щеше да хвърли черно петно върху изследователската им програма. Преялата мечка е мъртва мечка, помисли си отново Джо.

— *Ursus horribilis* — изрече на глас той латинското название на мечките гризли.

— Не ги наричаме така — отвърна Уайт.

— Разбира се — каза Джо. — Защото не го ли изречете на глас, то не може да означава „ужасна мечка“. Нали така?

— Чух една теория, която обяснява защо мечките се държат по този начин. Научих за нея от един стар водач — заговори Джо, докато навлизаха още по-навътре в гората. — Не беше биолог. Не мисля, че бе завършил дори гимназия, но бе прекарал целия си живот в лов на лосове и дебелороги овни в най-негостоприемните кътчета на Уайоминг. Искаш ли я чуеш?

Уайт въздъхна и отвърна:

— Разбира се. Обожавам ненаучните теории, които жителите на планините си измислят.

Джо се усмихна и каза:

— Теорията му гласи, че прекомерното изучаване на мечките гризли предизвиква опасна промяна в поведението им.

Тя се ококори театрално.

— Абсурд!

Въпреки това Джо продължи:

— Според него хората непрекъснато упояват, транспортират, измерват, претеглят, проследяват мечките. Още докато са съвсем малки мечета, хората ги залавят, оглеждат зъбите им, поставят им яки с проследяващи устройства. Така животните, които допреди сто години са гледали да стоят колкото се може по-далече от хората, за да не бъдат застреляни, сега израстват в компанията на същества, които си пъхат ръцете в устите им. На практика мечките израстват сред хора. Те са изгубили вродения си страх от нас. А и защо да се страхуват? Освен това може да им се струваме твърде вкусни или лесни за убиване, защото вече не мислим за тях като за „ужасни мечки“.

— Звучи толкова нелепо! — възрази разгорещено Уайт. — Да не би да искаш да кажеш, че хората трябва да продължат да избиват мечките? Сигурно това е искал този твой стар планинец.

— Не знам какво е искал — отвърна Джо. — Теорията му обаче ми се стори интересна.

— И не ти е казал какво решение предлага? — Джесика Уайт повдигна вежди.

— Умря, преди да ми го каже. Едно женско гризли го нападна и го уби в ловния му лагер миналата есен.

— О, много смешно! — възкликна Уайт. Сетне се замисли и продължи с друг тон. — Миналата есен. Близо до Дюбоа?

— Да.

— Ем Джи трийсет и осем. Следеше я друг екип и колегите казаха, че старецът не закачил месото достатъчно далече от палатката. Предположиха, че Ем Джи трийсет и осем е била привлечена от миризмата на еленско месо в резултат на лошите ловни практики на този човек.

— Сигурно е станало точно така, както казват те — отвърна Джо.

— Ако иронизираш... — започна тя, но замлъкна наред изречението, тъй като забеляза, че Джо е отклонил вниманието си другаде и сочи встрани от тясната пътека, по която вървяха.

* * *

Земята между половин дузина борове бе така отъпкана, сякаш някой бе минал оттук с тежка машина. В края на импровизираната полянка се издигаше голяма купчина пръст, сухи клони и парчета борова кора.

На пет-шест метра от купчината видяха ловна пушка с оптичен прицел, грижливо подпряна на едно дърво, сякаш някой бе свалил оръжието от рамо и го бе поставил до дървото, за да се облекчи или да изпуши цигара.

— Нали знаеш, че понякога заравят плячката и се връщат покъсно — прошепна Джо.

Джесика Уайт кимна с широко облещени очи.

— Смяташ ли, че е там? — попита тя и посочи купчината.

Джо кимна. Сред клоните се виждаха парчета от дрехи и окървавена плът.

Уайт се свърза с Мийд в микробуса и я помоли да провери координатите им, за да разберат местоположението си.

— Да — отвърна Мийд. — Точно на мястото сте.

Джо приклепна и извади джипиес устройство сред разкопаната пръст.

— Това ли дадохте на Бъб? — попита тихо той.

Джесика кимна. Радиостанцията ѝ изпращя.

— Джес, Ем Джи се връща. Чувате ли ме?

Тя вдигна радиостанцията.

— Да, чуваме те. Сигурна ли си за Ем Джи петдесет и три?

— Сигурна съм. Движи се бързо.

— Знае, че сме намерили плячката му... — обясни Джо.

Рохо опъна поводите, които Джо стискаше в ръка и изпръхтя. Конят или бе чул приближаването на мечока, или бе подушил миризмата му.

— Леко, леко — опита се да го успокои Джо.

— Какво ще правим? — попита стреснато Уайт.

— Пригответи се — отвърна Джо.

Отведе Рохо встрани от пътеката и завърза поводите около ствола на един смърч.

— Чувам го да приближава — каза Уайт и затърси флакона на колана си. Изтърва го и той падна на земята. — О, господи...

Джо също го чу. МГ-53 се носеше по пътеката като товарен влак, чупеше клони и проправяше просеки сред храсталака. Разнесе се гърлен рев, който изправи Рохо на задните му крака. Джо не бе сигурен дали конят няма да скъса поводите, или да скърши дървото и то да падне върху тях. По главите им се посипаха борови иглички. С периферното си зрение видя Уайт да търси флакона и неволно да го изритва настрани.

В дясната си ръка Джо държеше собствения си флакон, а в лявата — ловната си пушка. Мечокът приближаваше толкова бързо, че нямаше представа кое да захвърли настрани. Усети как земята под краката му започва да се тресе.

Сред дърветата откъм юг се мержелееше едър, приведен към земята тъмнокафяв силует. Джо си спомни, че тичаща мечка гризли е в състояние да настигне галопиращ кон. Нямаше начин да се измъкнат.

Случилото се отне броени секунди. Мечокът си проправи път сред храстите на петнайсетина метра от тях и спря. Джо виждаше малките очички, разположени дълбоко в черепа, и гърбицата между плешките. Късата козина около устата бе сплъстена от засъхнала кръв — кръвта на Бъб Бийман. Пластмасовата яка с джипиеса обгръщаше масивния врат. Мечокът се залюля напред-назад като двеста и петдесет килограмов юмрук, готов да нанесе фатален удар.

Джо долови объркването му. Пред него стояха три мишени — Джесика Уайт, Рохо и Джо — и той не можеше да реши коя да атакува първо. Джесика се разкреця и замаха с ръце, прилагайки един от двата метода, за които се предполагаше, че прогонват нападателя. Другият бе да се престориш на мъртъв. Никой не бе сигурен кой метод върши по-добра работа. Джо погледна през рамо и видя, че флаконът с газ все още лежи на земята.

МГ-53 разпъна рамене, отметна глава назад и нададе такъв страховит рев, че Джо щеше да го сънува до края на дните... ако, разбира се, въпросният край не настъпеше още днес. Сърцето му се разтуптя, едва успяваше да си поеме дъх.

Без да се замисли, Джо вдигна флакона със спрей, избута предпазителя и натисна червеното копче. Той изсъска и изстреля към МГ-53 конусовиден фонтан от червена мъгла. Джо знаеше, че спрелят

би трябвало да действа на разстояние девет метра в продължение на девет секунди, както и че аерозолът съдържа висока концентрация капсаициноиди, или свръхконцентриран лют пипер.

Червеният облак обгърна мечока и той изрева отново, но този път като куче, което някой е сритал. Обърна се на сто и осемдесет градуса и полетя на юг по пътеката.

МГ-53 си отиде.

Над главите им продължаваха да се сипят борови иглички, тъй като Рохо се мятеше бясно и така опъваше поводите, че те се скъсаха и изплюяха като пистолетен изстрел. Звукът сепна Джо и той осъзна, че продължава да натиска бутончето на флакона, който отдавна бе празен. Въпреки това продължаваше да съска.

Рохо хукна на север, чупейки клони по пътя си, а гризлото продължи на юг.

Джо си пое дълбоко дъх и затвори за миг очи. Сърцето му туптеше, в крайниците му бушуваше адреналин. Свали ръката с флакона и го пусна на земята.

— Мислех, че ще умрем — каза Уайт.

— Аз също — отвърна той тихо.

— Изпуснах си спрея и... май ще трябва да се преобуя.

Джо изсумтя.

— Очаквах да използваш пушката.

— Спреят май свърши по-добра работа — отвърна Джо. — Ами ако бях пропуснал или само го бях ранил? Щеше да ни нападне.

— Взех правилното решение — каза тя и приклепна. Джесика Уайт също усещаше ефекта от преживяния ужас. Джо го виждаше по треперенето на ръцете, които отново закачиха на колана ѝ флакона със спрея.

— Може би — отвърна Джо и погледна на север. — Чудя се къде ли изчезна конят ми.

Обезобразеното тяло на Бъб Бийман лежеше под купчина клони и парчета борова кора. Джо долови миризмата на кръв и вътрешности. Засне местопрестъплението с мобилния си телефон, преди да разрови

купчината. Искаше да се увери, че Бийман не е оцелял като по чудо, затова приклекна и пъхна ръка в една дупка сред клоните, за да напипа гърлото на ловеца и да потърси пулс. Джесика Уайт остана на пътеката, сякаш там намираше сигурно убежище. Очевидно не искаше да види отблизо какво е в състояние да причини на човек една мечка гризли.

— Можеш ли да я проследиш? — обърна се тя към Мийд с напрегнат от уплаха глас. — Връща ли се?

— Не, продължава на юг. Какво стана?

— Ем Джи петдесет и три стоеше точно пред нас... Можех да погледна право в очите му...

От разговора ѝ с Мийд Джо разбра, че шериф Рийд и спасителният му екип са пристигнали на поляната. Както и че Рохо е долетял в галоп откъм гората с празни стремена, които подскачали по хълбоците му. Един от помощниците на Рийд го хванал и го качил в ремаркетото.

— Имаме проблем — заяви Уайт след тих, но напрегнат разговор с Мийд или Фринк.

— Още един ли?

Джо продължаваше да ровичка в купчината. Пръстите му бяха лепкави от кръв. Бе открил една от китките на Бийман, но не бе доловил пулс. Плъзна ръка по тялото в опит да напипа главата. Опитваше се да не мисли какво прави.

— Предавателят скоро ще остане без захранване — каза тя. — Увеличихме честотата на излъчванията, за да следим придвижването му в реално време, но батерията отслабва и не след дълго със сигурност ще изгубим сигнала.

Джо я слушаше с половин ухо. Пръстите му бяха напипали острите очертания на ключицата на Бийман.

Джесика Уайт продължи:

— Предавателят разполага с толкова малко енергия, че дори не можем да го изключим дистанционно. Ще продължи да излъчва, докато... просто спре. Трябва бързо да открием тази мечка и да сменим батериите. Ако яката спре да излъчва, няма да имаме представа къде се намира.

Джо затвори очи и направи опит да се концентрира. Стори му се, че долавя съвсем слаб ритмичен пулс на врата на Бийман. Ето го отново.

Той се обърна и извика:

— Кажи на шериф Рийд, че Бъб е жив... макар и на косъм. Екипът му трябва да дойде тук час по-скоро и да закара Бъб в болница, преди да се стъмни.

— Но...

Джо изрева:

— Забрави за момент за твоята мечка. Никой няма да я успокои, за да можеш да смениш батериите на яката ѝ. Намерят ли я, ще я застрелят. Задачата ни сега е да направим всичко възможно, за да спасим един човешки живот.

Джо се прибра в малката си къща на Бигхорн Роуд след полунощ. Бе капнал от умора, но отдели петнайсетина минути, след като паркира пикапа и ремаркетото отпред, за да разседлае Рохо и да го отведе в конюшната отзад, където му хвърли малко сено. Единственият член на домакинството, който все още не бе заспал, бе Тюб, кръстоска между корги и лабрадор, който тичаше от прозорец на прозорец, за да проследи какво точно прави Джо. Муцуната му едва се подаваше над перваза.

Дейзи влезе първа и двете кучета допряха носове. Дейзи също бе останала без сили, затова се излегна наред антрето, където Джо бе съблякъл якето и ботушите си.

Къщата бе потънала в тишина, с изключение на шепота, който долиташе от телевизора в дневната. Не бе очаквал някой да е буден толкова късно и когато прекоси хола на път за кухнята, изпита смесица от чувство на вина и самота едновременно. От часове мечтаеше как ще си налее двоен бърбън, когато се прибере, и сега възнамеряваше да направи тъкмо това.

Мерибет се събуди рязко и подскочи на дивана. Джо се стресна. Изобщо не я бе забелязал.

— Най-последно — каза тя и отметна кичур руси коси, паднал пред очите ѝ.

Красива е дори без грим, помисли си Джо. Очите ѝ се разшириха за миг, докато осъзнае къде се намира. Обикновено Мерибет се събуждаше бавно-бавно.

— Добре ли си? — попита той.

— Сънувах кошмар — отвърна тя. — Колко е часът?

— Един — погледна часовника си Джо.

— Един — повтори Мерибет. — Рожденият ти ден мина.

— Да.

Тя понечи да продължи, но нещо в Джо я накара да извика:

— Джо, това по дрехите ти кръв ли е?

Той сведе поглед. Ръкавите му бяха покрити с черни петна, а джинсите му бяха станали корави от засъхналата кръв.

— Мисля, че да.

Мерибет бе свикнала съпругът ѝ да се прибира у дома, покрит с кал и мръсотия, понякога дори с животинска кръв, мазнина и козина. Но това бе човешка кръв. Кръвта на Бъб Бийман.

— Съблечи се в коридора — каза му тя. — Ще ти донеса халата.

Той се обърна, за да изпълни инструкциите ѝ, а тя отметна одеялото и се запъти към спалнята.

Седяха край масата в кухнята, Джо с бърбън в ръка, а Мерибет с чаша вино.

— Хубав пай — каза той. — Благодаря, че го направи. Прасковеният ми е любим.

— Странно, но и момичетата го харесаха.

— Може би трябва да поставим началото на нова традиция.

— Може би — усмихна се тя.

Деветнайсетгодишната Ейприл се бе прибрала у дома специално за рождения ден на баща си и след като празненството така и не се бе състояло, бе останала да спи в старото си легло. В момента живееше под наем в Седълстринг. Делеше апартамента с друго момиче и спестяваше пари за пролетния семестър в колежа. След като се бе възстановила от раните, получени миналата пролет, тя се бе върнала на старата си работа в магазина на Уелтън за облекла в каубойски стил. Джо и Мерибет наблюдаваха с вълнение възстановяването ѝ. Добрата Ейприл се бе завърнала.

Осемнайсетгодишната Луси завършваше гимназия и неотдавна бе избрана за кралица на бала. Новината бе посрещната със смесени чувства. Луси бе жизнерадостна блондинка с ведро излъчване, мила и добра. Водеше активен социален живот и не се замисляше за следване в колеж или за бъдещето въобще, което изпълваше Мерибет с разочарование.

Двайсет и две годишната Шеридан, която следваше в Университета на Уайоминг, бе решила да се насочи към наказателното право. За целта обаче трябваше да учи още една година, за да положи съответните изпити. Не се бе прибрала у дома за рождения ден на

баща си, което не бе проблем, смяташе Джо, тъй като и той самият не се бе прибрал. Искаше му се да остане насаме с нея и да я разпита за плановете ѝ след дипломирането, за които тя не говореше. От време на време подхвърляше, че ще отдели една година, за да обиколи света или за да се посвети на соколарството, което Мерибет не приемаше особено ентузиазизирано.

Джо все още не можеше да си представи как ще се промени домът им, когато и трите им дъщери завършат гимназия или колеж. Сигурен бе, че и Мерибет не е в състояние да си го представи, макар тя несъмнено разсъждаваше по-често върху това. От години не съм използвал банята на долния етаж, помисли си Джо. В нея винаги е някое от момичетата.

— Къде е това гризли сега? — попита Мерибет, след като Джо ѝ разказа събитията от изминалата вечер.

— Никой не знае — сви рамене той. — Изгубиха сигнала.

— Това не е добре.

— Така е. Ще трябва да изчакаме, докато някой го забележи и съобщи.

— Възможно ли е батерията да се изтощи толкова бързо?

Джо ѝ обясни ситуацията и мерките, които се бе наложило да вземат. Сподели ѝ, че е подочул разговорите между членове на спасителния екип, според които е трябвало да застреля мечока, вместо да го пръска със спрей.

— Обясни ли им защо си постъпил така? — попита Мерибет.

— Не. Те са млади, изпълнени е нетърпение да убият някой звяр. Нямаат представа, че неведнъж съм се сблъсквал с мечки, които не умират никак лесно. Дори не подозират на какво е способна едно ранено гризли.

Мерибет въздъхна разочаровано. Джо знаеше, че тя се дразни, когато той не обяснява добре на останалите причините за своите действия.

— Има ли още пай? — попита той.

— А Бъб Бийман?

Джо се облегна и въздъхна.

— Починал е на път за болницата. Честно казано, раните му бяха ужасни. — Той потръпна неволно при спомена за тях. — Хората не разбират какви поражения могат да нанесат ноктите или зъбите на една мечка.

— Не ми ги описвай — побърза да го спре Мерибет.

— Няма.

— Беше ли у тях?

Джо отвърна, че вече е ходил у семейство Бийман.

— Трейси бе научила още преди да пристигнем. Разбрала за случилото се от информацията, която онзи техничар от управлението, Тайлър Фринк, публикувал в Туитър. Очевидно е предавал с най-големи подробности хода на спасителната операция. Следващия път, като го видя, ще му фрасна един в мутрата.

— Ужасен начин да научиш за смъртта на съпруга си! — възкликна смаяна Мерибет.

Джо продължи:

— Нямам представа защо е следвала Фринк в Туитър, но е факт, че го е правила. Понякога тези учени така се вторачват в своите изследвания, че дърветата им пречат да видят гората. Забравят, че става въпрос за реални хора.

— Ейприл учеше заедно със сина на Бъб. Каза, че бил симпатичен. В прогимназията също има един Бийман. Сега хлапетата са без баща. Още утре ще се погрижа да създадем някакъв фонд или да направим нещо друго. Може да съберем пари и в библиотеката.

Джо кимна. Оценяваше колко прагматична можеше да бъде Мерибет и колко бързо преминаваше от чувства към действия.

— Разбира се, ние лично няма да можем да дарим кой знае каква сума — призна тя.

Солидните болнични сметки за лечението на Ейприл и медикаментозната кома, в която я бяха поставили лекарите, бяха наистина главозамайващи. Мерибет прекарваше по няколко часа седмично в борба със застрахователната компания, чиито служители, изглежда, бяха също толкова объркани относно покритието на полицата им, колкото и Мерибет. Не успеяха ли да решат проблема обаче, семейство Пикет щеше да се окаже с дълг от няколкостотин хиляди долара към болницата в Билинг. Пари, с които не разполагаха.

Това можеше да ги разори. Проблемът с болничните сметки не позволяваше на Джо и Мерибет да мигнат по цели нощи. Тя дори бе предложила да се свърже с майка си Миси Ванкюран, която, доколкото знаеха, бе избягала заедно с Волфганг Темпълтън. Миси разполагаше с милиони долари благодарение на поредицата си от седем брака. И всеки нов съпруг бе по-заможен от предходния.

Обстоятелството, че Мерибет обмисляше възможността да се свърже с майка си, подсказваше на Джо колко отчайващо е финансовото им състояние. Много му се искаше да намери решение или някой да му помогне.

А междувременно можеше само да се надява застрахователната компания да покрие разходите им.

— Не мога да повярвам колко е късно, а ние още сме будни — каза Мерибет и погледна часовника над печката.

Джо довърши пая си и си наля още малко бърбън върху кубчетата лед.

— Никога не сме стояли до толкова късно.

— Аз съм виновен.

— Разбира се, че ти си виновен. Не забравяй, че утре трябва да присъстваме на онази среща с Колтър Алън.

Той простена.

— Губернатор Рулън също ще бъде там — добави Мерибет. — Малко е необичайно, не мислиш ли?

Джо поклати глава. Дори той знаеше, че не е логично губернатор демократ да лобира за кандидат на републиканците.

— За малко да забравя. Рулън иска да те види — каза Мерибет.

— Знаеш ли по какъв повод?

— Позвъниха от кабинета му. Изглежда, не са успели да се свържат с теб по мобилния. Искаш ли да чуеш съобщението, което оставиха?

Джо кимна. Мерибет свали телефона от стената и въведе кода за прослушване на записаните съобщения. Служителка от кабинета на губернатора каза: *Изчакайте да ви свърже с губернатор Рулън...* Чу се изщракване, последвано от характерното боботене на Рулън: *Надявам се, че си готов за още една задача, рейнджър.*

Това бе цялото съобщение.

— Това ли е всичко? — попита Джо.

— Да. Имаш ли представа за какво става въпрос?

Джо поклати глава озадачен.

— Свързано ли е с мечката? Може да е чул за нея и да не иска да загинат и други ловци. Нямам представа.

— Ще ти липсва, нали? — попита дяволито тя.

— Не и когато прави такива неща — отвърна Джо.

Джо и Мерибет продължиха да разговарят и след като бяха угасили лампите.

— Когато се прибрах, каза, че си сънувала кошмар. За какво беше?

— О, нищо!

— Трябва да е било нещо ужасно. Изглеждаше доста уплашена.

След малко Мерибет призна:

— Сънувах Нейт.

— Нейт? — попита Джо и се надигна, като се подпря на лакът.

— Да, знам. Няма никаква логика, след като не се е обаждал от месеци, но сънувах много странен сън с него.

— Аз пък никога не го сънувам — подразни я Джо.

— Не беше *такъв* сън — оправда се тя.

— А какъв?

Мерибет помълча за миг и продължи:

— Беше странен, но и много реалистичен. Все едно и аз бях там. В съня ми Нейт стоеше наред някаква пустиня. И ти беше там, но не можех да те видя. Просто знаех, че си там.

— Хммм.

— Имаше три пикапа, които караха право към него. В каросериите им седяха въоръжени мъже. И крещяха...

— Е, Джо — губернатор Спенсър Рулън се приведе към него в салона на общинската библиотека, — готов ли си за една последна мисия, рейнджър?

— Може би, ако знам за какво става въпрос — отвърна Джо и се поотпусна леко.

Рулън имаше навика да навлиза в личното пространство на хората, които се опитва да убеди в нещо. Целта му бе да скъси дистанцията със събеседника и да го накара да направи нещо или да приеме мнението му.

Рулън се подсмихна и се огледа. Притежаваше типичния за един политик навик да оглежда периодично помещението, за да види кой с кого разговаря, кой заговорничи с някой конкурент или кой се е запътил към него.

Губернаторът бе едър и червендалест. Вървеше леко приведен напред, сякаш се канеше да отвори с глава всяка затворена врата, изпречила се на пътя му. Усмиваше се лукаво и намигваше на всеки, когото срещнеше, сякаш двамата споделяха обща тайна. Ако трябваше да бъде описан с две думи, те бяха внушителен и непредвидим.

— Разполагам само с няколко минути, тъй като никой не ме очаква тук, а и няма да говоря аз, а Колтър — продължи Рулън и кимна към кандидат-губернатора, който обикаляше салона.

Мерибет бе застанала пред подиума и преглеждаше нахвърляното по-рано приветствие, което щеше да произнесе след няколко минути.

Джо носеше сако и вратовръзка и в мига, в който ги сложи сутринта, те му напомниха защо толкова ги мрази. Но тъй като ставаше въпрос за политическо събитие, не искаше да бъде с униформа. Знаеше, че повечето хора няма да го познаят без червената риза, шапката „Стетсън“, пистолета и значката. Губернатор Рулън обаче го бе познал и го бе спрял в задната част на салона.

Докато Джо оглеждаше малобройните гости, видя Алън да се здрависва с шериф Рийд в инвалидния му стол. Алън изглеждаше

сърдечен и непринуден. Джо долови няколко думи от разговора им и реши, че Алън разпитва Рийд за ловеца на елени и мечката стръвница. Историята бе раздухана от медиите благодарение най-вече на туитовете на Тайлър Фринк.

Колтър Алън бе висок, с широки рамене, дълга посребрена коса, брадичка на кинозвезда и гъсти вежди. Носеше сако от камилска вълна, тясна кожена вратовръзка и леко протрити каубойски ботуши — традиционната униформа на щата Уайоминг, помисли си Джо.

Алън бе следван по петите от Т. Клитъс Глат, новия главен редактор на „Раундъп“, единствения седмичник в Седълстринг. Глат бе висок и прегърбен, лицето и вратът му бяха покрити с петна, очилата му бяха кацнали на върха на носа му, а репортерският му бележник бе в постоянна готовност да увековечи всеки по-интересен коментар на Алън. Сред любимите теми на постоянните клиенти на ресторант „Бърг-о-Парднър“ по време на сутрешното им кафе бе търсенето на отговор на въпроса защо издателят на „Раундъп“ бе избрал тъкмо Т. Клитъс Глат за главен редактор. Трудовата биография на Глат включваше позиции от рода на редактор в голям вестник в един от най-южните щати и автор на рубрика в чикагски всекидневник, откъдето бил уволнен заедно с по-голяма част от новинарски екип в резултат на съкращаване на персонала.

Впоследствие Глат обиколил страната надлъж и нашир, работил във все по-малки и незначителни вестници, трупал горчивина и жлъч и накрая се озовал в „Раундъп“.

Още в първите си седмици начело на малкия седмичник Глат показва недвусмислено, че презира град Седълстринг, окръг Тен Слийп, щата Уайоминг, политиците (и особено губернатор Рулън), учителите, полицаите, целия район на Скалистите планини и всеки, който не приемаше изпълнените му с високомерен сарказъм седмични редакционни коментари. Последният му дитирамб, насочен против болния от параплегия шериф Майк Рийд (приятел на Джо), бе озаглавен „Устремени към некомпетентност?“.

Рулън се обърна отново към Джо и отбеляза:

— Виждам Клитъс Глат. Отначало побеснявах, когато четях редакционните му коментари, но сега мога само да го съжалявам. Сигурно не е лесно да се вземаш толкова на сериозно, а никой да не чете статиите ти. — Той кимна към Глат. — Май няма представа, че

хората се абонират за парцаливия му вестник заради некролозите, полицейските сводки и спортните репортажи от гимназиалните мачове. Жалка работа! — И продължи: — Както и да е, когато чух от хората на Алън, че подготвя предизборна обиколка в района на Бигхорн, попитах дали мога да дойда. По дяволите, самолетът му е похубав от моя и исках да се кача в него. Ще му липсва, когато спечели поста и се принуди да използва служебната машина.

Въпросният служебен самолет на Рулън бе малка реактивна чесна със символа на щата — кон, изправен на задните си крака — на опашката. Позивната му бе „Рулън-Едно“.

— Понякога най-добрият начин да кажеш нещо е да не кажеш нищо — заяви Рулън. — Няма нужда да държа реч, да го подкрепям, да правя каквото и да било. Достатъчно е да се появя тук. Посланието ми е достатъчно ясно. Който се интересува, ще го разбере. Надявам се Колтър да го оцени. — Помълча и добави: — Ще видим, когато напусна поста.

Джо кимна. Рулън често правеше изказвания, които можеха да бъдат тълкувани по няколко различни начина. Това бе една от многото му дарби.

— Помниш ли — продължи Рулън, — когато те изпратих в окръг Уийл? Тогава решихме, че един ловен инспектор няма да предизвика подозрения в окръг, пълен с параноидни шизофреници, които никога не са проявявали здравия разум да гласуват за мен.

— Разбира се, че помня — отвърна Джо.

— И двамата знаем, че отначало не потръгна добре, но в крайна сметка успя да свършиш работата. Ти притежаваш необикновени умения. Всичко, което правиш, изглежда толкова непохватно, че в крайна сметка нажежава обстановката и води до истинска касапница или пълен разгром. Ненадминат си в това отношение. Нямам представа как го постигаш.

— Аз също — отвърна Джо и се изчерви.

— Трябва да го направиш отново — каза губернаторът. — Не се притеснявай, ще го уредя с твоята шефка. Най-добре да се захванеш с тази работа, а аз ще я уведомя впоследствие. Така ще има с какво да ме запомни.

— Ловният сезон едва започна, а имаме и стръвница, която уби ловец. Сигурен съм, че сте чули за случая. Смятате ли, че моментът е

подходящ?

Рулън изгледа Джо така, сякаш не можеше да повярва какво наивно изказване е направил.

— Кой казва, че преследването на стръвницата не може да те отведе в друг окръг или в друг щат? Толкова ли необичайно ще бъде, ако потърсиш на друго място тази твоя изгубена мечка?

— Предполагам, че не, но може да се окаже чиста загуба на време.

— Толкова години минаха, а ти така и не се научи да разсъждаваш като държавен служител! — възкликна Рулън. — Прахосването на време е част от играта. Виж какво, Джо, остават само две седмици до изборите. След това навлизам в преходен период, който продължава до полагането на клетва от страна на Алън. Не ми остава много време.

— Разбирам — отвърна Джо, макар нищо да не разбираше.

— Когато времето ти в политиката започне да изтича, ставаш свидетел на странни неща — продължи Рулън. — Служители, които довчера са заставали мирно, изведнъж започват да мърморят и да изпълняват нарежданията ми неохотно. Хората забравят да станат на крака, когато вляза в стаята. Сякаш вече работят за следващия губернатор, който несъмнено ще бъде Колтър. Аз обаче не съм се предал и искам да свърша едно-две неща, преди да си тръгна. Получих обаждане от един дарител за моите кампании, доктор Кърт Бъколц. Познаваш ли го?

— Не.

— Добър човек, честен и праволинеен. Организирал е няколко събития за набиране на средства в ранчото си, макар убежденията му да са крайнодесни. Живее в долината на Норт Плат между Саратога и реката. Познаваш ли района?

— Доста добре — отвърна Джо, който бе помагал на свой колега от този участък в разследването на случай на браконьерство.

Смяташе планинската долина, заобиколена от три страни с високи стръмни склонове, за едно от най-красивите места в целия щат. Често си казваше, че ако инспекторът на окръг Саратога напусне, може да се кандидатира за мястото му.

— Знаеш ли кой живееше в ранчото на Бъколц през последните няколко месеца?

— Не.

— Наистина ли не знаеш?

— Наистина.

— Твоят стар приятел Нейт Романовски и онази готина мацка.

Джо отстъпи крачка назад, смаян от новината.

— Нейт?

— Добрият доктор го укриваше от федералните. И аз не знаех, докато не ми каза. Явно Романовски не те е уведомил заради онова глупаво споразумение с федералните, което бе принуден да подпише.

Джо потри челюст и забеляза, че Мерибет го наблюдава строго от другия край на салона. В първия момент реши, че се опитва да отгатне за какво си говорят с Рулън. Сетне осъзна, че е прочела по устните му името *Нейт*.

— И къде е Нейт сега? — попита Джо.

— Точно това искам да разбера.

Джо поклати глава напълно объркан. Защо губернатора го бе грижа за Нейт Романовски? Доколкото Джо знаеше, Нейт не бе нарушил споразумението да не извършва престъпления на територията на щата Уайоминг.

Рулън се приведе още по-близо, за да не може никой да ги чуе. Джо забеляза с периферното си зрение, че Алън и малката му свита приближават. Кандидатът напредваше откъм дъното на салона със скорост едно ръкостискане в минута. Вече бе овладял характерното за опитен политик умение да се преструва, че посвещава цялото си внимание на човека, с когото разговаря, и използваше следващото ръкостискане, за да се придвижи към следващия събеседник. Антуражът му се състоеше от мъж и жена с официални костюми и снизходителни изражения. И двамата държаха папки в ръце.

— Не става въпрос единствено за твоя приятел — каза Рулън. — Бъколц ми разказа, че е бил посетен от четирима загадъчни федерални агенти, които се представили с фалшиви имена и му дали фалшиви визитки. Пристигнали специално за да се срещнат с Романовски. Агентите отпратили доктора и съпругата му и прекарали два часа с твоя приятел. Накарали доктора да напусне *собствения си дом*. Що за арогантност! На следващия ден Романовски изчезнал. Оставил на Кърт бележка с благодарности за помощта, в която изразява надежда един ден да се върне и да му се отблагодари за услугата. Докторът казва, че

Романовски изнесъл всичките си неща от къщата и взел соколите със себе си.

— Ами Оливия Бренън? — попита Джо.

Рулън сви рамене.

— Изобщо не я спомена, затова предполагам, че не е била там.

— Но федералните не са го арестували, нали? — продължи с въпросите Джо.

— Не. Което също изненадало доктора. Всички знаем, че федералните го издирват. Непрекъснато получаваме запитвания от ФБР и Министерството на правосъдието, които се интересуват дали разполагаме с информация за местонахождението му. Не, докторът смята, че тези типове са го вербували за някаква мисия.

— Някаква представа каква или къде? — попита Джо.

— Това е едно от нещата, които искам да разбереш. Знаеш отношението ми към проклетите федерални ченгета, които идват в моя щат и си въобразяват, че те са господарите тук. Толкова пъти съм им повтарял, че искам предварително да ме уведомяват какви са ги намислили. Чуя ли, че шайка федерални ченгета са тормозили местен фермер и са подбрали един от гласоподавателите ми, кръвта ми кипва.

Лицето и вратът на Рулън почервеняха, докато изричаше тези думи. Джо ги бе чувал и преди.

— Накарах хората ми да се свържат с Чак Кун от ФБР — продължи губернаторът, споменавайки името на федерален агент, когото Джо харесваше и на когото имаше доверие, — но той не знаеше нищо. Което означава, че не ФБР, а някоя друга агенция си пъха носа в моя щат и си прави каквото си иска. Проява на добро възпитание и професионална вежливост е да уведомиш местните власти, когато пристигнеш в чужд град, знаеш това. Толкова пъти съм ги предупреждавал да внимават какви ги вършат в границите на нашия щат.

Джо бе съгласен с него. Веднъж губернаторът дори бе заплашил на всеослушание федерални агенти с арест, но така и не бе изпълнил закана си.

Рулън продължи:

— Смятаме, че имаме най-обща представа къде е отишъл Романовски. Свързано е с поредица от престъпления, извършени през последните месеци на магистрала 1–80. Откраднати камиони от

паркингите, изчезнало едрогабаритно оборудване от енергийни компании, такива неща. Федералните не казват какво точно търсят и държат моите хора в неведение. Започнат ли да се държат по този начин, първото, което ми минава през ума, е терористична заплаха.

— Наистина ли? — попита Джо. — Къде точно на магистралата?

Междущатската магистрала 1–80 прекосяваше Южен Уайоминг от едната граница на щата до другата. Тя започваше в Сан Франциско и свършваше в Тийнек, Ню Джързи. Минаваше покрай градове като Сакраменто, Оукланд, Рино, Солт Лейк Сити, Шайен, Омаха, Де Мойн, Чикаго, Толедо и Питсбърг. Отсечката, която пресичаше Уайоминг, се славеше с най-голямата надморска височина и най-трудния терен, а снежните бури често я правеха непроходима през зимата. В рамките на щата тя свързваше Шайен с Ларами, Роулинс и Рок Спрингс. Между тези градове се простираха хиляди километри планинска пустош. Джо се стремеше да избягва този район, но това невинаги бе възможно.

Губернаторът заяви:

— Моите хора в криминалния отдел подочули от информатори за необичайна дейност в Червената пустиня.

— Наистина ли?

— Знам, знам, в нея няма нищо, освен пясъци и ветрове. Но пък е точно на границата с Колорадо. Първата ми мисъл бе, че използват пустинята, за да препродават марихуана. Нали знаеш, че там я легализираха. Струва ми се обаче, че тук се крие нещо по-голямо. И мисля, че трябва да започнеш да издирваш Романовски именно от Червената пустиня.

И така, в последните ми дни на този пост използвам цялата си власт, за да ти наредя да намериш Романовски и да откриеш какво са намислили онези федерални ченгета. Иди в района и започни да търсиш. Придържай се към ролята си на ловен инспектор. Ако изпратя някой от криминалния отдел, федералните веднага ще надушат и ще разберат, че съм намислил нещо. Дръж хората ми в течение на всичко, което откриеш, а в случай че попаднеш на нещо голямо, свържи се директно с мен. Можеш да използваш средства от фонда ми за представителни разходи, но не прави неразумни покупки — скъпи коли и такива неща. Когато откриеш Романовски и разбереш какво са

поискали от него федералните, свържи се с мен, за да ми докладваш. После ще ги погна като побесняла росомаха.

Джо все още не можеше да осмисли целия този порой от информация и искаше да зададе куп въпроси. Колтър Алън обаче се приближаваше. Проправяше си път към мястото, на което стояха, и всеки момент щеше да застане пред тях. Трябваше да се здрависа само с още няколко души.

Джо попита:

— Ами ако не успея да открия Нейт, преди да изтече мандатът ви?

— И ти ли, а? — възкликна Рулън, преструвайки се на обиден. Сетне се ухили и тупна шеговито Джо по рамото. — Вече ми пазят място в една много влиятелна адвокатска кантора. Партньорите разбират, че ще посветя първите няколко години на съдебни процеси, за да осъдя всички копелета, които са се опитвали да ме прецакат по време на моето губернаторство, а това са предимно хора от Вашингтон и някои федерални агенции. Смятах да започна с Агенцията за защита на околната среда, данъчните и здравното министерство, но тези смешници, които са си позволили да тормозят доктора и да пращат твоя приятел в пустинята, ще заемат първото място в списъка.

— Новият губернатор ще ме подкрепи ли в това разследване?

— Ще го помоля — отвърна Рулън с небрежен тон. — Има нещо, което трябва да ти кажа. Знам, че си затънал до гуша в онези сметки от болницата. Знам и че проблемът се дължи на обстоятелството, че федералното правителство промени правилата за здравното осигуряване тъкмо когато дъщеря ти пострада, затова никой не знае кой закон да приложи или какво точно покрива здравната ти застраховка на щатски служител. Не бива да страдате, защото правителството ни е некомпетентно. Този случай е от голямо значение и ще ми помогне да отключа много врати. Съдействаш ли ми, Джо, ще се заема с него и ще осъдя тези копелета. Най-малкото, което ще постигнем, е сключването на споразумение, благодарение на което да избегнеш със сигурност фалита.

Джо беше изумен.

— Благодаря.

Служителят на Алън с папката в ръка стоеше на по-малко от метър от тях. Опитваше се да привлече вниманието на Рулън.

Губернаторът обаче отказваше да го погледне.

— Ти си добър човек, Джо. Имаш чудесна съпруга и невероятно семейство. Работил си усилено за мен и си поемал рискове, които не е трябвало да поемаш. Това е най-малкото, което мога да направя за теб. Ще накараме тези политически бездарници да страдат.

— Губернатор Рулън, може ли за минутка? — настоя служителят с папката.

Рулън потупа Джо по рамото, което означаваше, че разговорът им е приключил. Въпросите, които Джо искаше да зададе — като например *Къде точно в Червената пустиня?* — трябваше да почакаат. Но Червената пустиня бе огромна!

Колтър Алън леко побутна своя човек, за да мине покрай него. Дори не забеляза Джо.

— Спенсър, питах се дали не искаш да кажеш няколко думи преди речта ми?

Рулън направи гримаса на отвращение.

— Не, по дяволите!

— А ще застанеш ли поне до мен? Нали разбираш, заради фотографите?

Погледът на Джо сновеше между настоящия и бъдещия губернатор, сякаш наблюдаваше тенис мач.

— В никакъв случай.

Алън помръкна.

— Аз съм тук — обясни Рулън. — Това е достатъчно.

— Сигурен ли си?

— Ако продължаваш да настояваш, може да приема и тогава да кажа нещо, което не си искал да чуеш.

Алън не знаеше какво да каже. В този момент Джо чу добре познат глас:

— Аз съм Мерибет Пикет, директор на библиотеката на окръг Тен Слийп. Бих искала да приветстваме господин Колтър Алън, кандидат за поста губернатор, който с радост подкрепи местния данък от един цент, средствата от който ще бъдат използвани за ново разширение на библиотеката...

Джо наблюдаваше как Алън възвръща невъзмутимото си изражение, обръща се и тръгва към подиума, сякаш разговорът с Рулън изобщо не се бе състоял.

— Не съм сигурен какво ще излезе от него — прошепна Рулън на Джо. — Всички смятат, че работата е много лесна, но само докато седнат зад бюрото. Може да се окаже, че е бил по-щастлив, докато е обикалял важно-важно из Биг Пайни и си е въобразявал, че знае всички отговори. Надявам се да не се вслушва прекалено много в своите спонсори и да не оплеска нещата в щата.

Джо почти не чуваше думите му. Вече обмисляше пътуването на юг и издирването на Нейт Романовски. Новото назначение, което излизаше далече извън рамките на обичайните му служебни задължения, го изпълваше едновременно с чувство на радост и вина. Знаеше, че винаги когато излезе извън обичайната си среда, показва най-доброто — а понякога и най-лошото — от себе си.

Зачуди се какво ли според федералните се случва в Червената пустиня. Със сигурност ставаше въпрос за нещо много по-сериозно от препродажба на марихуана, купена съвсем законно в Колорадо, макар че и тази практика бе започнала да се превръща в проблем.

И на каква ли мисия бе потеглил Нейт?

Същата вечер в Ларами под светлината на стара лампа със зелен абажур, която бе открила на битпазара, двайсет и две годишната Шеридан запечатваше плика с поздравителна картичка за баща си. Нуждаеше се от пощенска марка, но не бе сигурна дали има такава.

Бе изпратила есемес на баща си в деня на празника, а той ѝ бе отговорил „Благодаря!“ на следващия ден. Хич не си падаше по писането на съобщения. Надяваше се картичката да му хареса. На корицата отпред пишеше:

Имаше си Татко дъщеря,
люшкаше я,
гушкаше я,
тичаше след нея.

А вътре продължаваше:

Колко щастлива беше тя!

Точно отгоре Шеридан бе вмъкнала в стихчето следните редове:

Да не говорим, че я научи да лови риба, да кара кола
и да се справя сама в живота.

Хареса ѝ, макар че баща ѝ не си падаше и по поздравителни картички.

Тя зарови в чекмеджето си за пощенска марка и събра на купчинка върху бюрото нещата, които извади от там: гумени ластици, отрязъци от билети, няколко флашки, студентската ѝ карта от първи

курс, когато още живееше на общежитие, флакон сълзотворен газ, който баща ѝ ѝ беше дал...

— Чук-чук.

Беше Кира Хардън, една от двете съквартирантки, с които живееше в къщата на Стийл стрийт. Другата бе Ерин. Шеридан не бе виждала Ерин от три седмици, макар именно Ерин да бе причината да се нанесе тук. И двете следваха в пети курс, и двете бяха от окръг Тен Слийп в Северен Уайоминг. Ерин бе отишла при приятеля си Ларс, студент на разменни начала от Норвегия, който живееше в другия край на града.

Кира бе дребничка и имаше вид на пакостлива горска фея, но с обръсната глава, златни халки на носа и долната устна и татуировки с индийски мотиви по двете ръце. Не че Шеридан можеше да ги види. Кира бе много зиморничава и вечно беше с торбести панталони и огромен суичър, чиито ръкави скриваха ръцете ѝ чак до върховете на пръстите ѝ.

— Имаш ли минутка, Мишле?

— Да, Лизбет — отвърна Шеридан.

Кира се подсмихна на прякора.

Кира бе израснала в района на Сан Франциско и не преставаше да се удивява на всичко, което виждаше в Уайоминг: времето, студентите, каубойките, културата (или по-скоро липсата на такава). Бе първокурсничка в Юридическия факултет и говореше с дрезгав глас, а в социалните медии описваше себе си като „активистка“. Тя канеше Шеридан на всевъзможни събития в кампуса, организирани от ЛБСГТТ (дружество, подкрепящо правата на лесбийките, бисексуалните, гейовете, транссексуалните и травеститите), и бе организирала вегетариански коктейл за членовете на организацията. Мероприятието бе слабо посетено, но това като че ли не бе разочаровало Кира. Просто бе свила рамене и бе продължила напред. И бе оценила предложението на Шеридан да ѝ помогне с почистването.

Шеридан бе очарована от нея, а по свой странен начин и Кира бе очарована от Шеридан. Двете се сприятелиха, макар да нямаха никакви допирни точки, с изключение на Ерин, която вече не живееше

с тях. Кира бе започнала да нарича Шеридан „Църковна мишка“ след онзи прием в къщата, тъй като бе заявила, че съквартирантката ѝ стояла през цялото време в един ъгъл с отворени от почуда очи и оглеждала гостите като екзотични животни или извънземни.

За Шеридан те си бяха точно такива. В отговор на този прякор бе започнала да нарича Кира „Лизбет“, по името на Лизбет Саландър, героинята от „Мъжете, които мразеха жените“. Прякорът бе допаднал на Кира.

Шеридан излизаше от време на време с Джейсън, който бе убеден, че непременно ще я спечели, защото бе висок, красив и идваше от богато семейство в Шайен. Видеше ли обаче мотора на Кира отпред, отказваше да влезе в къщата на Стийл стрийт. Шеридан осъзна, че това изобщо не я притеснява, тъй като колкото по-рядко виждаше Джейсън напоследък, толкова по-добре се чувстваше. Качествата, които бе видяла в него — лоялност, чувство за хумор и добро възпитание, — бяха изतिकани на заден план от ревност и стремеж към обсебване, които не бе забелязала по-рано. Връзката им се бе озовала в задънена улица, макар Джейсън да отказваше да го приеме. Той просто я задушаваше, а тя не смяташе — колкото и да настояваше той, — че им е писано да бъдат заедно.

— Какво става? — попита тя.

Кира продължаваше да стои в сенките пред вратата на стаята ѝ. Съквартирантката ѝ уважаваше личното ѝ пространство и никога не влизаше без покана, което Шеридан оценяваше.

— Знаеш, че можеш да влезеш.

— Благодаря.

Кира прекоси стаята, мина покрай кръга светлина, който лампата на Шеридан хвърляше, и седна на леглото ѝ, кръстосвайки крака в някаква йогистка поза. Кира непрекъснато гасеше лампите в къщата, за да пести енергия. А навикът ѝ да надува отоплението на максимум бе съвсем друга работа.

— Случайно да можеш да ми послужиш с марка? — попита Шеридан.

— Какво е това?

Шеридан се засмя и показа плика.

— Знаеш какво имам предвид.

— Кой има марки? Кой изобщо праща писма по пощата?

— Това е картичка за рождения ден на баща ми. Късно е, а ми трябва марка.

— Четох някъде за тях. Едни малки квадратни хартийки с лепило отзад, нали? И картинки на умрели бели хора отпред?

— Точно така.

— Мисля, че имам няколко в стаята. Мама ми ги даде. Предполагам, че се е надявала да ѝ напиша писмо. Мисля, че са ги нарекли „вечни марки“, защото може да мине цяла вечност, преди да ги използвам. Можеш да вземеш една.

Кира обичаше да разпитва Шеридан за родното ѝ място. Шеридан ѝ бе разказала куп истории как бе израснала в околностите на градчето Седълстринг, как бе яздила с майка си, как бе направила първите си стъпки в соколарството, обучавана от опитен майстор като Нейт Романовски, как бе обикаляла горите с баща си, който е ловен инспектор. Кира гледаше Шеридан, сякаш приятелката ѝ се бе озовала тук направо от Средновековието. В един момент попита:

— Наистина обичаш майка си и баща си, нали?

— Да — отвърна Шеридан.

— Сигурно е хубаво — отбеляза замечтано Кира.

И попита дали в дома на Шеридан е имало канализация и интернет. За да я подразни, Шеридан отвърна, че не е знаела какво представлява нито едното, нито другото чак до момента, в който е постъпила в колеж. Изминаха няколко седмици, преди Кира да разбере, че Шеридан се е пошегувала.

Шеридан се чудеше как семейството ѝ би възприело Кира и обмисляше възможността да я покани на север за някой уикенд. Предполагаше, че майка ѝ ще хареса Кира (след като я опознае, разбира се) и ще успее да я качи на кон. Майката на Шеридан бе убедена, че всички различия изчезват и всеки може да се превърне в приятен събеседник, стига да яхне кон. Баща ѝ щеше да я посрещне с безмълвно безпокойство и дори да се разтревожи мъничко за дъщеря си, а сестрите щяха да се държат така, сякаш всяка от тях познава по някоя Кира. Нищо чудно да бе именно така.

— Виж защо дойдох. Какво ще правиш следващия уикенд? — попита Кира. — Ще ходиш на футболен мач с прекрасния Джейсън ли? Шеридан посрещна с усмивка сарказма на Кира.

— Едва ли.

Кира я изгледа и се усмихна заговорнически.

— Какво ще кажеш за малко приключение?

— Зависи какво имаш предвид. Ако става въпрос да марширувам с песен като скаутите, няма да стане.

— Не се притеснявай — отвърна Кира и махна с ръка така, че краят на ръкава ѝ се залюля във въздуха. — Не става въпрос за излет, организиран от ЛБСГТТ. Изгубих всяка надежда да разширя кръгозора ти поне мъничко. Разбрах, че не е за теб. Освен това членовете на клуба прекарват твърде много време в кавги и интриги помежду си. Не, става въпрос за приключение *сред природата*.

— Ти? Сред природата? — възкликна Шеридан. — Ха!

— Да, знам. Но този път трябва да ми повярваш. Дори проверих в интернет какви са тези сандвичи с шоколад, които всички правят край огъня. Стори ми се *отвратително!*

— Всичко изглежда по-вкусно сред природата — отвърна Шеридан. — Ще ми повярваш, когато ги опиташ.

— Мисля, че съм готова да опитам всичко — каза Кира и добави: — Имаш ли разни неща за къмпинг?

Шеридан кимна.

— И си правила такива неща... ходила си на къмпинг, спала си в палатка, правила си планински преходи?

— Да, с баща ми.

Кира скочи от леглото и отиде до таблото от корк, което Шеридан бе покрила със снимки от конни преходи, риболовни излети и лов със соколи. После поклати глава:

— Наистина ли знаеш как се правят всички тези неща? Не си направила снимките с... фотошоп?

Шеридан реши, че няма смисъл да ѝ отговаря.

— Разбираш ли — продължи Кира, — сприятелих се по интернет с едни много свестни хора. Те се нуждаят от доброволци, които да им помогнат с един проект.

Шеридан се облегна на стола си, изпълнена с подозрения.

— Имат ли страница във Фейсбук? Искам да науча повече.

— Не и във Фейсбук — отвърна Кира. — Фейсбук не е подходящ за това, за което говорим.

— Какъв е този проект?

— Не знам. Занимават се с него в... май че в пустинята и пазят всичко в тайна. Дори не знам къде точно и няма да ми кажат, докато не обещае да мълча. Но май изисква известни познания в къмпингарството. А аз представа си нямам от тези неща.

— Искаш да ти дам назаем оборудването ми ли? — попита Шеридан. — Разбира се, няма проблем. Разменям го за една пощенска марка.

Кира се засмя и поклати глава.

— Не, не искам просто да го взема назаем. Искам да дойдеш с мен.

— Защо? Аз дори не познавам тези хора. Защо да идвам с теб?

— О, Шеридан, направо ще се влюбиш в тях. Те са искрено загрижени за тази страна, за природата. А и ще отсъстваме само няколко дни! Не ми казвай, че не ти е писнало от учене! Хайде, Мишле, ще бъде страхотно!

Шеридан не искаше да отказва, преди да разбере за какво точно става въпрос. И не обичаше да я наричат Църковна мишка. Освен това предложението я заинтригува.

— Ако ще идваш с нас, трябва да ми обещаеш да не казваш на никого — заяви Кира. — Няма да казваш нито къде ще ходим, нито какво ще правим. Издъниш ли ме, ще ме изложиш здравата.

— Все още не си ми казала за какво става въпрос — настоя Шеридан.

Кира плесна с длани по леглото и се засмя.

— И аз самата не знам! Не искат да ми кажат онлайн. Но съм убедена, че каузата им е справедлива, че ще има с какво да се похвалиш на своите внуци, защото аз съм сигурна, че няма да имам такива. Но няма да ми кажат какво става, докато... — тя се поколеба за миг, — докато не се включа. Докато не се включим.

— Господи! — възкликна Шеридан. — Не съм сигурна, че искам...

— *Моля те!* — настоя Кира. — Не правиш нищо друго, освен да учиш, да работиш и да се размотаваш с онази твоя кукла Кен. Не е ли

тъкмо това идеята на следването в колеж? Да опитваш нови неща, да търсиш нови преживявания?

Когато Шеридан не отговори, Кира изрече с умоляващ тон:

— Моля-моля-моля! Знам, че не мога да го направя сама, и доколкото разбирам, това вероятно е последният уикенд, в който ще имат нужда от доброволци. Хайде, помогни на своята приятелка!

Шеридан се разколеба. Никога не бе виждала Кира да се моли за каквото и да било и ѝ стана жал за нея.

Освен това Кира беше права. Имаше нужда от кратка почивка от уроците и драмата с Джейсън. Въпреки това тя каза:

— Знаеш само, че е свързано с две нощувки в палатка и нищо повече?

— Да. Аз ще взема храна.

— Можем да напазаруваме заедно — предложи Шеридан. — Има неща, които не можеш да готвиш на огън или примус. Сиренето например може да падне през решетката на скарата.

— Много смешно!

— Времето все още е хубаво — замисли се на глас Шеридан. — И няма да остане така още дълго.

— Именно! Хайде, кажи да.

— Колко хора ще има там? — продължи да разпитва Шеридан.

— Нямам представа. Познавам само двама-трима. Но те са страхотни, невероятни хора... поне по интернет.

— *Ще си взема лютивия спрей* — предупреди я Шеридан.

— Мисля, че няма да имат нищо против, но ще проверя.

— *Ще си взема лютивия спрей.*

Кира облещи очи. Никога не бе чувала съквартирантката си да говори с този тон.

— Вие, каубойките, сте голяма работа — въздъхна тя.

— Точно така.

ТРЕТА ЧАСТ

ЧЕРВЕНАТА ПУСТИНЯ

*Човек се е измъкнал от сенките на
праисторията със сокол на ръката си.*

Роджър Тори
Питърсън, „Птиците над
Америка“, 1964 г.

Нейт Романовски прекара четири дни в пустинята, преди някой да установи контакт с него. Когато това се случи, той се бе надвесил гол над един малък мътен извор и отмиваше кръвта от дрехите си. Знаеше, че някой следи всяка негова стъпка през последните четирийсет и осем часа, още от момента, в който бе намерил захвърлената кожена връвчица. Това означаваше, че се приближава до целта.

Тънкото парченце кожа лежеше върху твърдата силикатна повърхност на пустинята като мъртъв дъждовен червей върху бетон. Връвчицата се бе протрила на мястото, където някога е била завързана за крака на сокола, преди да се разхлаби и да падне на земята. Кожата бе още мека, което означаваше, че не е била изложена прекалено дълго на слънцето и вятъра. Нейт предположи, че е паднала тук преди не повече от седмица.

Предположи и че никой друг, който я намери, няма да знае какво представлява.

Който и да го следеше, спазваше дистанция. Поне до този момент. Предишния ден Нейт бе зърнал слънчев проблясък върху автомобилно стъкло на няколко километра от тук и бе забелязал облачетата прах, надигнали се като на забавен каданс. Миналата нощ бе чул стъпки и плъзгане на твърди подметки върху пясъчника на близкото сухо дърво.

Преди да поеме по отклонението от междущатската магистрала при Битър Крик и да измине повече от сто и двайсет километра по черните пътища, които водеха към сърцето на Червената пустиня, Нейт се бе отбил в „Уолмарт“ в Роулинс, за да вземе нужното оборудване. Бе купил двайсетлитрови туби, които бе напълнил с вода и бензин, и бе взел войнишки чувал и раница, които бе натъпкал с всичко необходимо за къмпингуване: примус, керосин, едноместна палатка, тенджери, тигани, прибори. Кодираният телефон, който Волк и Тирел му бяха

предоставили, вървеше в комплект със соларно зарядно, което можеше да захрани и персоналният джипиес навигатор, зареден със съответния топографски софтуер, който бе купил. Знаеше един оръжеен магазин наблизо, където продаваха патрони калибър .500 за револвера му. Добави към тях и три кутии 6,8-милиметрови патрони „Ремингтън Спешъл“ за карабината „Ругър“, която бе взел със себе си. Заплати всичко в брой, което означаваше, че няма да остави следи за извършените покупки.

Малко след като магистралата остана зад гърба му, Нейт спря и извади батерията от сателитния телефон, който Тирел и Волк му бяха дали, за да могат да следят маршрута му. Знаеше, че това ще ги вбеси, но пет пари не даваше. Щеше да върне батерията в нужния момент. Дотогава те можеха само да гадаят къде се намира, а той щеше да разполага със свобода на действие, неограничена от никакво наблюдение.

В левия преден джоб на джинсите си носеше сплетен кичур от косата на Алиша Уайтплъм. Това бе единственото, останало му от нея, освен спомените, разбира се. Макар Лив да се бе оказала всичко, за което някога бе мечтал, не намираще сили да изхвърли кичурчето коса.

В десния си джоб носеше ламинирана снимка на Лив, направена преди месец. Тя държеше в ръка първата дъгова пьстърва, която бе уловила с въдица, и сияеше от щастие.

Чудеше се дали ще я види отново.

Макар Нейт да знаеше, че в пустинята има хора, които го следят — и това не са Тирел и Волк, — той не показва с нищо, че е забелязал преследвачите си. От дългогодишната си практика на ловец бе научил, че понякога е по-добре да не преследваш плячката, а да я оставиш сама да дойде при теб. Бе необходимо само да прояви търпение, да пази тишина и да не подхожда директно към целта. Бе убил десетки елени и знаеше, че най-добрият метод да подмамиш вилорога антилопа е да привържеш парче плат за клон или пръчка и да изчакаш любопитното животно само да се приближи и да го огледа.

Освен това първоначалната реакция на всяко преследвано диво създание е или да побегне, или да се обърне и да се бие. Но успееш ли да го накараш да дойде само...

В този случай ролята на парчето плат щяха да играят неговите соколи, с които ловуваше на всяко ново място, на което спреше в пустинята. Птиците, зареяли се високо в небето, можеха да бъдат забелязани от километри, стига човек да знаеше какво вижда. Опитните соколари умееха не само да различат миниатюрните точки във висините, но и да определят към кой вид принадлежи птицата.

* * *

Червената пустиня бе едно от най-дивите и най-негостоприемните места, които бе посещавал някога. Нямаше асфалтирани или дори павирани пътища, а голяма част от ерозиралите коловози свършваха в пустошта. Накъдето и да се обърнеш, виждаше скалисти хълмове с отвесни склонове, тесни каньони и скални пластове с толкова загладена от ветровете и дъждовете повърхност, че и най-добрият катерач можеше да се подхлъзне. Цялата околност бе осеяна с всевъзможни скални образувания — конуси, пирамиди, колони, оформени като гигантски гъби.

Картата идентифицираше мястото, разположено северно от Скъл Крийк, като Кирпичения град — причудлива комбинация от скални феномени, оформени от вятъра, която приличаше повече на изоставена катедрала или замък, отколкото на град от кирпич, помисли си Нейт. Обиколката сред тези необикновени естествени образувания наподобяваше разходка из руините на Древен Рим, с тази разлика, че тези тук бяха дело на природата. Растителността бе оскъдна, но достатъчна, за да удържи пясъчните дюни на изток и да не позволи вятърът да отвее всичко. На север Нейт стигна до ръба на огромен каньон, издълбан в скалите преди милиони години. Сега по дъното му не течеше нито река, нито дори поточе. Когато някое място му се стореше подходящо за лов, спираше джипа и пускаше някоя от птиците си. Засега бяха убили няколко заека и два пелинови тетрева.

Въпреки привидната липса на вода Нейт бе забелязал стотици вилороги антилопи, диви коне, дебелороги овни и голямо стадо елени. Не видя обаче никакви хора, с изключение на тези, които го следяха. Нито фермери, нито пастири, нито дори коли на някоя петролна компания въпреки факта, че специалистите бяха проучили пустинята и

маркирали местата за бъдещи сондажи. Нямаше далекопроводи, огради, сгради и дори вездесъщите вятърни турбини на хоризонта. Само огромна пустош, без нито едно дръвче, но с лазурносиньо небе над суровата вулканична повърхност под него.

Денят бе необичайно топъл за октомври и в далечината се надигаха топли вълни. Все още не се чуваше нито звук, с изключение на далечните стенания на вятъра в каньона край Кирпичения град на няколко километра от тук.

И тогава видя силуетите на двама мъже, застанали на върха на един скалист склон на запад. Неслучайно бяха избрали да се покатерят там, докато слънцето свети в гърбовете им, за да останат незабележими.

Единият от тях носеше сокол на китката си. Другият беше с пушка.

Когато приближиха към него, Нейт погледна към окаляния джип. Бе оставил карабината си между седалките. През прозорците отзад можеха да се видят трите закачулени сокола, кацнали на дървен прът.

Нейт отстъпи крачка назад и се наведе. Револверът му стоеше в кобура си върху купчината мръсни дрехи, но Нейт не понечи да го вземе. Вместо това измъкна чифт къси панталони, които — подобно на всичко останало — бяха порозовели от червеникавата пръст. Сетне метна мръсния си суичър върху револвера, за да не могат да го видят. Така лесно можеше да го извади. После obu панталоните и зачака двамата непознати.

— Проклетият червен прахоляк прониква навсякъде, нали? — попита Мохамед Ибрахим с дружелюбна усмивка.

Нейт го позна от снимките, които му бяха показали.

Изглеждаше по-слаб и жилав и се движеше с грацията на атлет. Бе небръснат и черните му къдрици падаха върху яката. Носеше бежово яке, добило лек розов оттенък от прахта, и широк черен панталон с външни джобове. През рамото му бе праметната издута соколарска чанта.

— Така е — призна Нейт. — Заварихте ме да си пера дрехите.

— Не искахме да ви пречим. Просто ви видяхме и решихме, че ще бъде невъзпитано, ако не се отбием да ви поздравим.

Гласът му бе жив, отривист и леко писклив, но говореше без следа от акцент. Все едно бе роден във Вирджиния.

— Здравейте — каза Нейт.

Мъжът с пушката бе по-висок и по-възрастен от Иби и не изпитваше необходимост да се усмихва. Носеше пилотски очила, имаше къса черна коса и сипаничаво лице. Подобно на Иби, и той имаше характерните черти на човек от Близкия изток. Носеше оръжието си праметнато през рамо, но Нейт видя цевта и мушката. Приличаше на AR-15 или подобна автоматична карабина. Нейт можеше да види дали оръжието има оптичен прицел или двоен пълнител само ако непознатият се обърнеше. Но той не се обърна. Вместо това потри леко брадичката си и огледа мълчаливо Нейт, купчината дрехи и джипа.

Тирел и Волк не бяха казали, че ще бъдат двама. Дали въобще знаеха?

— Имате ли нещо против да вземем вода, която да филтрираме? — попита Иби. — Днес изминахме доста път и ако познавате района, знаете, че разстоянието между изворите е доста голямо. Човек може да върви с дни, без да намери вода... ако, разбира се, не знае къде да я търси.

— Не е много хубава — отвърна Нейт. — Твърде алкална е и това ѝ придава горчив вкус.

— Свикнали сме — усмихна се леко Иби.

Нейт отстъпи встрани, за да им направи път към изворчето. Иби свали внимателно закачуления си сокол на земята и затисна кожената му връвчица с камък, за да го лиши от възможност да полети.

— А вие как го намерихте? — попита Иби.

Нейт посочи вдлъбнатините в твърдата пръст край извора.

— Видях стадо диви коне, докато минавах наблизо. Намериш ли животните, ще намериш и водата.

— Умно — отвърна Иби и разви пластмасовата капачка с вграден в нея филтър, за да напълни износената от употреба еднолитрова бутилка. Погледна спътника си и го попита: — Искаш ли вода?

— Не — отвърна мъжът също без акцент.

— Трябва да пиеш повече вода, за да не се дехидратиращ — каза му Иби, приклепна и напълни бутилката.

Другият не отговори.

След като зави капачката, Иби надигна бутилката над главата си и я стисна. Тънка струя филтрирана вода потече в устата му.

— Трябва да ви попитам нещо — обърна се Иби към Нейт. — Ваш ли е този благороден сокол, който видях?

— Да.

Иби поклати глава и се ухили. Погледна спътника си.

— Видя ли? Казах ти, че е благороден. Не бива да се съмняваш в преценката ми. Познавам соколите дори от километри. — После се обърна към Нейт. — Никога не съм ловувал с благороден, макар винаги да съм искал. Имал съм скални орли, които използвах за лов на малки сърни. Но винаги съм се чудел какво ли е да ловуваш с благороден сокол.

— Още свиквам с него — отвърна Нейт. — Още го опознавам.

— С примка ли го уловихте?

— Не. Сам се появи един ден.

Иби поклати недоверчиво глава.

— Сам се е появил? И ви е позволил да му сложите качулка и да го вържете?

— Знам, че звучи невероятно — отвърна искрено Нейт.

Говореше на Иби, но нито за миг не забравяше човека с автоматичната карабина. Предположи, че ще може да се хвърли на земята и да достигне револвера си, преди мъжът да свали оръжието от рамо и да се прицели.

Ако се стигнеше дотам, разбира се. И ако самият Иби не криеше пистолет в тази своя соколарска чанта.

Иби сякаш изведнъж се сети, че е забравил добрите си маниери.

— Аз съм Иби, а това е Гази Саид, моят ученик.

— Нейт Романовски.

Пламъчето, проблеснало в погледа на Иби, му подсказа, че е чувал името му.

— Онзи Нейт Романовски? — попита той и добави: — Чувал съм, че сте майстор соколар. Май сте доста известен?

— Никога не ми е било цел — отвърна Нейт и се замисли дали сега не е моментът да се хвърли на земята и да се опита да вземе

револвера си.

В следващия миг обаче осъзна, че някои от нещата, които бе вършил в миналото, могат да се превърнат в предимство, а не в недостатък, стига подозренията на Тирел и Волк по отношение на Иби да се окажеха верни.

— Господин Романовски е нещо като легенда — обясни Иби на Саид. — Подозират го, че е замесен в изчезването на неколцина корумпирани федерални агенти преди няколко години. Не казвам, че го е направил, а само, че името му изскочи в материалите за една статия, която писах преди време. Разбирате ли — обърна се той към Нейт, — работех като журналист.

— Съжалявам да го чуя.

Иби се засмя. Приятен смях, в който сякаш влагаше цялата си душа.

— Оправих се вече, благодаря. Тези безкрайни лазурни небеса и прекрасни ловни полета ми помогнаха да си проветря главата. Нали така, Саид?

Саид изсумтя. Нейт не разбра дали това означава *да* или *не*.

— Опитвам се да обясня на Саид — продължи Иби. — Соколарството е нещо много повече от това да накараш птицата си да намери плячка и да я убие. То е нещо повече от обикновен лов. То е създаването на такава връзка с едно диво създание, която да позволи и на двамата ви да останете свободни и верни на себе си. Съгласен ли сте, господин Романовски?

— Да, така е. Заповядайте. — Нейт му подаде кожената връвчица, която бе намерил преди два дни. — Вероятно е ваша.

Иби я взе и я огледа.

— Да, познавам я. Изгубих я онзи ден. Благодаря.

— Нямах намерение да навлизам в ловния ви район — каза Нейт. — Нямах представа, че наблизо има друг соколар, докато не намерих връвта. Ще потегля веднага щом приключа тук. Червената пустиня е достатъчно голяма и за двамата ни.

Саид кимна в знак на одобрение, но Иби замълча. Вместо това огледа изпитателно Нейт. Черните му очи сякаш го пронизваха. Като че ли се опитва да вземе някакво решение, помисли си Нейт.

— Мястото е великолепно, нали? — попита Иби.

Явно се опитваше да забави топката с подобна размяна на любезности, докато разсъждаваше върху нещо друго.

— Винаги съм се учудвал на факта, че в една толкова многолюдна и дори пренаселена страна, все още са останали подобни кътчета. Тук човек може да върви с дни и да не срещне никого. Няма мобилни телефони, няма интернет. Не можеш да влезеш във Фейсбук или Туитър, дори да искаш. И вместо да се взираш непрекъснато в телефона си, можеш да вдигнеш глава и да се насладиш на този суров, но прекрасен пейзаж. Били сте в Кирпичения град?

— Да.

— Ако не бе толкова отдалечен, щеше да бъде обявен за национален парк или резерват, не мислите ли? Което щеше да го съсипе, разбира се. Щеше да привлече туристите и нямаше да можем да му се наслаждаваме на спокойствие.

Нейт кимна. Започваше да се дразни, че Иби говори по начин, който едва ли не го принуждаваше да се съгласява с него.

Иби продължи:

— Някои хора... повечето хора всъщност, вероятно никога не биха дошли тук, защото не биха могли да проверят имейла си или да се обадят по телефона. Аз обаче го намирам за едно от най-големите достойнства на Червената пустиня. Тук никой не може да ни намери, дори да иска. Тук сме извън системата. И това сякаш ни дава възможност да се превърнем отново в хора.

Саид пристъпи от крак на крак, било поради досада, било поради скука.

— Може би трябва да тръгваме — заговори гърлено той.

— Саид става нетърпелив — обясни Иби на Нейт. — Иска непременно да убие нещо, без значение дали с моята птица или със своята пушка. Там, където аз виждам красота, Саид вижда плячка. Озове ли се в пустинята, се изпълва с жажда за кръв.

Изрече го полушеговито, каза си Нейт, но в думите му несъмнено има известна доза истина.

— Мога ли да ви помоля за една услуга, преди да си тръгнем? — попита Иби.

Нейт кимна.

— Може ли да видя благородния сокол отблизо?

— Тази птица не е точно моя — отвърна Нейт. — Бих я нарекъл по-скоро свободен агент. Всичките ми соколи са такива. Могат да летят, когато си пожелаят. Но, да, сега ще я донеса.

Нейт се запъти към джипа, а Иби го последва. Нейт би предпочел да донесе птицата, за да не могат новодошлите да огледат вещите в купето, но Иби не му остави избор.

— Да — каза Иби, — чел съм за соколари като вас, които дори не дават имена на своите птици и ги оставят да отлитат и да се връщат, когато си пожелаят. Това е съвсем различен вид соколарство от този, с който съм израснал.

Нейт кимна, за да покаже, че го е чул.

— Ние не правим така — продължи Иби. — Ние смятаме, че хищникът съществува, за да ни служи, да ни храни. Мисля, че макар да практикуваме соколарството от хиляди години, вашият метод е по... възвишен. Но ако повторите думите ми пред някой от чичовците ми или пред някой от кралските соколари, ще отрека, че съм ги казал.

— Кралските соколари? — попита Нейт. — Да не би в жилите ви да тече кралска кръв?

Иби направи с ръце жест, с който искаше да омаловажи въпроса.

— Свързан съм с кралското семейство, но е доста объркано.

* * *

Нейт показа на Иби бялата птица и му позволи да я сложи на китката си. Иби се усмихна, когато усети тежестта ѝ. А междувремежно Саид стоеше край извора, без да прояви и най-малък интерес. Иби изобщо не погледна към джипа. Бе като омагьосан от благородния сокол.

— Благодаря ви — Иби му подаде птицата. — За мен бе чест да я подържа. Ще излъжа, ако кажа, че не искам да притежавам такава някой ден... Не, би трябвало да кажа, че за мен ще бъде удоволствие да ловувам с такава. Би подхождало повече на вашата философия.

Нейт прибра сокола обратно в колата. Иби се отдалечи. Когато се върна край извора, видя, че Иби отново надига бутилката с вода.

— Кажете ми — попита саудитецът, — защо решихте да скриете прочутия си револвер от нас?

Въпросът изненада Нейт. Оръжието му бе скрито под дрехите.

— Не исках да притесня Саид, за да не ми се налага да убивам и двама ви — отвърна той.

Иби отметна глава назад и се разсмя. Изглежда, искрено се забавляваше с думите му. Изражението на Саид обаче помръкна.

— Всеки, който е чувал за Нейт Романовски, е чувал и за прочутия му голям револвер — каза Иби. — Вярно ли, че можете да поразите мишена на разстояние два километра?

— Нито един револвер не е толкова точен — отвърна Нейт. — Точен е стрелецът.

— Добре казано — засмя се Иби. Изправи се, зави капачката на бутилката и протегна ръка. — Може би отново ще се срещнем.

Нейт пое дланта му и отвърна:

— Кажете ми къде ще ловувате утре и няма да ходя там, за да не си пречим взаимно.

— Ще бъдем край Кирпичения град — каза Иби. — Лагерът ни е недалече от там.

Саид го погледна с безизразно лице.

— Добре е да знам — каза Нейт.

След като Саид и Иби си тръгнаха, Нейт изплакна останалата част от дрехите си и ги окачи на близките кактуси и дори на бронята на джипа, за да изсъхнат. Въздухът бе толкова сух, че нямаше да му се наложи да чака дълго.

Острите силикатни кристалчета се забиваха болезнено в босите му стъпала и проскърцваха под тежестта на тялото му.

Досущ като в съня му.

Нейт разпъна палатката по залез-слънце и разви спалния си чувал. Макар денят да бе топъл, Червената пустиня се простираше от двете страни на континенталния водораздел на Северна Америка и голямата надморска височина бе причина въздухът в нея бързо да изстива нощем.

Преди да се заеме с приготвянето на вечерята, Нейт отиде при трите сокола, за да провери дали хранопроводите им са пълни с

месото, което бяха уловили и погълнали по-рано. Чаршафът, който бе проснал отзад, бе покрит с екскременти и той си отбеляза мислено да го изпере в извора следващата сутрин.

Вместо да извади от хладилната чанта храната, която бе купил в Роулинс, Нейт изпече на грил парче рибица от вилорога антилопа. Беше вкусно, а и той обичаше сам да си набавя храната от местата, където ловуваше и нощуваше. Беше убил антилопата по-рано през деня с един-единствен изстрел от сто и петдесет метра.

Винаги когато убиваше животно без разрешително, Нейт си припомняше колко се ядосва Джо Пикет на подобни неща и това го караше да се усмихва. Джо бе доста праволинеен и това бе едно от качествата, които най-много харесваше в него.

Нейт се изправи и се протегна, после остави огъня да догори. Бе приключил с вечерята. Надяваше да открие подпалки за следващите огньовете. В пустинята дървото бе също такава рядкост, както и водата. Той изчака да се стъмни, преди да се върне при джипа, за да вземе кодирания телефон. Макар полумесецът да бе съвсем тъничък, пустинята бе озарена с бледосиньо сияние.

Тъй като се намираще далече от град или от какъвто и да било източник на електрическа светлина, звездите светеха особено ярко. Изглеждаха безкрайни и дълбоки, досущ като пръски сметана върху чаша кафе, обърната наопаки.

Вместо да отвори вратата, което щеше да включи осветлението в купето, Нейт се пресегна през отворения прозорец и взе телефона. Закачи го на колана и извади една по една трите закачулени птици. Соколите не обичаха да ги безпокои по този начин, но бързо се укротиха. Със скитника и червеноопашатия на левия си юмрук и с благородния на десния Нейт измина сто и петдесетте метра, които разделяха лагера му от малката плитка пещера, издялана от ветровете в скалистия склон. Тя се намираще по-нависоко, така че можеше да наблюдава лагера в подножието.

Той седна, опря гръб на варовика и протегна крака. Револверът лежеше до дясното му бедро. От мястото, на което се бе излегнал, можеше да наблюдава остатъците от огъня и светлосиния купол на палатката си.

Трите птици стояха като миниатюрни каменни фигури в подножието на пещерата.

Нейт отвори задния капак на телефона и постави батерията на мястото ѝ, преди да го включи. Докато телефонът установяваше връзка със сателита, той покри дисплея му с длан, за да не издаде светлината местоположението му.

Тирел не си направи труда да поздрави.

— Защо си изключи телефона, по дяволите?

Нейт не му обърна внимание.

— Установих контакт. Придружава го някакъв тип на име Гази Саид.

Последва секунда мълчание.

— Как точно се пише?

— Нямам представа.

Тирел въздъхна.

— Знаеш ли къде лагеруват?

— Не още.

— Подказа ли по някакъв начин — с думи или действия — какво са намислили?

— Излязъл е на лов със сокола си. Той е сериозен соколар.

— Освен това.

— Само едно нещо — отвърна Нейт. — Някой ме следи.

— Какво искаш да кажеш?

— Някой ме дебне дори в този момент. Изчаквам го да направи първата крачка.

— Иби ли е?

— Не знам.

— Каквото и да правиш, не вади батерията на телефона, за да можем да установим координатите ти във всеки един момент.

В отговора на това Нейт изключи телефона, извади батерията и го прибра в джоба си. Не искаше нито да говори, нито да слуша повече. Всичките му сетива трябваше да бъдат нащрек.

Нейт отвори рязко очи и се изправи в пещерата. Проклинаше се, че е заспал. Погледна часовника си. Един и осемнайсет. Половината му тяло бе изтръпнало. Той надзърна навън, но не видя нищо подозрително. Въпреки това нещо го бе събудило. Затвори очи и се послуша. И го чу отново: далечен и силно приглушен звук от затварянето на врата на автомобил.

Шумът долетя някъде откъм южния склон на назъбения хребет от пясъчник. Върхът му пречеше да види какво има от другата му страна. Не забеляза светлина от фарове, не чу и шум от двигател. Не ги чу да приближават. Но бе сигурен, че поне две от вратите на колата са били отворени и затворени. При това не тихо.

Немарлива работа, каза си Нейт.

В продължение на петнайсетина минути Нейт стоя неподвижен като соколите до него. Концентрира се върху южния склон, а очите му се приспособиха към лунната светлина. В скалистия склон имаше три отвора, три цепнатини, достатъчно широки през тях да премине човек и да се насочи към лагера му. Нямаше представа дали процепите са толкова широки и в горната си част, където се намираше автомобилът на неканените гости. Има вероятност, помисли си Нейт, нападателят или нападателите да заобиколят скалните образувания и да проникнат в лагера откъм левия или десния фланг.

Напрегна се, когато един планински дъждосвирец изцвърча и полетя като куршум през третия процеп. Дъждосвиреците гнездят на земята, което означаваше, че някой е навлязъл в опасна близост до гнездото. Малката птичка приличаше на светлосиня искра на фона на звездното небе.

Нейт помръдна леко и повдигна с две ръце револвера, оборудван с оптичен прицел. Добрата оптика като тази, която бе монтирал на едрокалибреното си оръжие, събираше повече светлина от

невъоръженото око. Насочи кръстчето на мерника към третия процепа в скалите.

Бяха трима. Видях главите им да се подават бавно зад хребета. Вървяха един след друг. Лунната светлина, преминала между скалите, не му позволи да различи чертите им, а само очертанятията на главите им. Движеха се като привидения.

Спряха при отвора, където, за нещастие, сенките бяха най-тъмни. Нейт предположи, че оглеждат лагера му и уточняват последните подробности около плана си. Макар да духаше слаб бриз, успя да чуе приглушения им шепот.

Двама мъже излязоха от процепа и се насочиха без колебание към лагера. Вървяха леко приведени, крачеха, а не тичаха. Не можеше да види дали са въоръжени. Номер едно се промъкна към палатката. Номер две свърна към джипа.

Номер три остана на място, скрит в тъмнината.

Хайде, иди при приятелчетата си, каза си Нейт.

Когато Номер едно се озова на три метра от палатката, изправи рамене и прекоси бързо оставащото разстояние. После вдигна ръце над главата си, замахна и рязко изсъска. Сабята му разряза плата и се заби с тъп звук в нещо вътре. Нейт видя проблясването на острието на лунната светлина.

Страхът и освобождаването на напрежението бяха вдъхнали допълнителна сила на нападателя. Номер едно замахваше със сабята отново и отново. Острието се забиваше в целта с плътен звук. Куполът рухна, тъй като ударите бяха направили рамката на парчета. Във въздуха полетяха пухчета от разкъсания спален чувал. Нейт видя острието да потъва дълбоко в плътта и кожата и чу трошенето на костите. Разхвърчаха се парчета от трупа на антилопата, който Нейт бе оставил до спалния си чувал.

— Видях му сметката! — възкликна Номер едно развълнувано. Беше останал без дъх. — Мамка му! Съвсем не се оказа толкова трудно! Направих го на парчета!

— Отстъпи назад — каза му Номер две. — Застанал си точно на линията на огъня!

Номер едно се отдръпна, размахвайки сабята над главата си, а Номер две свали автомата от рамото си и се прицели в остатъците от палатката. Автоматичният откос разцепи нощта, полетяха дълги

оранжеви пламъци. Нейт видя как стените заподскачаха, когато куршумите ги пронизаха, а във въздуха полетяха парчета плът от антилопата, включително парче кост, омазано с кръв.

— Ехааа! — възкликна Номер едно, когато стрелбата спря. — Гарантирам ти, че нищо не остана от него!

Нейт погледна към скалната цепнатина с надеждата Номер три да се покаже. Уви, това не се случи.

Номер две каза:

— Дръпни се назад — и фенерчето му проблесна и окъпа димящата палатка в светлина.

Нейт извърна очи, защото не искаше силният лъч да разстрои нощното му зрение. Освен това знаеше какво ще видят те.

— О, мамка му! — възкликна Номер две. — Какво е *това*? Има козина и рог на главата!

— Какво? — смая се Номер едно.

Нейт вдигна револвера, натисна спусъка и сърцето на Номер две излетя през гърба му. Мъжът се строполи неподвижен на земята.

Нейт презареди бързо, върна оръжието, отскочило в резултат на отката, в предишната му позиция и стреля по Номер едно. Времето между двата изстрела бе по-малко от секунда. Куршумът запрати Номер едно на земята досущ като ритник на див кон. Сабята изтрака върху камъните.

Двете оранжеви огнени топки, излетели от дулото на револвера, постепенно добиха зеленикав оттенък. Нейт изчака да възстанови зрението си, скочи и хукна към скалите.

Номер едно още се гърчеше на земята, когато Нейт притича покрай него. Номер две не помръдваше. Сухият пустинен въздух миришеше на прахоляк, барут и кръв.

Номер три бе изчезнал от мястото си край процепа в скалите.

Нейт тръгна по пътеката, стиснал револвера в ръка. От време на време преминаваше през по-светли участъци, където лунните лъчи бяха озарили песъчливата земя. Различи отпечатъците на три чифта ботуши, които вървяха към лагера му, и само на един чифт в обратната посока.

Номер три има солидна преднина, помисли си Нейт, а на всичко отгоре има и голяма крачка.

Преди още да се измъкне от процепа в скалите, чу двигател на кола. Шофьорът натисна рязко газта и изпод колелата полетя чакъл. Пороят от камъчета, насочен право към Нейт, се заби в лицето му и го ослепи временно.

Когато успя да почисти песъчинките от дясното си око, Нейт видя, че колата е прекалено далече, за да я настигне или уцели. Въпреки това се качи на върха на скалистия склон, подаде предпазливо глава над хребета и забеляза в далечината двата стопа на автомобила, с който бягаше Номер три.

Беше се насочил право на юг.

Нейт приближи лагера си от посоката, от която бяха дошли нападателите. Беше включил лампата на челото си. Една от жертвите му още хриптеше.

Номер две, когото Нейт нарече Безсърдечния, бе нисък и набит, с европоидни черти, на около двацет и пет години. Носеше плетена шапка, широк панталон и фланелена риза. До тялото му лежеше автомат „Калашников“, настроен на автоматичен режим на стрелба. В колана му бе мушнат резервен пълнител с патрони 7,62×39 мм. Нямахше нито портфейл, нито документи, което Нейт сметна за странно.

Пребърка джобовете му. Откри само няколко монети, запалка и две цигари марихуана. Дрехите на непознатия бяха пропити с миризмата ѝ.

Хъркането идваше от Номер едно. Очевидно се бе извърнал в последната секунда, когато Нейт вече се бе прицелил, в резултат на което куршумът бе пронизал белите му дробове вместо сърцето. Устните и носът му бяха покрити с кървава пяна, която се стичаше по лицето му. Беше в безсъзнание, изгубил бе много кръв и очевидно нямаше да оцелее.

Номер едно също бе бял, млад и слаб до степен на недохранване, с дълга коса, която се спускаше върху раменете му, и проскубана брада, която стигаше до средата на гърдите му. Носеше модерна шапка

с плитко дъно и обърната надолу периферия и мръсен суичър „Норт Фейс“. И неговите дрехи миришеха на марихуана.

Вероятно това обяснява защо бяха затръшнаи вратите на колата толкова невнимателно, помисли си Нейт.

Сабята, която бе използвал Номер едно, приличаше на копие на пиратска абордажна сабя — тежка, дълга, смъртоносна. Острието бе покрито с кръв, парченца кости и твърда, четинеста козина на антилопа.

И той нямаше документи, затова Нейт го нарече Хипстъра.

Изправи се и каза „съжалявам“, но не на Хипстъра, а на обезобразения труп на антилопата в палатката. Съжаляваше, че е отнел живота на това великолепно животно и бе използвал месото му не за храна, а за примамка. Обеща си да пощади следващата антилопа, дори да е гладен.

Бе предположил, че нападателите ще стрелят по палатката и ще чуят характерния звук, който куршумите издават, когато се забият в плът. Но дори за миг не му бе хрумнало, че ще го нападнат с абордажна сабя и ще се опитат да го накълцат на парчета, докато спи.

Белите дробове на Хипстъра изсвистяха отново. Нейт се надвеси над него.

— В съзнание ли си? Чуваш ли ме?

Отвърна му само хриптене.

— Кой си ти? Можеш ли да говориш?

Младежът започна да се дави в собствената си кръв. Нейт сложи край на мъките му с един изстрел в главата. Краката на Хипстъра подскочиха гротескно в предсмъртна агония, сякаш се опитваше да направи някакъв акробатичен номер. После застина.

* * *

Нейт подреди двата трупа един до друг, постави сабята и автомата върху гърдите им, след което пъкна батерията в сателитния телефон, засне ги и натисна бутона за изпращане. Спомни си за грозните фотографии на мъртви престъпници от времето на Дивия запад, които били разлепвани по стени и огради, за да ги виждат минувачите.

Остави телефона включен достатъчно дълго, за да може снимката да стигне до Тирел, придружена от въпроса: КОИ СА ТЕЗИ ТИПОВЕ? После го изключи отново и махна батерията.

Когато се върна в пещерата, където бе оставил птиците, Нейт извади трите празни гилзи и постави на тяхно място патрони. Замисли се за Номер три, който неслучайно бе останал скрит в сенките. Бе постъпил така или защото се бе уплашил, или защото ръководеше операцията. Нейт бе по-склонен да се спре на втория вариант.

Остави телата на Безсърдечния и Хипстъра на мястото, където ги бе довякъл, за да ги снима. Така Номер три щеше да ги види, ако се върнеше. И щеше да разбере посланието.

Предположи, че Номер три е Гази Саид. А може би Мохамед Ибрахим, наричан Иби. В този случай не е необходимо да му измислям име, каза си Нейт.

По-рано през деня Джо Пикет спря пикапа си на застлания с чакъл паркинг пред кафене „Мустанг“, за да изчака Фил Паркър, ловния инспектор, в чийто район попадеше Червената пустиня. Бяха се уговорили да обядват. Джо бе подранил с петнайсетина минути. Паркър бе предложил това заведение.

Кафене „Мустанг“ се помещаваше в занемарена постройка край магистрала 1–80, на двајсетина километра западно от Уомсътър. Някога боядисано в бяло, сега бе добило розов оттенък благодарение на пясъчните бури, които идваха откъм Червената пустиня и бяха излъскали до голо северната му стена. На единия прозорец бе окачена реклама на бира „Корс“, но откъм пътя се виждаше само „Ко“, а на другия прозорец висеше дървена табела и издялан върху нея надпис „Отворено“, който изглеждаше абсолютно не на място.

Пред заведението бе спрял само един кален пикап с номера от окръг Суитуотър, а отзад бе паркиран стар сив шевролет „Ел Камино“.

Джо огледа кафенето и реши да се пошегува с Паркър относно избора му на място. През годините бе забелязал, че старите, порутени заведения и магазини, разположени в периферията на цивилизацията, никога не биват събаряни, а само сменят предназначението си. Това определено се бе случило и с тази постройка.

Джо си спомняше „Мустанг“ отпреди петнайсетина години, когато кафенето бе отворило врати, за да обслужва работниците от сондажите за метан в Югозападен Уайоминг. По онова време „Мустанг“ бе популярен стриптийз клуб, където клиентите можеха да закусват в подножието на сцената, докато жените танцуваха в интервалите, когато двете смени работници на петролните полета се застъпваха. После мястото затвори и стоя празно в продължение на няколко години, преди да се превърне в свърталище за продажба на наркотици. Умело проведена операция от щатската полиция обаче доведе до арестуването и осъждането на собственика му.

Заведението фалира и бе продадено на търг, появиха се нови собственици, които го превърнаха в супермаркет, който отново трябваше да обслужва работниците от сондажите в околността. Тук те можеха да напълнят термосите си с кафе или бутилките си с газирани напитки, да претоплят студените си сандвичи с яйца, сирене и бекон или пикантните си бурито със зелени чушки за обяд. Когато находищата на метан започнаха да се изчерпват, магазинът затвори.

После се превърна във видеотека, специализирана в порнографски филми и списания. Но интернет уби и този бизнес.

Сега кафене „Мустанг“ се бе завърнало, но без танцърките. Джо не бе влизал тук от времето на супермаркета, но рекламата отпред уверяваше, че това е грил бар. Вместо да чака Паркър отвън, Джо реши да го прави вътре.

Джо влезе, без да сваля шапката си, и спря за миг на прага, за да могат очите му да привикнат с тъмнината. Когато това се случи, първото му впечатление бе, че чакането не си е струвало. Интериорът представляваше доста еkleктична сбирка от доларови банкноти с автограф, нащърбени регистрационни табели, окачени върху пирони, забити в стените, рекламни плакати на различни марки бира с дългокраки красавици, развален джубокс, прашасали глави на елени...

Зад барплота стоеше слаб като вейка мъж с хлътнали очи и рошава коса. Компания му правеше добре сложена млада жена с тесни джинси, седнала с гръб към вратата.

— Където искам ли мога да седна? — обърна се Джо към бармана.

Не бе видял знак, че трябва да изчака да го настанят.

— Където искате.

Мъжът хвърли бегъл поглед към Джо и продължи да мие чашите. Беше поведение на човек, който се чувства гузен за нещо, но не иска да го показва в присъствието на служител на закона, дори това да е ловен инспектор. Джо огледа бармана от главата до петите и заключи: *наркотици*. Със сигурност купува, а вероятно и продава.

Пет пари не даваше за дрогата. Всъщност едва сподави усмивката си. А тя бе предизвикана от осъзнаването, че задачата му *харесва*.

Обичаше да поема подобни мисии. Благодарение на тях навлизаше в една или друга среда, без някой да има представа кой всъщност е или какво прави, а това го изпълваше с възбуда. Джо обичаше да се слива с обстановката, да слуша разговорите на местните, да вниква в тяхното минало, мотиви, планове. За известен период от време, макар и сравнително кратък, нямаше да му се налага да се отзовава на повиквания от диспечерите или да разрешава спорове между ловци и земевладелци, или да издирва останките от дивеч, който някой е блъснал с колата си по черните пътища. И макар да бе дошъл с униформа, никой нямаше да има представа какво точно прави по тези места.

Джо искаше не само да изпълни последното поръчение на губернатор Рулън, но и да открие Нейт Романовски. Нейт му *липсваше*. На Мерибет — също, но тя никога не би го признала на Джо.

Сякаш прочела мислите му, жената край барплота се завъртя леко на стола си и го погледна косо през рамо. Поразително красива е, каза си Джо: алабастрова кожа, дълга черна коса, големи кафяви очи, чувствени устни. Излъчваше спокойствие, но и подсказваше, че се забавлява.

Мястото ѝ не е тук, помисли си Джо, но тя се държи, сякаш притежава заведението.

След като установи зрителен контакт за секунда по-дълго от необходимото, тя се извърна обратно към бара. Джо се почувства напълно пренебрегнат. И мигом изпита вина заради тази си реакция.

Избра си място в едно сепаре, откъдето да наблюдава и вратата, и бара. Плотът на масата бе лепкав и покрит с петна от угарки.

— Искате ли да погледнете менюто? — попита барманът.

— Разбира се. Донесете две. Имам среща с Фил Паркър. Познавате ли го?

— Ловният инспектор на нашия район ли? — попита мъжът.

— Да.

— Познавам го — въздъхна барманът. — Отбива се от време на време. Интересен тип.

— Същият — отвърна Джо.

Репутацията, на която Фил Паркър се радваше в управлението, го представяше като човек, който работи много, забавлява се много и обича жените. Бе се женил и разведе два пъти и се бе забъркал в скандал в предишния си район в Стар Вали, където бе обвинен от местния мормонски епископ (и по съвместителство шеф на окръжното Управление по лов и риболов), че е започнал любовна афера със съпругата му. В резултат на това Паркър бе преместен в Червената пустиня.

Джо не го познаваше добре, тъй като районите им се намираха на стотици километри един от друг, но двамата се бяха срещнали по време на някакво обучение близо до Афтън. Паркър се бе измъкнал от стаята си, за да слезе в града, тъкмо когато Джо се канеше да си легне, но на следващата сутрин се бе появил на закуска заедно с всички останали. Единственият намек с какво се бе занимавал Паркър цяла нощ дойде от едно смигване над чинията с бъркани яйца и бекон.

Мъжът излезе иззад бара с две ламинирани менюта в ръка. Остави едното пред Джо, а на другото — на мястото, където щеше да седне Фил Паркър.

— Аз съм Кутър — каза той.

— Разбира се.

Кутър го погледна въпросително.

— Приятно ми е да се запознаем, Кутър. Аз съм Джо. Ти ли си собственикът на „Мустанг“?

— Един от собствениците — отвърна Кутър. — Имам няколко съдружници, които живеят в района, но предпочитат да останат анонимни. Искат да имат място, където да ходят вечер. Както виждате, районът не предлага други възможности.

Джо кимна.

— Сигурно сте преживели трудни времена.

— Не е толкова зле — каза Купър. — Справяме се.

Думите му изненадаха Джо предвид обстоятелството, че единственият клиент бе жената на бара.

— Да изчакам ли с поръчката ви, докато се появи Фил?

— Да, моля.

Джо си отбеляза наум, че Паркър изведнъж се превърна от човек, който се отбива от време на време, в клиент, към когото барманът се

обръща на малко име. Дали пък кафене „Мустанг“ не се е върнало към някогашната си практика, зачуди се той.

И погледна менюто. То гласеше:

ХАМБУРГЕР
ЧИЙЗБУРГЕР
ЧИЙЗБУРГЕР С БЕКОН
ЧИЛИБУРГЕР
ДВОЕН ЧИЛИБУРГЕР
ХОТДОГ
ЧИЛИДОГ

— Голямо разнообразие — отбеляза Джо.

Кутър сви рамене и отвърна:

— Съставихме го съобразно предпочитанията на повечето ни клиенти.

— Ясно.

Кутър се поколеба за миг и добави:

— Предлагаме и още неща. От другата страна.

Джо обърна менюто и прочете:

ВЕГАН ЧИЛИ
АЛ КАБЗА

— Наистина ли? — учуди се Джо.

— Това са местни специалитети — обясни Кутър.

— Веган чили?

— Зрял боб, червен и бял, кафява леща, домати, целина, лук, червен лук, твърдо тофу. Джан си го поръчва всеки път — каза той и посочи с брадичка към жената на бара.

Тя не си направи труда да се обърне.

Джо се замисли и изгледа Кутър, за да се увери, че не се шегува.

— И вътре няма месо?

— Не, сър.

— А какво представлява „Ал Кабза“?

Кутър потри длани и обясни:

— Доста е вкусно. Пиле върху подложка от ориз с много подправки, включително една, наречена *шат-тах*, която направо ще ви подлуди.

Джо изчака секунда, преди да попита:

— Защо?

Кутър се засмя.

— Един от местните ми показва как се приготвя и започна да го поръчва всеки път, когато се отбие. Понякога води приятели и те си поръчват същото. Мислех, че никога няма да се науча да го приготвям както трябва, но той смята, че се справям отлично. Даде ми едни кубчета, като тези за бульон, и с тях оризът става наистина фантастичен.

— Стори ми се просто странно — обясни Джо.

— А! — възкликна Кутър, облещи очи и закима ентузиазирано. — Че това си е странно място! Адски странно! Човек никога не знае кой ще се отбие и какво ще си поръча, но аз съм достатъчно умен, за да се погрижа за малцината клиенти, които си имат любимо ястие, нали разбирате?

Джо забеляза с периферното си зрение, че Джан се е обърнала и наблюдава разговора им с леко недоволно изражение. Сякаш се опитваше да внуши на Кутър да си затваря устата. И преди да успее да попита за тези местни, които си поръчват „Ал Кабза“, вратата се отвори и на прага се появи Фил Паркър.

— Кутър, вече трябваше да си ми налял една халба — провикна се той.

— Веднага, Фил — отвърна Кутър, вдигна пръст и се затътри обратно към бара.

— Джан, как е любимата ми Скалотърсачка? Или предпочиташ специалистка по минерални изкопаеми? — попита Паркър с широка усмивка.

— Добре съм, Фил. Благодаря, че попита — отвърна тя. Има чувствен глас, помисли си Джо, с ясна артикулация.

Скалотърсачка?

Паркър отиде при Джан и я прегърна дружески. Джо знаеше разликата между жена, която иска да я прегърнат, и жена, която се

преструва, че иска да я прегърнат. В случая Джан спадаше към втората категория.

Паркър повдигна вежди заговорнически, обърна гръб на Джан и се запъти към Джо, който бе започнал да се надига от мястото си в сепарето.

— Не, не ставай — спря го Паркър.

Двамата се здрависаха. Висок и широкоплещест, с големи ръце и дълги извити мустаци, ъгловато лице и обветрена кожа под черната каубойска шапка с извита нагоре периферия, Фил Паркър приличаше на актьора от рекламата на „Марлборо“.

— Мразя да седя с гръб към нея — прошепна той с лукава усмивка. — Липсва ми пейзажът. Кажете ми, ако погледне насам.

— Не гледа насам.

Паркър се приведе напред към Джо.

— Тя е нещо специално, не смяташ ли? Какво според теб прави богатата и красива жена като нея сред пустинята? Събира камъни?

— Изглежда странно, наистина — призна Джо.

— Джан Стокър — каза Фил. — От време на време се засичаме навън, но обикновено я заварвам тук. Обича вегетарианските боклуци, които Кутър се научи да готви. Понякога приятелите ѝ се отбиват тук и тя ги води на юг, сигурно за да им покаже пустинята. Може да къмпингуват някъде. Май познава доста хора, а и те знаят къде да я открият.

Джо се облегна назад и наклони глава.

— Усещам какво си мислиш, но доколкото знам, не е проститутка — заяви Паркър. — Съжалявам за което — ухили се той.

Поговориха на най-различни теми, преди да обсъдят последните инициативи на директорката на управлението, която Паркър ненавиждаше.

— Какво мислиш за онази работа с джипиесите? — попита той.

От Шайен бяха наредили всички новозакупени автомобили, собственост на щата — независимо дали ставаше въпрос за луксозните коли на чиновниците или за пикапите на ловните инспектори, — да бъдат снабдени с джипиес преподаватели, които да проследяват и записват всеки километър, който те изминеха по пътищата. Макар това

да изглеждаше логично за служителите на социалните служби например или за други чиновници, ловните инспектори посрещнаха на нож нововъведението. Причината бе, че голяма част от времето си те прекарваха в наблюдение на ловци и рибари от паркираните си автомобили. Не искаха бюрократите в Шайен да ги питат защо са седели часове наред на някой хълм или какво са правели в съседния окръг, когато диспечерът им е наредил да се отзоват на спешно повикване.

— Знаеш ли какво направих, след като инсталираха предавател в колата ми? — попита Паркър.

— Мога да си представя.

— Свалих го и го изхвърлих в една канавка. И тъй като не възнамерявам да отида в Шайен в обозримо бъдеще, не знам как ще ми сложат нов — обясни ухилен Паркър.

— Моят пикап още няма предавател — каза Джо. — Пропуснах часа, който ми бяха записали.

— Умно — намигна му Паркър. — Предполагам, че са решили да не слагат джипиес на колата, защото и без друго ще се повреди. Един вид, не си струва разходите.

— Много смешно — отвърна Джо.

— Ние, останалите ловни инспектори, се радваме, когато потрошиш някоя кола в пустинята — продължи Паркър. — Изглеждаме по-съвестни на твоя фон.

Джо смени темата.

— Защо Кутър се престори, че те познава съвсем бегло, когато го попитах за теб?

— Не си ли попадал на хора като него? — сви рамене Паркър. — Подозрителен е като закоравял престъпник. Все гледа да избегне въпросите. Може дори да не осъзнава, че се държи по този начин.

— Кутър от лошите ли е?

— Повечето хора тук са... как да кажа, колоритни типове — засмя се Паркър. — И аз в това число.

Паркър се отличаваше с безгрижни маниери и заразителен смях, който караше Джо да се присъедини към него.

— Кажу ми как е при теб, Джо.

— Справям се.

— Отдавна не сме се виждали.

— Така е.

— Много проблеми ли ти създава управлението? — попита Паркър, като имаше предвид директорката Лиса Грийн-Демпси.

— Умерено.

— А толкова ли е досадна, колкото разправят всички? — продължи да разпитва той. — Когато минава оттук, бързам да отида на обиколка из района или да помогна на някой колега в друг участък. Никога не съм я срещал.

— Не е толкова лоша, колкото я изкарват — отвърна Джо.

— Имам чувството, че няма да ме хареса — ухили се Паркър.

— Май си прав.

Паркър вдигна ръце и се разсмя отново, като едва не събори халбата бира от ръката на Кутър, преди барманът да я постави пред него в сепарето.

— Извинявай, младеж — провикна се той.

Джо реши, че няма никакъв смисъл да напомня на Паркър, че пиенето на алкохол в работно време е в разрез с правилата.

— Е, господо, решихте ли какво искате?

— Аз да, но тя няма да се навие — отвърна Паркър.

Джо вдигна вежди и Паркър сподави смеха си. И двамата си поръчаха чийзбургери.

Когато Кутър отиде отзад, за да приготви телешките кюфтенца, Паркър попита:

— Наистина ли смяташ, че това гризли е стигнало чак до тук? Разстоянието е огромно.

— Честно казано, и аз се съмнявам — отвърна Джо. — Все пак става въпрос за над четиристотин километра, които разделят мястото, където мечокът е засечен за последен път, и това заведение. Позволи ми да ти покажа с какво разполагаме — продължи той, извади от задния си джоб протрита пътна карта на Уайоминг и я разстла върху масата.

Заби показалеца си в знака „X“, който бе отбелязал с химикал върху планините Бигхорн.

— Тук е нападнал ловеца и го е убил — поясни Джо.

Плъзна пръста си на юг и спря върху втори такъв знак.

— От тук получихме последния сигнал.

— Не искам да те прекъсвам — каза Паркър, — но стръвницата за малко да те нападне, нали?

— Да — отвърна Джо.

— Искам да чуя тази история.

— След минута. Да се върнем за момент на картата. Ден след като решихме, че сме изгубили сигнала, успяхме да го засечем още два пъти. Явно батерията не е била напълно изтощена и е съхранила енергия за още две излъчвания.

Джо посочи трети знак, южно от втория. Най-близкият град бе Мейоурт. Следваше четвърти „X“, северно от Уолтман.

Той се пресегна и взе ламинираното меню, след което използва ръба му, за да свърже четирите знака.

— По дяволите! — възкликна Паркър. — Изглежда, че мечката се е насочила право към Червената пустиня! — Той протегна ръка и потропа с пръст по картата. — Ще трябва да прекоси доста обширна територия, включително хребета Гърмяща змия и Зелените планини. Но пък няма да се притеснява от пътищата, нали?

Между Бигхорн и мястото, където бяха седнали да обядват, преминаваха само две шосета — магистрала 1–20 между Каспър и Шошони и магистрала 1–287 между Мъди Гап и Ландър.

— Наехме двама пилоти да прелетят над маршрута — добави Джо. — Очевидно не са забелязали мечката. Територията е прекалено обширна.

Джо не лъжеше, това бе самата истина. Неочакваните излъчвания от джипиеса на яката на мечката бяха дошли именно от мястото, което бе отбелязал на картата. А управлението бе наело едномоторен самолет, който бе прелетял няколко пъти над маршрута.

Обстоятелството, че мечката се бе запътила право към мястото, където се намираше Нейт, бе плод на случайността. Джо отказваше да приеме присъствието на Нейт и необичайния начин, по който приятелят му общуваше с дивите животни, като част от обяснението защо МГ-53 е избрала тъкмо този маршрут.

През годините Джо бе виждал Нейт да прави неща, за които не намираше рационално обяснение. Начинът, по който ловуваше например, и караше дивеча сам да идва при него. Един път Нейт разказваше на Джо някаква история и протегна показалеца на едната

си ръка. В следващия миг там кацна дива чучулига. Нейт дори не трепна, а продължи да разказва. Джо обаче изгуби нишката, тъй като остана смаян от появата на птичката.

— Къде ще отседнеш? — попита Паркър, след като Кутър донесе храната.

— Не съм сигурен — отвърна Джо. — Май няма много варианти. Сигурно ще си направя лагер в пустинята и ще изкарам там две нощи, докато времето още е хубаво.

— Вземи си вода — посъветва го Паркър. — И ми изпрати координатите си. Може да се отбия да ти правя компания, ако нямаш нищо против.

Джо имаше против, но си замълча. Не искаше Паркър да знае за мисията, с която се бе нагърбил, не искаше и да му се пречка в разследването. Джо нямаше причина да изпитва недоверие към местния инспектор, но доста хора го бяха подвеждали в миналото.

— Видя ли мечока, ще те повикам на помощ — каза Джо. — Опасявам се, че този път ще трябва да го застреляме. Прекалено непредсказуем е и вече уби един ловец.

— Само дай знак — отвърна Паркър леко дистанцирано.

Явно бе усетил, че Джо избягва компанията му, и се бе засегнал. А на Джо му стана неприятно от това, защото в края на краищата се намираше на територията на Паркър.

Джо смени темата и зададе на своя колега куп въпроси за района, за който отговаряше — за стадото пустинни елени, за разрастващия се табун диви коне, за популацията от пелинови тетреви. Паркър познаваше отлично отредената му територия и бе в течение на всичко, което се случваше на нея. Въпреки репутацията си и въпреки бирата на обяд, помисли си Джо, Паркър се отнася сериозно към работата и задълженията си. А когато Паркър спомена, че неотдавна е издал две разрешителни за лов със соколи, той наостри уши.

Всеки желаещ да стане соколар в Уайоминг трябваше да положи изпит, основан на правилата на Калифорнийски клуб на соколарите, освен ако той или тя не представеше удостоверение, че е майстор соколар. В такъв случай, дори да идваше от друг щат, щеше да получи

разрешителното от местния ловен инспектор, след като заплатеше такса от шестнайсет долара.

— Две едновременно? — попита Джо.

— Да, за майстор и неговия ученик. Казаха, че искат да ловуват зайци и тетреви. Имаха вид на хора от Близкия изток.

— Спомняш ли си името на майстора?

Паркър се замисли за момент.

— Ще трябва да проверя документацията — отвърна той. — Мисля, че майсторът се казваше Ейбрахам Мохамед или нещо подобно. Не си спомням името на другия. Май че беше Саид. Той не беше от приказливите, но Ейбрахам изглеждаше свестен и се държеше любезно. Майстор соколар от Вирджиния, доста опитен и начетен. Не се притеснявам за хора като него, които знаят какво правят.

— Интересно — отбеляза Джо. — Като се замисля, през цялата ми кариера едва ли съм издал повече от пет-шест разрешителни за лов със соколи. — Можеше да добави: *И нито едно от тях не е на Нейт*. Нейт не вярваше в разрешителните, издавани от държавата. — От Близкия изток, казваш?

— Говореха безупречен английски. — Паркър се замисли за миг и добави: — Както можеш да предположиш, близостта до магистралата е причина тук да идват какви ли не типове. Като че ли пустинята привлича онези, които няма къде да отидат. Трябва да дойдеш тук по тъмно — продължи Паркър, имайки предвид кафене „Мустанг“. — Сега сме само ние, но вечер ще видиш най-необикновената сбирщина, на която някога си попадал. Маниаци, решили на всяка цена да оцелеят след ядрен апокалипсис, отрепки, отхвърлени от обществото, компютърни специалисти, за които съм готов да се закълна, че са хакери анархисти, трапери, дори богаташки хлапета като Джан. Никъде другаде в Уайоминг няма да срещнеш по-странна компания.

Джо не бе сигурен как да приеме думите му.

— Бих предложил Кирпичения град — заяви важно Паркър.

— Какво?

— Ако ще спиш в пустинята, бих ти предложил да разположиш лагера си в Кирпичения град. Няма кой знае какви удобства, но е невероятно място, ако не си го виждал. Няма вода, но на твое място бих отишъл именно там.

Джо му благодари за съвета. Кутър донесе сметката и я подаде на Паркър, който на свой ред я връчи на Джо.

— Гостуващият инспектор винаги черпи — заяви той с усмивка.

— С удоволствие.

Паркър посъветва Джо да тръгне, докато е още светло.

— Включи си джипиеса — каза той. — Пътищата са ужасни и тези, на които попаднеш, най-вероятно няма да са обозначени по никакъв начин. Не искам да чуя, че някой гост се е изгубил и е попаднал в беда.

Джо не бе сигурен как да изтълкува последните му думи, но му стисна ръката за „довиждане“. После проследи с поглед как местният ловен инспектор благодари на Кутър и целува Джан по бузата на излизане. Тя изобщо не реагира.

Преди да отиде до бара и да плати, Джо извади мобилния телефон от джоба си и провери съобщенията и имейлите. Нямахше никакви. Едва сега забеляза, че на дисплея пише: ИЗВЪН ОБХВАТ. Влезе в настройките само за да открие, че заведението не предлага безжична връзка с интернет.

— Нямате ли уайфай? — попита Джо Кутър, докато му подаваше сметката и кредитната карта, която му бяха предоставили от кабинета на губернатор Рулън с цел покриване на разходите.

— Не. И мобилните телефони нямат обхват. Съжалявам — каза Кутър и посочи надписа, който Джо не бе забелязал: САМО В БРОЙ.

Джо му подаде една двайсетачка и една десетачка и помоли за касова бележка. Докато чакаше рестото, погледна към Джан, която продължаваше да седи край бара. Тя отвърна на погледа му. Пиеше чай, а в ръцете си държеше нещо, което остави в скута си.

— Имам чувството, че съм се върнал в шейсет и четвърта — каза той.

— Предпочитам шейсет и осма — отвърна тя с дяволита усмивка. — Не е ли страхотно?

Той се усмихна, сякаш бе разбрал какво има предвид. Жената вдигна ръце. Държеше книга.

— Изглежда ми странно някой да седи в кафене и да не проверява телефона си — отбеляза Джо.

Едва сега осъзна, че когато Джан бе стояла с гръб към него, той бе очаквал именно да проверява телефона си.

— Това се нарича книга — каза Джан.

— Спомням си.

— Едуард Аби. „Пустинен отшелник“. Току-що прочетох „Бандата на гаечния ключ“.

— Да, това наистина прилича на място, където Джордж Уошингтън Хейдюз би се отбил.

Беше прочел романа в колежа. Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Явно не всички ловни инспектори са излети по един калъп — отвърна тя.

Когато Кутър се върна с рестото, Джо му остави бакшиш.

— Има ли наблизо банкомат? — попита той. — Ще ми трябват повечко пари в брой, ако ще се връщам тук.

— В Роулинс — отвърна Кутър.

Роулинс се намираше на почти осемдесет километра.

— Ще се върнете ли? — попита Джан и повдигна вежди.

— Може би.

— Мисля, че това ще ми хареса.

В отговор той вдигна лявата си ръка с дланта към лицето му, за да може тя да види златната му халка. Носеше я толкова отдавна, че бе оформила вдлъбнатина върху пръста му.

— Досега не ме е спирало — усмихна се тя и разтвори книгата.

Мястото ѝ не е тук, отново си помисли Джо.

* * *

Когато седна зад волана, Джо откри Кирпичения град на екрана на сателитната си навигация и въведе координатите му. Дейзи го наблюдаваше с такъв интерес, сякаш това бе най-интригуващото нещо, което бе правил някога.

Мястото ѝ не е тук, освен ако не е сред анонимните съдружници на Кутър. При следващата си среща с Фил Паркър нямаше да пропусне да го попита.

В далечината се вдигна прашна вихрушка и прекоси магистралата: устреми се към небето, завъртя се, разфуча се и започна да се разпада, докато не остана и следа от нея. За разлика от родните му места тук хоризонтът не бе ограден от сини планини, а равната пустош сякаш се сливаше с него. Далече над пустинята се вдигаха десетки облачета прах. Джо бързо осъзна, че са причинени от малко стадо вилороги антилопи, които препускаха на запад с пълна скорост. Естествената им окраска ги правеше почти невидими на светлобежовия фон на пустинята. Подире им тичаше самотен койот. Високо в небето далеч по-дребен сокол атакуваше скален орел, за да го прогони от ловната си територия.

Джо се съмняваше, че шофьорите, които пътуват по магистралата, са забелязали стадото, койота или ожесточения бой сред облаците. Подобно на много други красиви местности в щата, помисли си Джо, на пръв поглед тук сякаш не се случваше нищо. Достатъчно бе човек да спре и да се огледа, да застане неподвижен за няколко минути и да се взре, за да види куп неща. Пустинната степ кипеше от живот.

По магистралата профучаха огромни камиони и се присъединиха към потока от тирове.

В същия миг мобилният му телефон завибрира от постъпващите съобщения. Когато погледна екрана, видя, че сигналът е силен.

Сякаш влизането в кафене „Мустанг“ бе равносилно на връщане назад във времето и сега Джо Пикет бе попаднал отново в съвремието.

— *Не е ли страхотно?* — бе казала тя.

Пикапът на Джо затрополи по черните пътища и продължи да се движи по тях през останалата част от деня. Когато шумът от магистралата остана зад гърба му, измина още един час, преди мобилният му телефон да изгуби сигнала. Не след дълго радиото в кабината започна да пращи и той го изключи.

Теренът бе открит, но не толкова равен и безличен, колкото му се бе сторил отдалече. Джо прекосяваше сухи дерета и заобикаляше огромни канари, а по едно време подкара по пресъхнало речно корито, което се изпълваше с вода само по време на някой пороен валеж. През отворения прозорец нахлуваше миризма на прахоляк и хвойна, а слънчевата светлина, невъзпирана от короните на дървета, изглеждаше чиста и сурова.

Джо непрекъснато се оглеждаше за джипа на Нейт, за лагера, който би могъл да издигне, или за сокол, излязъл на лов сред облаците. Знаеше, че през лятото в Червената пустиня идват шепи туристи, но през есента тук не стъпваше жива душа въпреки умерения климат. Не се виждаше нито автосонда за геоложки проучвания, нито екип сеизмолози.

Дивите животни, които срещаше — вилороги антилопи, койоти, зайци или ято тетреви, които крачеха по средата на пътя (наложи се дори да натисне спирачка, за да не ги прегази), — изглеждаха изненадани, но не непременно уплашени.

Колкото по-навътре в пустинята навлизаше, толкова по-близо му се струваше Нейт, макар да нямаше никакви основания да смята така. Не забеляза следи от автомобилни гуми, стар огън или лагер, останки от дивеч, убит от сокол. В миналото Нейт винаги бе демонстрирал удивителна способност да открива Джо, независимо дали се намираще в планините Бигхорн, в националния парк „Йелоустоун“ или в горите на Титон. Може би този път магията ще подейства в обратна посока, помисли си Джо.

Приятелството му с Нейт Романовски се бе променяло и оформяло през годините и сега, докато шофираше из потъналата в тишина пустиня, Джо реши, че мисията му е начин да вдъхне нов живот на това приятелство. Бе срещнал Нейт преди десет години, когато соколарят бе арестуван за убийство, което не бе извършил. Бе положил доста усилия, за да го освободи, след което Нейт бе дал клетва, че винаги ще защитава семейството на Джо. Този своеобразен обет си имаше и тъмна страна — цяла камара трупове, образувала се през годините, за която Джо предпочиташе да не мисли.

Нейт се превърна в голяма слабост на Мерибет. Джо знаеше, че никой, освен него не може да откъсне с голи ръце ушите или крайниците на друг човек и да се радва на запазено място в сърцето ѝ. Нейт се бе превърнал в неразделна част от историята на семейство Пикет, и то по един необикновен, бурен и непредсказуем начин. Навремето Шеридан, най-голямата му дъщеря, бе вземала уроци по соколарство от Нейт. И той се бе отзовавал винаги когато Джо бе имал нужда от него.

Джо също се бе притекъл на помощ, когато Нейт не бе на себе си след насилствената смърт на две свои приятелки или когато бе работил за кратко за Волфганг Темпълтън, за да „убива хора, които трябва да бъдат убити“. След което Джо бе убедил приятеля си да се предаде в ръцете на закона и да свидетелства срещу Темпълтън. Нейт бе срещнал Оливия Бренън и тя — него.

Може би, каза си Джо, Нейт отново се нуждае от помощта ми. Ако е така, надявам се, да бъда до него в такъв момент.

— Хайде, приятел — изрече Джо на глас. — Покажи се!

Дейзи надигна глава и го погледна.

— Не ти — уточни Джо.

Джо никога не бе посещавал района на Кирпичения град, но го позна мигом щом видя причудливите скални образувания, пирамидите и каменните колони с кацнали върху тях десеттонни скали. Късното следобедно слънце озаряваше каменните феномени и отдалече те изглеждаха обгърнати от живописни пламъци. Огромните канари хвърляха дълги сенки по червеникавия пясък.

Два коловоза пресичаха от север на юг полето с див пелин, през което се движеше. Когато стигна своеобразното кръстовище, Джо се надвеси през отворения прозорец и видя скорошни следи от автомобилни гуми върху песъчливата почва.

Той спря пикапа и излезе. Дейзи се понесе след него. Той коленичи и огледа внимателно следите. Бяха пресни, от сутринта. Нямаше нито влага, нито вятър, които да ги заличат, затова ясно можеше да види отпечатъка на грайферите върху пясъка. Различи два, а може би три комплекта гуми.

Тръгна по пътя, като вървеше отстрани и прескачаше туфите див пелин и малките кактуси. След петнайсетина метра попадна на по-широко място, където следите не се препокриваха.

— Едната кола е дошла от юг, после същата кола се е върнала — каза Джо на Дейзи. — Виждаш ли тук? А другите, по-тесните гуми са дошли от север и са минали направо върху по-старите следи.

Дейзи го погледна и размаха опашка. Искаше да ѝ хвърли парче дърво, а тя да се втурне и да му го донесе.

— Предполагам — продължи Джо, — че първият автомобил е пътувал в онази посока, после се е върнал обратно. Някой го е последвал с втората кола. Знаеш ли, че джиповете имат по-тесни гуми от пикапите?

Той сложи ръце на кръста и огледа хоризонта във всички посоки. Вероятно след около час щеше да се мръкне. Нямаше начин да разбере къде са отишли колите, оставили тези следи, нито дори в коя посока са продължили. Знаеше, че се намира близо до границата с Колорадо на юг и с Юта на югозапад. И знаеше, че се намира далече, много далече от който и да било асфалтиран път.

Джо засне следите от гуми с мобилния си телефон и отбеляза координатите в ноутбука си.

— Можем да тръгнем по следите или да си устроим лагер, преди да се стъмни. Какво ще кажеш?

Дейзи си помисли, че е крайно време да ѝ хвърли парче дърво, което да му донесе обратно. Затова продължи да го гледа настойчиво и да маха с опашка. Джо се върна до пикапа, взе от задната седалка пластмасова играчка за кучета и я запрати към пустинята.

Десетина минути по-късно той заяви на задъханата Дейзи:

— Добре, да потегляме. Ще тръгнем по следите, но ще се върнем тук, преди да е станало прекалено късно.

Минути преди да се наложи да включи фаровете или халогените под бронята, Джо се изкачи по дълъг полегат склон, откъдето можеше да огледа широката падина пред себе си.

На два-три километра в далечината се издигаше отдавна изоставено ранчо: няколко постройки в различна степен на разруха, озарени от последните лъчи на залязващото слънце. Не очакваше да се натъкне на стара ферма тъкмо тук, тъй като цялата земя наоколо бе собственост на федералното правителство, или по-точно на Бюрото за управление на държавните земи. Вероятно, каза си Джо, навремето собственикът е сключил някаква по-специална сделка с федералните или парцелът му е бил изключен от плановете им по времето, когато са сложили ръка на всички земи наоколо.

Той огледа внимателно ранчото и забеляза, че пътят е препречен от широка порта, покрита с бодлива тел. Спря пред нея и видя веригата и тежкия катинар с код. Джо го хвана и го дръпна. Понякога фермерите само се преструваха, че заключват. Този път не извади късмет.

Взря се в пътя и видя, че два — а не три — от автомобилите бяха преминали през портата. Едната кола наистина бе минала оттук. Не забеляза обаче следите от по-тънките гуми, които бе видял по-рано. Изследва внимателно оградата и в двете посоки и забеляза, че шофьорът или пътниците на другата кола бяха спрели на стотина метра на изток и бяха извадили два от дървените стълбове, на които се крепеше бодливата тел. Най-вероятно ги бяха оставили на земята, притиснати с някаква тежест и бяха преминали върху тях, за да продължат преследването. Не откри мястото, откъдето бе минала втората кола.

Огледа старото ранчо и не откри следи нито от коли, нито от хора, не забеляза никакви признаци, че то е обитавано. Сградите бяха потънали в мрак, а никъде в пустинята не се виждаше и следа от електропровод.

Джо не искаше да навлиза незаконно в чужда собственост. Не и тази вечер. Вместо това извади далекогледа си и го монтира на триножника, който постави в каросерията на пикапа. Приведе се,

погледна през окуляра, фокусира изображението и изследва сградите една по една.

Нямаше никакво съмнение, че ранчото е изоставено отдавна. Къщата, в която бе живяло семейството на фермера, бе изгоряла и от нея бе останала само една овъглена коруба с хлътнал покрив и счупени прозорци. Успя да различи петната от дим по външните стени, точно над рамките на прозорците. Старият навес зад къщата се бе наклонил силно наляво, а малката барака до него бе рухнала сама. От двете страни на руините се издигаха четири дървета. Дърветата не растат там, където няма дъжд, помисли си Джо.

В другия край на двора, точно срещу изгорялата къща, се издигаха три продълговати постройки, разположени успоредно една на друга. Бяха по-дълги и по-широки от онези, които Джо бе виждал по другите ферми, затова реши, че са използвани не само като гаражи за селскостопанска техника, но и като обори за добитък. Вероятно някога ранчото е било огромно, предположи Джо, но овцевъдството не бе донесло очакваната печалба, и то по време, когато в щата се бяха отглеждали милиони овце.

И така, кой бе влизал и излизал от изоставеното ранчо? Кой бе заключил вратата? И кой го бе проследил и не се бе върнал?

* * *

Той използва оскъдната светлина и бавно завъртя далекогледа към трите бараки с надеждата да зърне през прозорците предницата на някой от автомобилите или силуета на някой от шофьорите. Не видя нищо, освен един очукан пикап.

И изведнъж с периферното си зрение засече — или така поне му се стори — искрица светлина зад счупения прозорец на средната барака. Джо се подпря на пикапа и се опита да фокусира изображението и да надзърне през отворения прозорец. В този момент го видя отново: оранжевочервен проблясък, сякаш някой палеше кибрит. Видя и лицето на мъж — мургав, с извит нос — да се озарява в розово за секунда-две, докато палеше цигарата си. Не беше Нейт. Мъжът духна клечката. В мрака обаче остана червената точица, която бележеше крайчеца на цигарата му. Тя започна да се движи от

прозорец на прозорец, но когато измина около една четвърт от дължината на бараката, се скри от полезрението му. Изчезна безследно.

Джо продължи да се взира в бараката още десетина минути. Напразно.

Когато Джо седна зад волана на пикапа си, слънцето се бе скрило напълно. Не се виждаше никакъв източник на изкуствена светлина, дори най-бледа следа от нея на хоризонта. Звездите бяха млечнобели, дълбоки и безкрайни, а старото ранчо се превърна в поредица от черни силуети върху тъмносиния фон на пустинята.

Той се спусна по склона с угасени фарове. Запали ги едва когато се отдалечи на стотина метра от другата страна. Нямахше смисъл да разкрива присъствието си и да уведомява мъжа в бараката, че е бил под наблюдение.

* * *

Малкият огън пращеше и издаваше остър горчив мирис, който Джо никак не харесваше. Но шепата стари, разкривени хвойнови клонки бяха единственото, което бе успял да открие в Кирпичения град.

Бе запалил огъня, за да се сгрее и да освети мястото, но пламъците не се справяха добре нито с едната, нито с другата задача. За вечеря стопли консерва с телешка яхния на примуса. Стори му се много по-вкусна, отколкото би трябвало, но това бе нещо обичайно под открито небе. Дейзи се бе свила на кравай на метър от него, от другата страна на огъня. И тъй като бе забравил да вземе храна за кучета, даде яхния и на нея. Непретоплена, макар да знаеше, че вродената придирчивост и сприхавост, наследени от предците ѝ лабрадори, щяха да го накарат да си плати впоследствие за пропуска да вземе храна за кучета.

Джо бе разпънал палатката си върху твърдата земя, така че отворът ѝ да сочи към огъня, и бе сложил вътре спалния си чувал. Температурата бе спаднала с десетина градуса след залез-слънце, но той нямаше чувството, че ще му е студено през нощта. Въпреки това бе

облякъл яке върху ловджийския си елек и бе разпънал сгъваемия си стол, за да не му се налага да ляга направо върху студената земя.

Сега той взе шепа лед от хладилната си чанта и отпи от канчето, в което си бе налял бърбън и вода. Замисли се ранчото и за видяното там. Не стигна до никакъв определен извод.

Пушката лежеше в скута му.

Имаше чувството, че е полунощ, макар да бе едва осем и половина, когато взе сателитния телефон и позвъни на Мерибет.

— Ало? — изви тя неуверено глас.

— Аз съм — каза Джо.

— О, боже! Не познах номера.

— Това е сателитен телефон. Намирам се на място, където не се ловят нито мобилни, нито радиосигнали.

— Понякога ми се иска да бъда на твое място — заяви тя и добави: — Не, не искам. Това ще ме подлуди.

Разказа му как е преминал денят ѝ и му предаде съдържанието на статията в „Раундъп“, написана от главния редактор Т. Клитъс Глат, който се обявяваше против издаването на т.нар. библиотечни облигации и призоваваше жителите на Седълстринг да гласуват „против“.

— Написал е, цитирам ти го дословно: „Кой се нуждае от библиотеки, след като има интернет? Единствената полза от библиотеките е, че осигуряват заетост на хора, които не могат да си намерят истинска работа“. Можеш ли да повярваш? — попита разгневена Мерибет.

— За съжаление, мога — отвърна Джо.

Каза му, че е нахранила конете и е разходила Тюб, а времето било толкова хубаво, че възнамерявала да пояди сутринта.

— Какво правиш сега? — попита той.

— Свиквам с празната къща. Луси има мач в гимназията...

Джо бе забравил, че е петък вечер.

— ... Ейприл отиде на среща, макар че не го нарече точно така...

— Среща?

Ейприл излизаше за пръв път с момче след раните, които бе получила, и последвалия престой в болницата.

— Мисля, че ще ѝ се отрази добре — каза Мерибет. — Най-после започва да превъзмогва случилото се.

— Кое е момчето?

— Бо Симънс. Стори ми се приятно хлапе. Дори дойде да я вземе. Работят заедно в магазина за каубойски дрехи. Изобщо не прилича на Далас Кейтс.

— Надявам се — отвърна Джо.

Далас Кейтс бе в щатския затвор в Роулинс, където излежаваше присъда от две до четири години за браконьерство, използване на нерегистрирана моторна шейна за преследване на дивеч и няколко други провинения, за които Джо и окръжният прокурор Дълси Шалк бяха събрали достатъчно доказателства. Присъдата, произнесена от съдия Хюит, бе необичайно строга. Джо предполагаше, че съдията също иска да тикне Кейтс зад решетките. Далас Кейтс бе бомба със закъснител, която най-вероятно щеше да избухне след излизането му от затвора. Всяка вечер, която прекарваше в килията, бе добра за Джо и семейството му.

Няколко месеца по-рано Т. Клитъс Глат бе налял масло в огъня с редакционна статия, озаглавена: „Ще потърси ли отмъщение Далас Кейтс?“.

Бренда Кейтс, болната от параплегия майка на Далас, щеше да остане до края на дните си в женския затвор в Лъск, тъй като бе осъдена за отвличане, опит за убийство, нападение със смъртоносно оръжие и десетина други престъпления. Там ѝ е мястото, смяташе Джо. И макар че Далас можеше да се превърне в заплаха, когато излезеше на свобода, Бренда го плашеше много повече.

— Получих съобщение от дъщеря ти Шеридан... — продължи Мерибет. Джо знаеше, че каже ли *дъщеря ти*, ще последват лоши новини. — Уведомява ни, че тъй като времето през уикенда ще бъде хубаво, ще отиде на къмпинг с приятели. Не казва къде или с кого, но предполагам, че компанията не се състои само от момичета.

Джо простена и затвори очи.

— Знам, че е навършила двайсет и една и може да прави каквото си иска, но нали разбираш... — Тя не довърши мисълта си.

— Разбирам, но не мисля, че трябва да се тревожиш. Тя е умна и оправна като майка си.

— Майка ѝ също е била на двайсет и две — каза Мерибет.

— Добре че се появих аз и те спасих.
— Много смешно. А ти какво правиш?
— Седя в мрака край вонящ огън в пустинята, далече от цивилизацията — отвърна Джо. — Вечерях телешка яхния от консерва.
— О, Джо! Не си ли малко стар за това?
— Да. С всяка изминала година земята започва да ми се струва все по-твърда.
— Ще си мисля за теб тази вечер в празното ни семейно гнездо
— опита се да пофлиртува тя.
— Преувеличаваш.
Мерибет се засмя. Джо обичаше да я разсмива.
— Още не съм открил Нейт, но може би попаднах на следа, която да ме отведе при него. Ще ти кажа утре.
— Внимавай.
— Винаги внимавам.
— Да бе, да!

Джо се събуди рязко в два и половина през нощта и в първия миг се огледа дезориентиран. Дейзи се бе свила до него в малката палатка. Тя също бе нащрек, защото нещо я бе събудило.

Той се претърколи настрани и дръпна ципа на палатката. Вътре нахлу студ. От огъня бяха останали само въглини. Навън цареше тишина, а звездите сияеха в бяло, без да потрепват или блещукат. Бяха толкова много, че сякаш притискаха палатката му от висините.

Стори му се, че чува два бързи изстрела в далечината, но не бе сигурен. Изстрелите сред множеството безлюдни места, осеяли Уайоминг, бяха нещо съвсем обичайно, но, от друга страна, не бе срещнал никого през целия ден. А може да не е било стрелба, помисли си Джо, нищо чудно някоя от тези скали, дето са накацали върху каменните стълбове, да е паднала най-сетне. След което прозвуча трети изстрел.

Джо седна и се послуша. Тишина. После долови още нещо: пронизително свистене в далечината. Приличаше на мотоциклет или моторна шейна, но в това нямаше никаква логика. Свистенето долетя от юг, където се намираше старото ранчо.

Джо напусна лагера и подкара по черния път. Беше прекалено студено, за да отвори прозорците, но на всеки няколко минути спираше и сваляше единия, за да увери, че шумът става все по-силен.

Той спря в подножието на върха, който бе изкачил по-рано през деня, и накара Дейзи да остане в кабината. Отначало вървеше приведен, после запълзя по-склонна и огледа отново долината пред себе си. Прилепи тяло към земята, но в корема му се забиха дузина иглички от кактуси. Изруга тихичко и си намери друго място, след което поднесе бинокъла към очите си.

Из пустинята се носеха малки бългита, не, това бяха атевета, които приближаваха ранчото откъм изток. Отначало преброи пет, после към тях се присъедини още едно. Двигателите им ревяха оглушително в тихата нощ, а фаровете им шареха из пустинята. Движеха се напълно хаотично.

Чу някой да крещи въодушевено и си помисли: Или са пияни, или надрусани. Затова карат като идиоти!

Машините стигнаха ранчото и първата изчезна в най-далечната барака. Останалите я последваха и не след дълго водачи им изключиха двигателите. Чу някой да се смее, а после и гръмогласна пиянска размяна на реплики. Гласовете бяха и мъжки, и женски.

След пет минути мястото отново потъна в тишина.

Дойдоха от североизток, помисли си Джо. Не бяха използвали обичайните пътища, а бяха карали направо през пустинята.

Откъм кафене „Мустанг“.

Джо продължи да наблюдава бараките известно време. Очакваше да види светлини или хора, които да излизат от тях. Нищо. Сякаш бяха погълнати от черна дупка.

Сетне видя фигурите в сенките между бараките. Правеха нещо: разпъваха малки палатки тип иглу. После влязоха в тях и ранчото отново потъна в тишина.

Странно място за лагеруване, помисли си Джо. Изсумтя и се изправи на крака. Бинокълът увисна на ремъка пред гърдите му. Той изтупа прахоляка от дрехите си и тръгна към пикапа, когато регистрира някаква светлина с периферното си зрение.

Чифт фарове, които идваха откъм средната барака. Возилото май се бе насочило към отвора в оградата, заобикаляйки заключената порта. А от там право към него.

Макар да не вярваше, че някой може да го е видял в мрака, Джо се затича по склона, скочи в кабината и подкара с максимална скорост.

Когато се върна в лагера си, видя на светлината на фаровете, че някой — човек или животно — е бил тук в негово отсъствие. Палатката му бе срутена на земята, спалният му чувал се валяше в прахоляка, примусът и тенджерката бяха смачкани.

— В какво се забъркахме, Дейзи? — попита той на глас.

* * *

Причината се оказа табун диви коне. Десетки — поне трийсет-четирийсет бяха преминали през лагера, препускайки толкова близо един до друг, че бяха разрушили всичко в него. Джо успя да различи отпечатъците от копитата им по земята. Някои жребци бяха толкова тежки, че копитата им бяха пробили твърдия силикатен слой и бяха образували вдлъбнатини в сухата глина отдолу.

Докато оглеждаше остатъците от лагера си на светлината на фаровете на пикапа, Джо благодари на Господ, че бе взел Дейзи със себе си, а не я бе оставил сама, когато препускащото в галоп стадо бе преминало оттук. Той изруга тихичко и подритна разкъсаната си палатка.

После чу двигателя на приближаващ се в мрака автомобил. Предполати, че е същият, който бе излязъл от средната барака и се бе запътил към него.

Джо събра на бърза ръка смачканото си кухненско оборудване, върза го с остатъците от палатката и го понесе към пикапа. Хвърли го в каросерията и седна зад волана. Включи на задна и потегли. Луната грееше толкова ярко, че можеше да се ориентира из Кирпичения град само на светлината ѝ.

Тъкмо правеше остър завой, който изискваше няколко маневри, когато на около двеста метра от юг се появи предницата на тъмен пикап. Хората в него също караха без фарове. Тъй като пристигнаха доста бързо, Джо предположи, че са го проследили напълно съзнателно, и си каза: Да видим сега какво искат. Изключи от скорост и спря.

— Пригответи се, Дейзи — каза той.

Не бе сигурен дали ще се стигне до конфликт, или ще се наложи да избяга. Усети как страхът сковаша гърлото му.

Джо се пресегна и постави ръка върху приклада на пушката, която бе пхнал с цевта надолу между предните седалки. Беше заредил двете й цеви с патрони с едри оловни сачми, които бяха смъртоносни от близко разстояние.

Автомобилът в далечината форсира и обърна, сетне застана със задницата си към Джо. Каросерията бе покрита и пикапът приличаше на кемпер. Нима не го бяха забелязали? Или бяха решили да се върнат?

Тогава видя двама мъже да излизат от кабината и да тичат отзад. Единият пропъзля в каросерията, а другият се върна зад волана. Странно. Какво ли имаше в каросерията на пикапа? През главата му преминаха безброй варианти: *някакво тежко оръжие, картучница, оръдие дори...* Джо посегна към скоростния лост, включи отново на задна и натисна педала на газта, без да изпуска от поглед черния силует в задната част на пикапа.

Не последва изстрел, нямаше нито припламване, нито куршум или снаряд. Чу се само силно изпукване като от мощен електрически разряд. Джо усети мобилният телефон да вибрира в джоба му, все едно някой му се обаждаше, макар да знаеше, че тук няма обхват.

В следващия миг двигателят му угасна, а колата тръгна леко назад и измина няколко метра, преди туфите див пелин да я забавят и спрат напълно. Воланът започна да се върти трудно. Явно двигателят бе изгаснал.

Джо завъртя ключа. Нищо, нито дори звук от стартера. Осветлението в купето и на арматурното табло също не се включи.

Първата му мисъл бе, че са изстреляли нещо, което е поразило двигателя и колата е спряла. В това обаче нямаше никакъв смисъл: не бе усетил никакъв удар в предната част на пикапа си.

Докато продължаваше да върти напразно ключа, видя тъмния силует да слиза от каросерията на пикапа на хоризонта, да затваря капака и да се връща в кабината. Сетне колата потегли в посоката, от която бе дошла.

Джо слезе от пикапа, а тишината и тъмнината го обгърнаха отвсякъде. Забеляза, че лампичката в кабината не светна, когато отвори вратата. Долови и леко горчив мирис на изгоряло, който му напомни за високата концентрация на озон във въздуха преди гръмотевична буря. По небето обаче не се виждаше нито едно облаче.

Той поклати глава. Макар да не разбираше много от двигатели, през годините бе извършвал куп дребни ремонти на пикапи, моторни шейни и мотоциклети, особено когато някоя повреда го свареше сам в гората. В някои случаи се бе озовавал на места, където щяха да минат дни, преди да пристигне опитен механик. Най-често успяваше сам да отстрани повредата — спукана гума, разхлабени кабели на акумулатора в резултат на неравните пътища, измъкната полуоска след удар в някой камък. Когато обаче проблемът бе в двигателя, нямаше какво да прави без резервен акумулатор и компютърна диагностика.

После си припомни онова странно вибриране на гърдите. За частица от секундата бе решил, че е прострелян. Сега обаче, когато посегна и потупа джоба си, усети единствено плътната правоъгълна форма на своя айфон. Извади го, макар да знаеше, че няма покритие. Телефонът също не работеше. Следващите няколко минути изминаха в напразни опити да го включи. Сигурен бе, че в батерията трябва да е останал достатъчно заряд, но въпреки това нищо не светваше.

Джо усети, че започва да изпада в паника. Провери трескаво сателитния телефон, двете системи за сателитна навигация — портативната и монтираната на таблото на колата — и цифровия фотоапарат. Стрелките на часовника му бяха замръзнали на три и осемнайсет сутринта. Нищо не работеше.

А той се намираще на поне шейсет километра от магистралата.

Дейзи седна в краката му и вдигна поглед към небето. Несъмнено се чудеше какво ли търси Джо там горе.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ РАНЧОТО

*Конспирацията е всичко онова, което
обикновеният живот не е.*

Дон Делило,
„Везни“, 1988 г.

По-рано същата нощ Нейт Романовски проследи отпечатъците от гумите на колата, с която Номер три бе избягал, и така се озова пред заключената порта на старото ранчо. Спря в подножието на хълма, извади два стълба от оградата и внимателно положи ръждясалата бодлива тел на земята, за да може да мине отгоре ѝ с джипа си. Реши да не се насочва направо към сградите, където предположи, че се е скрил Номер три. Откритото пространство между оградата и ранчото бе прекалено голямо и бе невъзможно да се приближи незабелязано.

Вместо това подкара покрай оградата, но от вътрешната ѝ страна, насочвайки се на запад. Движеше се максимално тихо, без фарове. Използваше лунната светлина, за да се ориентира в местността. Когато видя постройките в плитката падина, Нейт се огледа неспокойно през рамо в търсене на светлини или каквито и да било следи от човешка дейност. Успокои се едва когато се отдалечи на пет-шест километра от портата и превали висок хълм, който го скриваше от сградите и от всеки, който би могъл да го наблюдава.

Оградата бе издигната преди десетилетия и колкото повече се отдалечаваше от заключената порта, толкова по-лошо бе нейното състояние. Ръждясалите метални стълбове отстъпиха място на дървени колове, а в големи участъци бодливата тел просто бе паднала на земята. Много отдавна за нея не бяха полагани никакви грижи, а онзи, който я бе издигнал, явно бързо бе загубил ентусиазма си и колкото по-надалече от портата бе отивал, толкова по-немарливо я бе правил. В задната част на ранчото тя не бе нещо повече от редица счупени или килнати колове, от които висяха кълбета бодлива тел.

Нейт предположи, че това си има обяснение. Или някой работник бе проявил небрежност, след като се бе отдалечил от погледа на собственика на ранчото, или самият собственик бе проумял колко глупаво е да се опитва да огради пустинята.

Пътят свърши. Склонът надолу бе толкова стръмен, че бе невъзможно да се премине с кола. Нейт изключи двигателя и слезе, за да огледа мястото.

Видя пресъхнало корито, оформено преди много, много години, когато реката се е виела на меандри из долината. Дори и сега изглеждаше внушително, макар дъното да бе покрито с пясък вместо с буйни води. Вероятно, каза си Нейт, тук потича някое ручейче единствено след поройни валежи. Ако съдеше по контурите на долината, коритото най-вероятно бе преминавало покрай старото ранчо. Който и да бе притежавал мястото, май се бе надявал реката да осигури достатъчно вода за хората и животните.

Никакъв шанс.

Пресъхналото корито бе подходящо за скривалище. Можеше да кара по протежение на стръмните склонове, докато реката направеше завой и скриеше автомобила от погледите на хората. Така никой нямаше да може да го види нито от юг, нито от север, откъдето бе дошъл. А погледът на всеки, който застанеше на изток или на запад, щеше да премине над неравната гола пустош. Протритият бежов брезент на гюрука бе в същия цвят като терена наоколо, затова едва ли можеше да бъде забелязан от самолет или от някой от шпионските спътници на Тирел и Волк.

Нейт не бе сигурен защо му доставя толкова голямо удоволствие да разстройва плановете на Тирел и Волк и да ги държи в неведение относно местоположението си, но това бе самата истина.

Нейт премести птиците си под една скала, надвиснала над сухото речно корито, и завърза кожените им връвчици за старите корени, които прорязваха склона като оголени стоманени кабели. После седна направо върху чакъла на дъното и опря гръб в склона. Зави се с прокъсаното вълнено одеяло, което държеше под седалката и което миришеше на бензин и птичи изпражнения. Затвори очи и се опита да поспи.

В два и половина чу форсирането на мотори в далечината. Звукът дойде от изток, откъм старото ранчо, където го бяха отвели следите от гуми.

Нейт се изправи, извади револвера и зачака моторите да се появят.

Не се появиха и след петнайсетина минути отново се възцари тишина.

Нещо странно става в това старо ранчо, помисли си Нейт. И каквото и да е то, явно е достатъчно важно за някого, че да изпрати двама убийци, единият със сабя, а другият с автомат, да му видят сметката.

Ще ми паднете в ръцете, помисли си той.

* * *

Нейт се събуди два часа преди изгрев-слънце и се озова лице в лице с чифт бледожълти вълчи очи. Мършавият койот бе търсил храна по обичайния си път и с изненада бе установил, че има нещо непознато пред него, и бе доловил във въздуха острата миризма на един човек и три птици.

Каква чудесна плячка за един хищник. Твърде гладен при това.

Нейт грабна револвера си и замахна рязко. Цевта се стовари между очите на койота, който изквича като домашно куче, след което се претърколи по сухия бряг. Изправи се неуверено на крака и се олюля като пияница.

— Ей, койоте! — изръмжа Нейт. — Остави птиците ми на мира!

Той проследи с поглед хищника, докато се скрие сред храсталациите, но не натисна спусъка. Стигаше му толкова смърт за днес. А и това му е работата на койота — да си върши койотските дела. Какъв е смисълът да го убива? Въпреки това върза птиците за импровизираната им стойка в джипа, за да не може никой хищник да се добере до тях.

Още преди слънцето да изгрее, Нейт тръгна пеша по пресъхналото корито с револвер в кобура под мишницата и пушка на гръб. Взе малка раница с два литра вода, бинокъл, муниции и сателитен телефон.

Утрото бе сухо. Духаше лек северен вятър, благодарение на който въздухът изглеждаше по-студен, отколкото всъщност бе. Сребристите облаци високо в небето закриваха неизгрялото още слънце и забулваха източния хоризонт с воал от оранжеви дантели. Въздухът миришеше на прах и пелин.

Хубав ден за лов, помисли си Нейт. Бе поставил батерията в телефона, преди да тръгне, но не го бе включил. Тирел и Волк не можеха да му се обадят, да го скастрият или да му дадат заповеди. Това бе целта му. Но можеха да проследят движението му към старото ранчо. И да разберат, когато това движение внезапно спре.

А то спря два часа и половина по-късно.

Нейт се бе промъкнал към старото ранчо, като следваше песъчливото корито на пресъхналата река, изпълнен с благодарност към високите скалисти брегове, които го скриваха. На всеки двадесетина минути се изкачваше по източния бряг и надзърташе внимателно, за да провери докъде е стигнал. Тъй като сухата река се виеше като серпентина, понякога изминаваше близо километър, без да се приближи кой знае колко до целта си, сякаш ранчото бе някакъв мираж, който никога нямаше да достигне.

Когато навлезе сред импровизираното сметище, осяяно с изоставени ръждясали пикапи, развалени ръчни перални и кълбета бодлива тел, разбра, че се намира съвсем близо до целта.

Макар да бе доста рано, Нейт предположи, че ще чуе нещо, ако приближи още повече: мотори, автомобили, тракане на машини. Когато обаче се озова на двеста метра от ранчото, над него продължаваше да тегне същата тишина, както и в началото на пътя. Порутените постройките наоколо сякаш поглъщаха всеки звук в околността.

Оказа се, че сухата река дели постройките на две. Нейт спря малко преди да навлезе в самия център на ранчото, и остана скрит зад някакъв трънак, откъдето можеше да огледа района с бинокъл. Не откри нищо интересно. Три големи бараки с потъмняла олющена боя, увиснали стрехи и липсващи парчета гофрирана ламарина от покрива. Доколкото можеше да види, всички прозорци бяха счупени и от рамките стърчаха остри като бръсначи парчета обезцветено стъкло.

Двуетажната къща още се държеше, но едва-едва. Нямаше никакво съмнение, че пожар е изпепелил вътрешността ѝ преди много години.

Единственият признак за някаква дейност, който забеляза, бяха следите от гуми около бараките, които се събираха пред затворените

гаражни врати. Някой бе карал между тях и най-вероятно бе влязъл вътре, при това съвсем скоро. В двора обаче не се виждаха никакви селскостопански машини.

Ето една от характерните черти на планинските пустини, каза си Нейт. Всяко движение, независимо дали е направено от машина или животно, оставя отпечатък върху земята, и то за дълго. Само вятърът или дъждът — първият често явление по тези места, но вторият голяма рядкост — можеха да ги заличат след време.

Когато продължи надолу и погледна отново, този път от различен ъгъл, видя нещо, което го озадачи: няколко разноцветни палатки, опънати в привиден безпорядък между барака две и три. Преброи шест. Беше рано сутринта и къмпингарите още спяха.

В това нямаше никаква логика, макар опитът му в специалните операции да го бе научил да очаква неочакваното.

Къмпингари!?, не можеше да повярва Нейт.

Ако не друго, постави под съмнение здравия им разум. Уайоминг изобилства с паркове, гори, планини и куп недокоснати от човека места. И тези хора са дошли тук, при положение че разполагат с далеч по-добър избор?

Припомни си звука от мотори предишната нощ и предположи, че къмпингарите са намерили убежище в старото ранчо.

Нейт се плъзна обратно по склона, за да обмисли ситуацията.

Едва тогава забеляза продълговата пластмасова кутийка с камуфлажни шарки, поставена под една скала на другия бряг на сухата река. Бе добре скрита зад туфи крехка жълтеникава овсига, но Нейт ясно видя кръглото ѝ черно око и късата антена отстрани.

Безжичен детектор за движение. Разпозна марката и модела. „Спайпойнт“, охраняван от една деветволтова батерия, който бе в състояние да засече всяко нарушение в охранявания периметър в радиус триста метра. А разстоянието между Нейт и бараките бе доста по-малко.

Той изруга и се пресегна да изключи детектора, когато чу проскърцването на ръждиви панти и тежки стъпки откъм третата

барака, най-близката до него.

Нищо. Нито гласове, нито движение.

Нейт свали карабината от рамото си и я подпря на един бодлив кактус, после извади револвера си. Пъхна сателитния си телефон в някаква дупка от гризач и покри отвора с камък. После се обърна и се заизкачва по стръмния бряг. Ръката с револвера висеше отпусната до тялото му. Усещаше, че мъжете приближават, но не можеше да ги види или чуе.

Ако не видят оръжието ми, каза си Нейт, няма да имат причина да стрелят по мен. После се сети, че едва ли ще се нуждаят от причина. В края на краищата той бе навлязъл незаконно на територията на старото ранчо.

С всяка стъпка се приближаваше към мига, в който щяха да го забележат. В полезрението му се появили покривите на бараките, последвани от счупените прозорци на втория етаж. Видя трима мъже. Очевидно бяха дошли от втората барака, вдигнати под тревога от детектора за движение. Имаха вид на араби и всеки от тях държеше АК-47 с дълъг пълнител.

Мъжът в средата бе Гази Саид.

Той е първи, помисли си Нейт.

Миг по-късно и Саид го забеляза и в очите му проблесна пламъче. Явно го бе познал. Двамата, които вървяха от двете му страни, още не го бяха видели. Нейт не каза нищо, а Саид просто продължи да се взира в него.

Време е да свалим картите.

След като прострелям Саид, продължи да разсъждава Нейт, ще сваля онзи отляво, защото цевта на неговия автомат сочи малко по-нависоко, следователно може да реагира по-бързо. Вече си представяше движенията, които трябваше да направи. Имаше временно превъзходство пред тях, тъй като те стояха на открито пространство, а той можеше мигом да отскочи назад и да се скрие от погледите им.

Саид изсъска нещо, но Нейт не можа да разбере думите му. Това привлече вниманието на двамата мъже край палатките и те се обърнаха към него. Когато го направиха, Саид просто кимна безмълвно към Нейт и едва тогава те го видяха. Мъжът от дясно понечи да вдигне автомата си. Нейт насочи към него револвера си, но Саид изсъска

отново. Този път Нейт различи няколко думи на арабски, макар да не разбра какво означават.

Двамата мъже обаче ги разбраха и вместо да насочат оръжията си към Нейт, всеки от тях избра една палатка и се прицели в нея. Направиха го с плашещо хладнокръвие, сякаш не им бе за пръв път, сякаш не означаваше нищо за тях. Нейт не се съмняваше, че ще изпълнят заплахата си.

След секунда Саид кимна към него, а сетне посочи наляво и надясно.

Странен ход, каза си Нейт в първия миг, но сетне разбра смисъла му. Саид смяташе, че вероятността Нейт да стреля по тях ще бъде по-малка, ако знае, че поне единият ще направи на решето своята палатка, отколкото ако и тримата насочат автоматите си към Нейт. Това бе ход на убиец, който знаеше, че противникът му цени човешкия живот повече от него самия.

Кой беше в палатките?

Сякаш в отговор на безмълвния му въпрос ципът на една жълта палатка се плъзна бавно надолу и от отвора се показа умореното лице на слабичко момиче на колежанска възраст. От носа и ушите му висяха халки, главата бе обръсната до голо. Кожата бе толкова бяла, че изглеждаше почти прозрачна. Нейт прецени, че момичето иска да изглежда силно и самоуверено, но всъщност се чувства неловко и разбира, че мястото му не е тук. То потри очи, погледна към слънцето и направи гримаса. Явно нямаше представа какво се случва около него: че на метър зад палатката му стои мъж с насочен автомат, който всеки миг може да изстреля градушка от мощни куршуми, които да направят на решето тънките найлонови стени. Момичето не бе само, защото обърна глава и каза нещо на някого вътре.

Така и не погледна нито встрани към Нейт, нито през рамо към Саид.

После, явно решило, че е прекалено рано за ставане, се прибра обратно в палатката. Миг по-късно протегна тънката си ръка, покрита цялата с татуировки, и дръпна непохватно ципа на палатката.

Нейт забеляза, че мъжът отдясно повтаря напевно някаква мантра. Дали не бе *Аллаху Акбар*?

Погледна отново към Саид, който му кимна и произнесе единаединствена дума: *Ти*.

Нейт кимна в отговор. Аз.

Посланието бе ясно. *Ела невъоръжен*, гласеше то, съпроводено с мрачна усмивка, *или хората в тази палатка ще умрат*.

Кобурът с револвера тупна на земята, а Нейт вдигна ръце с длани, обърнати към Саид. Мъжът отдясно пристъпи напред, за да вземе пушката му. Бе праметнал автомата с цевта назад, така че да може да стреля по палатките, ако Нейт направи заплашително движение.

Когато мъжът отляво взе кобура, Саид погледна Нейт право в очите и посочи с брадичка през рамо. Искаше да се отдалечат от палатките и Нейт да го последва към най-близката барака. Нейт кимна и тръгна след него.

Всичко, което Саид прави, помисли си Нейт, е продиктувано от желанието му да се отдалечат от палатките и да отидат на друго място. Поради някаква причина Саид не искаше хората, които спяха вътре, да разберат какво се бе случило току-що. Нейт нямаше да спечели нищо, ако наруши тишината, а най-вероятно щеше да изложи на опасност живота на хората в палатките.

Трябваше да научи повече.

Саид вървеше най-отпред, Нейт го следваше. Двамата стрелци бяха на няколко крачки зад тях, застанали от двете му страни.

Когато се скриха зад ъгъла на първата барака, Саид се обърна, протегна ръка и даде знак на Нейт да спре. Сетне завъртя пръст, за да му покаже, че трябва да се обърне с гръб към него.

Нейт изчака секунда, сетне просъска:

— Това не е добра идея.

Саид погледна човека отзад и Нейт се приготви за удар. Дали щяха да стоварят приклад на автомат върху главата му, или да го изритат в краката и да го свалят на земята?

Вместо това чу стъпки и почувства студеното докосване на метал по врата, преди през тялото му да преминат единайсет милиона волта, изстреляни от електрошоков пистолет „Стън Мастър“. Имаше чувството, че очите му ще изскочат от орбитите. Краката му омекнаха

и той падна на колене против волята си. Ушите му пищяха оглушително.

И преди бе прострелван с тейзър като част от подготовката си за специални операции, но тогава бе знаел какво да очаква и съответно се бе подготвял. Сега реагира толкова зле, защото изстрелът дойде напълно неочаквано. Мускулите му потрепваха в конвулсии, сякаш под кожата му бяха пропъзтели безброй електрически змии. Не можеше да контролира нито крайниците, нито главата си, която бе клюмнала безпомощно напред, сякаш вратът му бе стъбло на увехнал слънчоглед.

С периферното си зрение видя Саид да се навежда с дълга пластмасова лента в ръце. Макар и останал без сили, Нейт запази достатъчно присъствие на духа, за да свие юмруци зад гърба си и да окаже достатъчно съпротива, за да опре кокалчетата на пръстите си едно в друго и да не позволи да вържат китките му една върху друга. Последва продължително съскане, съпровождащо затягането на лентата.

Едва след минута успя да се съвземе дотолкова, че да изправи глава. Видя, че Саид го оглежда, за да провери дали не се е изпуснал. Увери се, че всичко е наред, и процеди през стиснати зъби:

— Следващия път ме послушай.

Нейт поклати глава с надеждата да проясни съзнанието си. Вкус на метал и дим изпълни устата му. Електрическият ток бе пронизал пломбите му.

— Ще запомня това — заяви дрезгаво той.

Двамата мъже, застанали отстрани, се пресегнаха, хванаха го под мишниците и го изправиха. Краката му трепереха, но успя да се задържи прав.

— Благодаря, че не изкрещя — каза Саид.

Минаха покрай затворените врати на първата барака. Когато се изравни с нея, Нейт хвърли поглед през един счупен прозорец и видя голям автомобилен фар с размерите на чиния, покрит целия с размазани насекоми, и крайчеца на хромирана радиаторна решетка.

— Гледай право напред — изсъска Саид зад рамото му.

Нейт обаче бе видял каквото му трябваше: ухилената зъбата радиаторна решетка на влекач „Питърбилт“. Запита се дали и

ремаркетото е тук. Бараката бе достатъчно дълга, за да побере камион с размерите на тир. И бе достатъчно широка не за един, а за два.

— Отиваме в третата сграда — каза Саид на висок глас.

Бяха се отдалечили достатъчно от палатките и можеха да говорят нормално, без да шепнат.

Когато минаха покрай втората барака, Нейт отново хвърли поглед през един от прозорците. Вътре бе прекалено тъмно, но все пак успя да различи силуетите на безразборно паркирани пикапи, трактор, мотори. Долови и мирис на разлят бензин.

— Искам да говоря с Иби — каза Нейт, когато приближиха страничната врата на третата барака.

— Ще говориш с него.

— Искам да знам какво става тук. Вие май сте сбъркали и пустинята, и страната.

Никакъв отговор от Саид.

— Кой спи в онези палатки?

Саид се обърна.

— Какво те е грижа? Какво общо има това с лова на соколи в пустинята?

— Нищо — отвърна Нейт, — но е свързано с онези тримата, които дойдоха в лагера ми, за да ме убият в съня ми. Реших, че може да знаете нещо за това.

По лицето на Саид не трепна мускулче. Само попита:

— Кой бяха те?

— Не носеха документи за самоличност.

— И къде са сега?

— Двама не се върнаха — каза Нейт. — Но третият е дошъл тук.

Саид повдигна вежди и поклати глава.

— Невъзможно. Никой от нашите хора не би направил такова нещо.

— Тогава ми върни оръжието и ме пусни да си ходя.

На Нейт му се стори странно, че Саид не попита защо двамата мъже не са се върнали или какво точно се е случило в пустинята. Или защо Нейт бе решил, че третият се е върнал в старото ранчо.

— Първо ще поговорим — отвърна Саид, после каза нещо на арабски на двамата мъже с автоматите.

Нейт не разбра нито дума, но очевидно нареждането бе да останат с него и да го държат под око.

За разлика от другите две бараки тази, в която влязоха, бе преградена на по-малки помещения. При влизането си се озоваха в стая с нисък таван и стени, покрити с евтина ламперия, които ѝ придаваха вид на офис. Вътре имаше прашно метално бюро, три стола с твърди облегалки и стара коркова дъска, върху чиято повърхност личаха очертанията на документите и визитките, закачени някога върху нея. Немаше лампа на тавана, а единствената светлина в помещението бе естествена и проникваше през потъмнелия, издраскан от пясъчните бури прозорец. Подът бе осеян с миши изпражнения.

— Седни — нареди Саид на Нейт.

Вместо това Нейт направи няколко крачки по стария нагънат линолеум и се подпря на бюрото.

Двамата мъже с калашниците взеха по един стол и се настаниха в двата противоположни ъгъла. Добре са обучени, помисли си Нейт. Сядайки така, те елиминираха всяка възможност да се справи с тях едновременно. Атакуваше ли единия, другият щеше да го пререже на две още с първия откос.

— Някой от вас говори ли английски? — попита Нейт.

Начинът, по който го погледнаха, издаваше, че разбират въпроса. Но не казаха нито дума.

Мъжът отляво имаше късо подстригана брада, дълъг нос, чупен няколко пъти, и почти прозрачни устни. Пръстите му бяха дълги и тънки и приличаха на крака на паяк. Носеше широка риза, поне няколко размера по-голяма от необходимото, и панталон от груб зелен плат. От страничния външен джоб на десния крачол стърчеше резервен пълнител за автомата.

Другият отдясно, същият, който бе повтарял тихо някаква мантра, докато бе държал палатката на мушка, бе по-нисък и широкоплещест, с черна кърпа на главата си. Брадата му висеше на рехави кичури, които достигаха малко под брадичката му. Носеше тънко камуфлажно яке в пустинни шарки и избеляла тениска с Батман. От предния джоб на якето, купено явно от някой магазин за армейски стоки, стърчеше електрошоковият пистолет. Нейт обърна специално внимание на тази подробност.

И двамата имаха вид на опитни наемници, и двамата несъмнено бяха получили нареждане да не говорят. Приличаха на джихадистите, които Нейт бе срещал в Близкия изток: ревностни фанатици, посветени на каузата и лишени от каквото и да било чувство за хумор. И смъртоносно опасни. Те са от хората, които се усмихват само когато някой, на чийто врат са стъпили с ботушите си, започва да моли за милост, помисли си Нейт.

Саид оглежда Нейт с присвити очи в продължение на няколко минути. После попита:

— Къде са ястребите ти?

— Соколи — поправи го Нейт. — Всички соколи са ястреби, но не всички ястреби са соколи.

— Това е едно от нещата, които не разбирам.

— Не е нужно да го разбираш.

— Пуснали ги?

А не: *Загинаха ли, когато някой атакува лагера ти?*

— Те са в колата ми на около пет километра от тук — отвърна Нейт и кимна на запад. — Пусни ме и ще ги доведе. Днес нито съм ги хранил, нито съм ги пускал да ловуват. След като си приятел на Иби, би трябвало да знаеш, че соколарите винаги поставят птиците си на първо място.

— Ще го повикам — каза Саид.

— Иби?

— Разбира се, че Иби.

— И ще ме оставиш тук с тези главорези? Ахмед и Ахмед? Или се казват Мохамед и Мохамед?

Когато произнесе последното име, широкоплещестият тип, който бе използвал електрошоковия пистолет срещу Нейт, се надигна и понечи да се нахвърли срещу него, но Саид каза нещо на арабски и го спря.

После се обърна и предупреди Нейт:

— Не го провокирай. И не забравяй, че причината да си тук е незаконно навлизане в чужда собственост. Дойде в нашия лагер неканен и въоръжен.

— Повикай шерифа тогава — отвърна Нейт.

Саид се усмихна едва доловимо.

Десетина минути по-късно Нейт чу гневните реплики, които си разменяха Саид и Иби. С приближаването на двамата към третата барака гласовете им прозвучаха още по-силно. Не разбираше нито дума, защото говореха на арабски.

Вратата се отвори рязко и Иби влезе с енергична крачка. Лицето му бе почервенияло от гняв, очите му блестяха. Изглеждаше смутен. Саид влезе след него и затвори вратата зад себе си. Помещението сякаш отесня изведнъж.

— Съжалявам за случилото се — обърна се Иби към Нейт. — Нараниха ли те?

— Не.

— Добре, добре. Вярно ли е, че лагерът ти е бил нападат снощи?

— Да.

— Имаш ли представа кой го е направил?

Нейт кимна към Саид.

— Попитай него.

Иби прикова очи в Саид, който издържа погледа му. В следващия миг Иби избълва порой от гневни въпроси на арабски. Саид продължи да клати глава в знак на отрицание. Изражението му бе абсолютно непроницаемо. Нямаше как да се разбере дали лъже или не.

Саид започна да обяснява нещо със спокоен тон. Иби го изслуша с ръце на кръста и леко наклонена глава. Саид започна да повишава глас и почти изкрещя последното изречение. Иби като че ли обмисли думите му, след което се обърна към Нейт.

— Саид твърди, че не може да бъде сигурен кой те е нападнал, но има представа кой би могъл да го стори. За съжаление, невинаги успяваме да контролираме всички, които идват да ни помогнат с работата върху проекта. Можеш ли да ни опишеш тези хора?

Нейт описа Хипстъра и Безсърдечния най-подробно. Иби и Саид се спогледаха.

— Бяха тук — призна Иби. — Понякога тук идват разни неудачници и отрепки и се налага да ги отпращаме. Тези двамата си тръгнаха преди два дни. Нямаме представа кой може да е бил третият. Сигурен ли си, че следите водят до тук?

Нейт кимна.

— В такъв случай имаме сериозен проблем — заяви Иби на английски. — Снощи пристигнаха нови доброволци и твоят човек може да е сред тях. Ще ни бъде трудно да го открием.

Той се обърна към Саид и нареди:

— Трябва незабавно да ги разпиташ. Не обяснявай какво знаем, но се опитай да разбереш дали някой сред тях не е пристигнал сам. Разпитай и нашия екип. Открий дали някой не се е отлъчвал снощи, дали не е излизал и се е връщал по-късно. Той — или тя — може да е наел тези две отрепки и да ги е завел в лагера му.

Саид кимна, но не помръдна от мястото си.

— Предлагам да не губиш време — каза Иби.

— Не. Не и докато не се уверя, че не представлява опасност — отвърна Саид и кимна към Нейт.

— Съжалявам, Саид се грижи за мен дори когато не искам да го прави — направи опит за извинение Иби. — Той охранява и мен, и този лагер, както и работата, която вършим тук. Все едно разполагам със свой собствен бодигард: пречка ми се почти през цялото време, но струва теглото си в злато, ако нещо заплаши мен или проекта. Същото важи и за тези хора — обясни той и посочи двамата мъже с автоматите. — Появата ти ги е изненадала и са предположили, че идваш с други намерения. Каж ми, моля те, че всичко това е недоразумение.

— Разбира се, че е недоразумение — отвърна Нейт.

— Не работиш за някого, нали? Никой не те е изпратил тук?

— Никой не ми е платил, за да дойда тук.

Това бе самата истина.

Иби го изгледа преценяващо в продължение на половин минута, след което каза:

— Вярвам ти. Помниш ли, когато ти казах, че славата ти се носи надалече? Между нас има поне две общи неща: соколарството и антипатията към американското правителство.

В главата на Нейт звънна тревожен звънец. Тирел и Волк не бяха характеризирали Мохамед Ибрахим като човек, който мрази

правителството. Зачуди се дали те двамата или останалите Росомахи са знаели. Предположи, че най-вероятно са го подозирали, но не са разполагали с доказателства. Спомни си думите им, че не разполагат с данни да е изразявал крайни религиозни възгледи.

Иби продължи:

— Саид казва, че си бил въоръжен с пушка и с онзи твой прочут револвер, но не си носил телефон. Някой знае ли, че си тук?

— Имаш предвид в това ранчо? — отвърна Нейт. — Не. Дори аз не знам къде точно се намирам. Бях изненадан от толкова стари постройки навътре в Червената пустиня.

Ибис се засмя.

— Аз също. Натъкнах се на тях по време на лов. Някога е било овцевъдно ранчо, но е изоставено от десетилетия.

— Значи не е ваше?

Иби поклати глава.

— Просто го използваме временно.

— Спомена някакъв проект? Който Саид и неговите главорези трябва да охраняват.

Иби се замисли за момент и заби поглед в краката си. Когато вдигна глава, изражението на лицето му подсказваше, че е искрен.

— Правим нещо добро тук.

Обърна се към Саид и каза:

— Свали му белезниците, моля.

— Не са истински белезници, а пластмасови ленти — отвърна Саид.

— Тогава ги срежи и започни да разпитваш екипа и доброволците, след като донесеш соколите. Докарай джипа му тук. А междуременно двамата с Нейт ще си поговорим.

— Ще му разкажеш всичко? — не успя да скрие изненадата си Саид.

— Не само — призна Иби. — Ще му покажа. Нейт е един от нас. Когато види какво правим тук, не се съмнявам, че ще се присъедини към нас. Повярвай ми, когато ти казвам, че може да ни бъде много полезен.

Саид се отнесе скептично към думите му. Заговори на Иби на арабски с едва доловима умолителна нотка. Иби отговори с тих, спокоен глас, а последните си думи произнесе на английски:

— Нейт Романовски отдавна се е превърнал в страшилище за управляващия елит. Той е мой брат в соколарството и аз знам, че мога да му имам доверие.

Нейт не знаеше какво да каже, но очевидно думите на Иби никак не допаднаха на Саид. Нейт вече съжаляваше, че е започнал да харесва Иби.

Саид извади с нежелание къс нож с широко острие и пристъпи към Нейт.

— Обърни се — нареди му той.

— Няма нужда — отвърна Нейт, отпусна юмруци, притисна длани една към друга и пластмасовата лента се плъзна надолу.

После я подаде на Саид, който облещи очи от изненада и гняв.

— Как го направи? — попита Саид.

— Част от обучението ми на специален агент. Попадаме в плен само по собствено желание. — Нейт се обърна към мъжа с електрошоковия пистолет. — А следващият ми трик ще бъде да откъсна ушите на този Ахмед.

Арабинът го погледна смаяно, изправи рамене и насочи автомата си към него. Иби кимна в знак на одобрение и обясни на Саид:

— Затова го искам в екипа ни.

* * *

Когато Саид и двамата мъже напуснаха помещението, Иби каза:

— Ще открием кой е отговорен за нападението срещу лагера ти. Саид може да бъде много убедителен.

— Не съм изненадан.

— Е, предполагам, че искаш да зададеш безброй въпроси.

— Да.

— Започвай тогава.

— Какво искаше да кажеш с това, че тук правите нещо добро?

Седяха в малката стая. Иби плъзна своя стол към Нейт, докато коленете им се озоваха на сантиметри едни от други. Постави ръце на бедрата си и се приведе напред.

— Едно време бях журналист — започна той. — Работата ми изискваше да пътувам по цял свят, но голяма част от времето си

прекарвах в Близкия изток. Видях със собствените си очи какво се случва там, разговарях непрекъснато с представители на американската армия и разузнаване. Разбрах на какво е способно това правителство и особено неговата Агенция за национална сигурност. Отначало си казах: „Добре, всяко правителство трябва да шпионира враговете си“. После научих нещо, което силно ме разтревожи. Едно е да шпионираш другите, за да гарантираш безопасността на своя народ. Разбирам това... предполагам, че всеки го разбира. Но съвсем друго е да създадеш структура, която да шпионира всеки, абсолютно всеки гражданин на твоята страна.

Нейт му кимна да продължи.

— Как ще реагираш, ако ти кажа, че съществува държавна агенция, която съхранява всички електронни комуникации на американските граждани? Тук се включват телефонни разговори, имейли, съобщения, постове в социалните медии... И всичко това се прави в нарушение на Четвъртата поправка на американската конституция. — Иби затвори очи и изрецитира по памет: — *„Правото на хората на неприкосновеност на личността, на домовете им, на документите и кореспонденцията, както и на резултатите от неоснователни претърсвания и изземвания не ще бъде нарушавано и никаква заповед за задържане не ще бъде издавана, освен ако се основава на вероятна причина, подкрепена от клетва или тържествена декларация вместо клетва и в частност описваща мястото, което да бъде претърсвано, и лицата или нещата, които да бъдат задържани или иззети.“* Научил съм я наизуст. Е, какво ще кажеш? — попита отново Иби.

— Бих казал, че това е проблем.

— И той не е хипотетичен — продължи Иби. — Не е нещо, което биха могли да направят. Те вече го правят. Когато чух за това от един разочарован служител на Агенцията, отначало не повярвах, а и не съм на „ти“ с техниката, затова ми отне известно време, за да проверя нещата.

Ето как става: метаданните — телефонни разговори, телефонни номера, имейли, текстови съобщения, данни от шпионските спътници, — всичко, което се прехваща или генерира от АНС, трябва да се съхранява някъде. Това е гигантски поток от информация, който се охранява от множество места: сателити, свързани с наземната станция

във военновъздушната база „Бъкли“ в Колорадо, инсталациите на АНС във Форт Гордън, Джорджия, Сан Антонио, Тексас, и Оаху, Хавай, плюс цял куп „подслушвателни постове“, както ги наричат, както в Съединените щати, така и в чужбина. Всички тези данни трябва да отиват на едно място — той подчерта думите си, като вдигна показалец във въздуха, — на едно място, което разполага с необходимите сървъри и капацитет да ги съхранява и анализира. Представи си това място като облачна услуга, създадена от АНС с парите на данъкоплатците.

След като попаднат във въпросното място, данните биват анализирани от свръхмощни суперкомпютри, които притежават невъобразима изчислителна мощ. Те обработват милиарди алгоритми в секунда. Резултатите се изпращат в междуведомствен изследователски център в Оук Ридж, Тенеси, в централата на АНС във Форт Мийд, Мериленд, и евентуално в ЦРУ, Пентагона и Белия дом.

— Бих определил това като широкомащабна операция — отбеляза Нейт. — Но не се ли предполага, че целта ѝ е да идентифицира лошите?

Иби се засмя.

— Такава е била първоначалната задача. Идеята е била отговорните фактори да използват цялата тази информация и да открият кои са лошите, с които говорят по телефона, с кого си пишат имейли. Само че нещата са излезли далече извън тези рамки и двамата с теб много добре го знаем. Ситуацията е извън контрол. Затова двамата с теб предпочитаме да живеем извън системата, нали?

Нейт кимна. Спомни си, че Тирел и Волк го бяха открили само защото Лив бе провела два телефонни разговора с майка си в Луизиана.

— Аз идвам от тоталитарна държава — продължи Иби. — Там хората се намират под постоянен контрол, тъй като правителството не признава човешките им права и ги шпионира непрекъснато. Правителството потушава всяко недоволство още в зародиш. Правят го, като шпионират хората. Израснал съм като галеник на тази система и ми отне доста време да осъзная какво представлява тя. Това не би трябвало да се случи и тук, нали? Да шпионираш триста и петдесет милиона души — това звучи невъзможно. И все пак възможността съществува.

— Мислех, че са прекратили тази програма още миналата година — заяви Нейт.

Иби се обърна и го погледна смаяно.

— Наистина ли смяташ, че ще похарчат четири милиарда долара, за да създадат нещо, и ще се откажат да го използват само защото Конгресът им е наредил? Лъгали са и преди. Наистина ли вярваш, че твоето правителство ще спре да събира електронни данни? Кога за последен път си чул някоя правителствена програма да не се разраства?

— Разбирам логиката ти — призна Нейт.

— Надявах се да я разбереш.

— Какво се каниш да направиш?

— Имаше предвид *ние*, нали?

Нейт сподави усмивката си.

— Ние планираме нещо тук, под покривите на тези бараки, под зоркото око на шпионските спътници, нещо, което ще възстанови Четвъртата поправка за всички американци.

Иби се ухили. Очевидно бе, че е отдаден на своята мисия. Може дори да се е вманиачил, помисли си Нейт.

— Конструираме нещо, което ще заличи всички данни в онези центрове.

— И го правите тук? — не можеше да повярва Нейт.

— Да.

— Моля те, кажи ми, че не е бомба.

— Разбира се, че не е — отвърна Иби засегнат. — Целта ни са събраните по незаконен път данни: всички онези трилиони единици и нули. А не хората. В никакъв случай.

— И как ще го направите?

— Ще разбереш, когато ти покажа екипа и апаратурата.

— Вече ги видях — каза Нейт. — Това място е ужасна дупка.

Иби се засмя.

— Видял си това, което сме пожелали да видиш. — Той заговори сериозно: — Мълвата за това, което се каним да направим, тръгна още преди две години. Много преди да открия мястото и да наложа необходимите стандарти и практики тук: абсолютно никакъв достъп до интернет, никакви мобилни телефони, никакви стационарни апарати. Знаех, че за да успеем, трябва да бъдем абсолютно независими и сами

да задоволяваме собствените си нужди, дори да водим доста примитивен живот, ако се налага. Аз общувам с други хора само посредством съобщения, написани на ръка, като за целта съм подбрал куриер, на когото съм поверил живота си — буквално! — Отново се приведе напред и продължи: — Ние действаме точно под носа им, но те не го знаят.

— Какво имаш предвид?

Иби замълча, после каза:

— Споменах преди малко, че има едно място, едно-единствено място, нали? Мястото, където се съхранява и анализира цялата информация.

— Да?

— То се намира на четиристотин и петдесет километра от тук, близо до магистрала 1–80. В градчето Блъфдейл в щата Юта. Населението му е едва осем хиляди души. Официалното му название е Център за обработка на данни „Юта“, но истинският му собственик е АНС.

— Сигурно се шегуваш! — възкликна Нейт.

— Не, за съжаление. Простира се на площ от близо деветдесет и три хиляди квадратни метра и строителството му е погълнало четири милиарда долара. Завършиха го преди две години. Говорим за две хиляди и петстотин квадратни метра, пълни със строени в редици сървъри, за над осемдесет хиляди квадратни метра съоръжения за техническа поддръжка и куп други неща. Разполагат със собствена електростанция, която да генерира необходимата мощност от шейсет и пет мегавата — това са четирийсет милиона долара годишно само за електричество. Охраната е направо невероятна. Навсякъде са поставили камери, а оградата е толкова здрава, че ще издържи на удар от седемтонен камион, който се движи с осемдесет километра в час.

— И как възнамеряваш да влезеш? — попита Нейт.

Иби се усмихна.

— Там е работата, че няма да влизаме.

— Откъде си сигурен, че планът ти ще проработи? — попита Нейт.

Иби поклати глава.

— Нищо не е сигурно, всичко може да се обърка. — Той замълча за миг, после се усмихна. — Тази сутрин обаче получих доста обнадеждаващи новини. Някой ни шпионирал от онзи хребет, ей там. Хората на Саид го засекли и той ги изпратил по следите му с малък прототип на устройството. Достатъчно малък, че да се побере в каросерията на пикап. Открили шпионина в пустинята и *пуф* — извадили пикапа му извън строя. Устройството проработило безпогрешно, а шпионинът, който и да е бил той, избягал.

Нейт се намръщи.

— Сам човек пеша в Червената пустиня...

Иби сви рамене.

— Помислих върху това, но в края на краищата той ни шпионираше. Надявам се да се измъкне. А докато се свърже с онези, които са го изпратили, докато открият колата му, ние вече ще сме напуснали това място. Мисията ни ще е приключила.

— Толкова ли сте близо до целта?

— Да.

Нейт скръсти ръце на гърдите си. В главата му се въртяха хиляди въпроси, които искаше да зададе, но дори този брой можеше да се окаже недостатъчен, за да научи всичко, което го интересуваше. За пръв път Нейт изпита задоволство, че не е взел сателитния телефон със себе си. Ако Тирел и Волк имаха представа какво се случва тук, помисли си той, вече щяха да са изравнили това място със земята — най-вероятно с него в това число.

Преди да успее да попита кой плаща разходите за всичко, край вратата на бараката избухна глъчка. Бяха гласовете на млади хора, които се смееха, разговаряха, а някой тананикаше припева на популярна хип-хоп песен.

— Доброволците отиват на закуска — обясни Иби с усмивка. — Толкова са щастливи първите няколко дни, че действа заразно. Присъствието им ни напомня също така, че спасяваме тази страна именно заради тях. Това ме кара да се чувствам, сякаш... сякаш наистина върша нещо благородно. Знаеш ли какво е написал Томас Джеферсън? — попита изведнъж Иби. — Той е казал, че „за обществото бунтът от време на време е полезен и необходим, както бурите в природата“.

Покрай помътнелия прозорец преминаха половин дузина младежи. Наистина изглеждаха весели.

Нейт се опита да запази самообладание.

— Нещо не е ли наред? — попита Иби.

— Не. Стори ми, че видях някого, но се припознах.

Какво, по дяволите, правиш тук, Шеридан?, помисли си Нейт.

ПЕТА ЧАСТ КОН БЕЗ ИМЕ

Дори днес човек с лекота може да изпадне в беда в Червената пустиня. Колата му да се повреди и той да остане сам... Там продължават да изчезват хора.

Ани Прул, интервю,
2009 г.

Мерибет Пикет пълнеше малкия термос с кафе от каната, за да го вземе със себе си в библиотеката, а Луси довършваше закуската си и преглеждаше страниците си в Туитър и Фейсбук на мобилния си телефон.

— Познай кой е променил статуса си на „обвързан“ в два и половина сутринта? — попита Луси.

Умът на Мерибет бе зает със съвсем други неща. Чуваше, че най-малката ѝ дъщеря казва нещо, но изобщо не обърна внимание на думите ѝ.

— Мамо, тук ли си? — попита Луси.

— Какво?

— Попитах дали се сещаш кой е променил статуса си на „обвързан“ в два и половина сутринта?

— Кой?

Луси въздъхна, завъртя очи и остави телефона си.

— Кой според теб? Ейприл. Дъщеря ти. Една среща и... хоп!

Думите ѝ достигнаха до съзнанието на Мерибет и тя трепна.

— Помниш какво се случи последния път, когато се влюби толкова бързо? — продължи Луси.

— Не ми го припомняй.

Далас Кейтс.

— Да се надяваме, че този път ще прояви повече здрав разум — продължи Луси. — Никой не иска да преживява отново подобни неща.

Мерибет постави ръка на рамото на Луси и кимна.

— Очаквах по-емоционална реакция от теб — призна Луси.

— Тя е на деветнайсет. Достатъчно голяма е, за да взема решения сама.

— Но те почти винаги са грешни!

— Вече е пораснала. Помъдряла.

— Щом казваш — отвърна Луси. Остави телефона си на масата и се надигна, за да отнесе чинията си в мивката. Когато я изми, попита: — Какво става? Какво не е наред?

Мерибет знаеше, че няма да се измъкне от отговора. Луси притежаваше силно развита интуиция и рядко грешеше. Още от дете обичаше да наблюдава и анализира останалите членове на семейството, включително майка си. Ако Мерибет искаше да разбере какво става с Шеридан или Ейприл, питаше Луси. Освен това Луси проявяваше специално отношение към майка си.

— Когато говорих снощи с баща ти, той звучеше толкова... отчаян. Беше съвсем сам наред Червената пустиня. Знам, че се опитваше да говори по-весело заради мен, но усетих, че е притеснен от нещо — въздъхна тя. — Все пак често нощува сам навън, така че не би трябвало да се тревожа за него.

— Но... — подкани я Луси.

— Изглеждаше толкова самотен. Опитах се да му звънна тази сутрин на мобилния, но явно е извън обхват. Когато набрах номера на сателитния му телефон, получих съобщение за грешка. Свързах се с диспечерите в Шайен, но и те не успяха да го открият. Работата е там, че ми обеща да държи телефона си включен.

— Случвало ли се е преди? — попита Луси.

— Само сто пъти — отвърна Мерибет и поклати глава.

— С какво този път се различава от предишните? — попита загрижено Луси.

— Не знам, но усещам, че сега е различно. Имам лошо предчувствие.

Луси като че ли разбра притесненията ѝ.

— Надявам се всичко да е наред.

— О, не се съмнявам, че всичко ще бъде наред — побърза да отвърне Мерибет. — Не исках да те тревожа без причина. Просто понякога е... трудно да си съпруга на Джо Пикет.

— Представи си какво е да бъдеш негова дъщеря — засмя се Луси.

Докато шофираше към Седълстринг, Мерибет прерови контактите в мобилния си телефон и накрая откри номера, който търсеше.

— Кабинетът на губернатор Рулън. На телефона е Лиза.

Лиза Каспър заемаше длъжността на секретарка, но Мерибет знаеше, че на практика е много повече от това. Играеше ролята и на бодигард (е, почти) на губернатора. Тя се грижеше за Рулън дори когато той отказваше да се грижи за себе си, и отпращаше хора, преди той да разбере, че са били тук, да се срещне с тях и да се забърка в някакъв проблем. Вероятно познаваше Рулън по-добре, отколкото той самият се познаваше. Госпожа Рулън имаше пълно доверие на Лиза Каспър, особено когато ставаше въпрос да го пази от грешки и да не позволява да попада във вестникарските заглавия. В повечето случаи секретарката се справяше със задачата.

— Лиза, обажда се Мерибет Пикет, съпругата на Джо Пикет.

— Здравейте, госпожо Пикет.

Бяха се запознали веднъж на някакъв прием и Мерибет не можеше да бъде сигурна, че Лиза си спомня коя е.

— Как са момичетата? — попита Лиза.

Явно си спомняше.

— Добре са. Благодаря, че попита.

— А Джо?

— Тъкмо той е причината да се обадя. Надявах се да говоря с губернатора.

Каспър замълча за миг.

— Боя се, че в момента губернаторът провежда среща с представители на федералното правителство. Мога да му предам съобщението, когато приключи. За какво става въпрос?

— Става въпрос за това, че губернатор Рулън възложи на Джо изпълнението на някаква задача и сега не мога да се свържа с него.

— Разбирам.

Мерибет чу тихо тракане на клавиатура. Надяваше се Каспър да изпраща съобщение на Рулън, а не просто да записва молбата ѝ.

Мерибет намери за многозначителен факта, че Рулън не бе уведомил Каспър за мисията, с която бе натоварил Джо. Това не бе случайно. Рулън бе невероятно ловък политик и планираше ходовете си отдалече, за да може с лекота да отрече (ако нещата се объркат), че е предложил или разпоредил нещо. И тъй като Лиза Каспър бе изключително честна и почтена, той явно не бе искал тя да се докосва до толкова деликатна материя и да не бъде принудена да избира между лоялността си към него и моралните си принципи.

Рулън вдигна слушалката, преди Мерибет да успее да съобщи на Каспър повече информация.

— Благодаря, че звънна — прокълтя гласът му. После губернаторът явно се обърна към някой друг в кабинета си: — Трябва да приема този разговор. Той е от важно значение за щата, а аз все още съм губернатор. Изобщо не е свързан с вас — сега вече говореше на втори човек, — дори да си мислите, че е. Защо не излезете навън, не се поразходите из града и не потърсите някой друг, на когото да наложите разни глоби и регулации? Все ще намерите някой честен, трудолюбив гражданин, чийто ден да съсипете. Може някой да си е сложил по-голямо тоалетно казанче от разрешеното или да е сипал неподходящ препарат в съдомиялната. Нали това ви е работата?

Мерибет чу някой да изсумтява, а сетне да затваря вратата по-силно от необходимото. Рулън отново взе слушалката.

— Прекрасната госпожа Пикет! Надявам да сте добре. Още не мога да проумея как мъж като Джо е излъгал такава прелестна жена като вас.

— О, моля ви!

— Какъв е поводът за това приятно прекъсване?

Тя се замисли за миг, после обясни:

— Тревожа се за съпруга си и неговия приятел. Те са много важни за мен.

Най-лошият момент от дългия преход през пустинята не бяха отеكلите крака на Джо, изгарящите от болка прасци или струйките студена пот, които се стичаха по цялото му тяло, нито дори тежката раница, която мъкнеше на гърба си, докато крачеше на север към щатската магистрала. А онази проклета песен, която не му излизаше от главата и сякаш прояждаше мозъка му като дървояд:

Скитах из пустинята с кон без име...

Дори дишаше в такт с мелодията и крачеше в ритъма ѝ. А най-отвратителното бе, че никога не бе харесвал точно тази песен на „Америка“. Винаги я бе намирал за прекалено интелектуална и меланхолична. Защо тогава продължаваше да се върти в главата му?

От дъжда добре е да избягаш...

Шейсет километра. При скорост от около шест и половина километра в час това означаваше, че ще се добере до магистралата след повече от девет часа. Успееше ли да се качи на автостоп до Роулинс или поне да използва мобилния телефон на шофьора, можеше да убеди някой от „Пътна помощ“ или Фил Паркър да отиде в сърцето на Червената пустиня и да вземе автомобила му на буксир. И щеше да се свърже с Мерибет и губернатор Рулън, за да ги уведоми, че е жив и здрав, и да им разкаже какво се е случило.

Сякаш имаше представа какво се е случило. Джо крачеше из пустинята и възпроизвеждаше инцидента в главата си. Още чуваше онзи пукот във въздуха и усещаше как автомобилът му угасва. Каквото и да бе онова нещо в каросерията на другия пикап, то бе причината за случилото се. Но какво бе то? Що за оръжие бе в състояние да предизвика подобно нещо?

Колко служебни автомобили, собственост на щата Уайоминг, бе разбил, опожарил или унищожил в досегашната си кариера? Знаеше, че води класацията по брой на унищожени джипове сред всички служители на държавните агенции в щата, макар собственик на

строителна компания от Коди да твърдеше, че е претърпял огромни финансови загуби, след като булдозер, управляван от Джо, падна случайно от стената на язовир „Бъфало Бил“. Подобен рекорд му носеше съмнителна слава и му създаваше големи неудобства. Знаеше, че служителите на управлението в Шайен правят залози колко дълго ще оцелее последният му автомобил. Пикапът бе оцелял едва четири месеца, ако не успееха да го оправят, разбира се.

Повечето инциденти *не бяха по негова вина*, както напразно се бе опитвал да обясни на директорката на агенцията, когато тя му бе показала цял списък, който някой си бе направил труда да състави. Как можеха да го обвиняват за онзи случай в националния парк „Йелоустоун“, където бе отишъл по поръчение на губернатора? Та нали тогава асфалтът буквално се бе разтопил под паркирания му автомобил и шасито му бе разцепено от новоизригнал гейзер?

При всички тези инциденти обаче никога не му се бе налагало да изминава пеша толкова голямо разстояние.

Бе решил да вземе полуавтоматичната карабина М-14 с оптичен мерник и патрони 7,62 мм вместо ловната пушка. Изборът бе труден, но карабината — за разлика от пушката — имаше ремък. Освен това Джо предпочиташе да разполага с по-далекобойно оръжие, ако му се наложеше да се защитава. В края на краищата видимостта в пустинята се измерва с много километри във всяка посока. Съмняваше се, че стигне ли се до престрелка, ще се добере до противника си толкова близо, че да използва пушка.

В раницата, която носеше, бе напъхал две големи бутилки вода, филтър, който се надяваше да използва, в случай че откриеше извор, бинокъл, пластмасова лента, енергийни блокчета, които бе купил преди една година, комплект за първа помощ, парашутно въже, ловджийски елек, кибрит, спрей против мечки и десетмилиметровия глок. Хладилната чанта бе прекалено обемиста и тежка за носене, затова я бе оставил неохотно. Нямаше смисъл да взема жизненоважно иначе оборудване като радиостанция, сателитна навигация, телефон, дори цифров фотоапарат или дигитален рекордер. Те и без друго не работеха.

Започваше да съжалява, че е взел пистолета. Беше тежък, а той и бездруго предпочиташе пушката или карабината.

Отначало преходът бе допаднал на Дейзи. Тя тичаше напред-назад в ранното утро като светлобежов призрак. Джо ѝ каза да се успокои, за да пести силите си, но тя не го послуша. В продължение на половин километър се въртя около него с мумифицираните останки на мъртва мишка, които стърчаха от устата ѝ като недопушена пура.

След три часа ходене Джо видя, че Дейзи започва да изостава, а езикът ѝ увисна навън. Дишаше тежко, затова се наложи Джо да спре и да я изчака. През това време се огледа във всички посоки. Ако не бях толкова отчаян и угрижен, каза си той, можех дори да се насладя на гледката. Слънцето бе обагрило скалите в безброй отблясъци на оранжево и жълто и бе смекчило острите, назъбени форми на каменните върхове в суровата пустиня. Далече на запад един американски лешояд бе уловил топло въздушно течение и се рееше сред ефирните облаци.

Джо знаеше, че пустинята притежава своя собствена хладна и резервирана красота, но така и не бе успял да ѝ се наслади и да я оцени в пълна степен. Съмняваше се, че ще го направи по време на този преход. Предпочиташе да скита из хълмовете в подножието на планините Бигхорн, предпочиташе дори мрачните и непроходими гори пред този пустинен пейзаж. Винаги го бе тревожил фактът, че теренът е толкова сух, лишен дори от капка влага, че следите в пустинята остават с години и ако човек изпусне неволно нещо — например хартийка от дъвка или капачка от бира, — то ще остане там в продължение на много години. Следователно, заключи Джо, пустинята е много *мръсна*.

Разбира се, пустинята си има и предимства. Джо бе в състояние да вижда и да чува на огромни разстояния. Никой не можеше да се прокрадне и да го издебне или да изскочи иззад някое дърво. Ако положението станеше отчайващо, все щеше да намери диво животно, което да убие и да изяде, и вода за пиене.

Джо свали шапката си и приклепна на едно коляно. На етикета от вътрешната страна на износения му, покрит с лекета „Стетсън“ бе изобразен конник, който пои коня си от обърнатата си шапка, пълна с

вода. Имитира сцената, като изля половин бутилка вода в шапката си и я поднесе на Дейзи. Тя се нахвърли върху водата и залочи жадно. Не спря, докато не напълни стомаха си. Когато приключи, в шапката остана само пяна, която Джо изля на земята.

Джо се изправи, надигна бутилката и почти я пресуши. Опитва се да си припомни откога двете бутилки се търкалят в кутията с инструменти в каросерията на пикапа и реши, че са там поне от една година. Въпреки че водата имаше лек мирис на пластмаса, не си спомняше да е пил нещо по-вкусно.

Мократа шапка обгърна главата му с приятна хладина. Усети раницата си по-лека — нали бяха изпразнили едната бутилка, — но това бе причина колкото за радост, толкова и за безпокойство. Макар да му се искаше да спре и да си почине, усети как мускулите му започват да се схващат от студа на ранното утро, затова се обърна и продължи. Водата вля живителни сили в Дейзи, която се затътри до него, размахвайки опашка наляво-надясно като метроном.

Метроном, който бие в ритъма на...

Скитак из пустинята с кон без име...

Час по-късно, докато Джо изкачваше полегата пясъчна дюна, в далечината прокъртяха изстрели. Той коленичи инстинктивно и свали карабината от рамо. Реакцията му разтревожи Дейзи и тя приклепна до него.

Двайсет-трийсет изстрела в бърза последователност и дълъг автоматичен откос, който прониза утринната тишина като парче плат, разкъсвано на ивици. Очевидно стрелците бяха неколцина и разполагаха с различни оръжия.

По каквото и да стреляха, явно го бяха улучили, и то неведнъж. Стигна до този извод заради начина, по който започнаха да заглъхват гърмежите — внезапно и глухо, без да отекват над околните хълмове.

Бум! Бум!

Стрелбата несъмнено идваше от север, някъде отвъд онази пясъчна дюна. Невъзможно бе да определи разстоянието, но в никакъв случай не бе близо. Поне три-четири километра.

Джо стисна карабината в дясната си ръка и изкачи дюната. Вървеше приведен. Склонът бе стръмен и краката му непрекъснато се

плъзгаха по пясъка. Заобиколи няколко групи дребни кактуси. Когато стигна върха, се наведе още и накрая запълзя на четири крака. Насочи се към разкривени стари храсти, вкопчили се упорито в пясъка. Използва ги като прикритие, за да огледа равнината пред себе си. Макар че стрелецът може и да не криеше лоши намерения, Джо не искаше да се излага на опасност. Засега. Не и когато ставаше въпрос за ловец или група ловци — с автоматични оръжия.

Знаеше, че не е чак толкова необичайно да чуе поредица от изстрели по това време на годината, далече от пътищата и градовете. Може да бяха любители на стрелбата по мишени, ловци, излезли да прострелят пушките си и да настроят мерниците си, местни жители с незаконно автоматично оръжие, решили да погърмят на воля, където няма полицаи, или ловци на койоти, които преследват плячката си.

— Изчезвай, Дейзи — каза Джо, когато тя предположи, че след като е застанал на четири крака, иска да оближе лицето му.

Кучето му обърна гръб.

Когато стрелбата спря, Джо използва цевта на карабината си, за да разтвори гъстите клони на сухия храст и да надзърне през тях. Червената му риза полепна по гърба му от пот и той усети струйки да се спускат и по главата му. Утрото се оказа горещо, при това не само в буквалния смисъл.

Това, което щеше да види, щеше да определи дали да се изправи в цял ръст и да размаха ръце за помощ, или да остане скрит, в колкото и трудно положение да се намираше.

На около три километра наред пустинята видя четири спрели бели пикапа, наредени в кръг около нещо, което явно представляваше голям интерес за хората в кабините и каросериите. Никой пикап нямаше надстройка или капак на каросерията, подобно на онзи, който бе видял, преди цялата му електроника да откаже, затова предположи, че тези коли не са замесени в инцидента. Разстоянието бе прекалено голямо, за да чуе гласове или да види по-ясно, но предположи, че става въпрос за поне десет, може би дори единайсет души.

Единайсет души с автоматични оръжия?

Взе решение да не помръдва от мястото си. Последвалите два изстрела само подсилиха решимостта му да остане скрит.

Джо се плъзна метър-два назад по склона и извади бинокъла от раницата, която бе оставил на земята. Когато се върна зад храста, разтвори клоните му, за да вижда по-добре, и фокусира лещите.

Разстоянието бе прекалено голямо, за да види лицата или да различи номерата на регистрационните табели на колите, но видя, че всички мъже са облечени в тъмни дрехи. Повечето се бяха надвесили над някакъв предмет в центъра на кръга, образуван от автомобилите. Двама от тях подскачаха като в някакъв празничен танц. Забеляза, че вратите на пикапите са отворени, сякаш шофьорите им бяха изскочили в бързината.

Зачуди се по какво ли са стреляли? Изгубена крава? Див кон? Пустинен елен? Надяваше се да не е човек.

Джо свали бинокъла и огледа пустинята, докъдето му стигаше погледът. Ако жертвата бе кон или елен, каза си той, трябва да видя следи от избягалото стадо. Не видя обаче нищо.

А когато отново поднесе бинокъла към очите си, забеляза, че силуетите в далечината се качват по кабините и каросериите на пикапите. Мъжете отпред затвориха вратите, тези отзад се облегнаха на стените на каросериите. Слънчевите лъчи хвърляха отблясъци по дулата на оръжията им, насочени нагоре. Бяха приключили. Каквото и да бяха правили там.

Колите потеглиха една по една и се отдалечиха от мястото, поемайки на югоизток. Джо чу ръмженето на двигателите им. Онези отзад изостанаха, за да избегнат гъстите облаци прах, вдигани от първия пикап.

Джо проследи колите, докато се скриха от погледа му. Надяваше се да зърне регистрационна табела, характерна особеност или необичаен цвят.

Преди задната броня на последния автомобил да се скрие в прахоляка, му се стори, че забелязва черни букви върху бял фон без цветна рамка, ограждаща табелата. Това означаваше, че номерът не е от Уайоминг с характерния за щата изправен на задните си крака жребец. Дали не бе от Тексас?

Пикапите с тексаски номера бяха обичайна гледка в петролодобивните райони на щата. Но четири наведнъж, при това с въоръжени мъже отзад? Странно, дори за Червената пустиня...

Насочи вниманието си към мястото, което пикапите бяха наобиколили. На земята лежеше голяма кафява — а може би черна? — купчина, която приличаше на космата канара. Формата бе прекалено кръгла, за да бъде кон или елен, но Джо не можеше да бъде сигурен какво всъщност е това.

Изчака колите да се отдалечат достатъчно, след което се изправи, изтупа прахта от джинсите си и нарами карабината.

Очакваше го дълъг преход, при това в посока, която не съвпаднаше с неговата, но трябваше да провери какво са оставили онези хора.

Стомахът му се сви на студена черна топка, изтъкана от страх. Когато се спусна по песъчливия склон, всичките му сетива бяха нащрек, тъй като се опасяваше да не би пикапите да се върнат. Огледа терена пред себе си за големи камъни или храсти, зад които да се скрие, в случай че онези наистина се върнат, но не видя нищо, което да му послужи за прикритие.

Озова ли се на открито, каза си Джо, няма да има връщане назад.

Джо поклати смаяно глава, докато се приближаваше към тъмната купчина на земята. Вече не се съмняваше какво ще открие. Реакцията на Дейзи го потвърди. Тя се криеше зад краката му и от само от време на време подаваше глава, след което изскимтяваше жално. Не искаше да се приближава повече. Във въздуха се носеше тежък мирис на кръв и мускус.

Два черни гарвана вече бяха открили трупа и бяха започнали да пируват. Бяха кацнали върху него и не помръднаха, докато Джо не им изсъска.

При всяка стъпка под краката му проскърцваха не само камъчета и песъчинки, но и празни гилзи 7,62×39 мм. Много празни гилзи. А сред тях беше не просто мъртвата, а обезобразена мечка гризли. Бяха изстреляли доста куршуми, за да я убият. Бяха лоши стрелци, но резултатът бе смъртоносен. Изстреляш ли достатъчен брой куршуми по което и да било живо същество, все някой от тях ще засегне жизненоважен орган или ще счупи кост. Задният крак на мечката бе почти откъснат от тялото, а гъстата ѝ козина бе покрита с кръв.

Джо заобиколи мъртвото животно. Главата бе отрязана, а четирите лапи липсваха. Под тялото започваше да се събира гъста черна кръв, която миришеше доста силно. Яката, на която пишеше МГ-53, бе захвърлена встрани сред локва кал и кръв.

Пред очите му изникна сцената, в която мечката се бе изправила пред него в целия си ръст, и в ушите му отново прогърмя мощният ѝ рев. А сетне това...

Джо пое дълбоко дъх и затвори очи. Фактът, че мечката бе преодоляла толкова голямо разстояние, го изненада. Изненада го и още нещо — историята за маршрута на гризлото, която бе разказал на Фил Паркър, се бе потвърдила с най-голяма точност.

Беше разгневен и отвратен от стореното от мъжете в онези коли. Бяха убили мечката по такъв зверски начин, след което я бяха обезглавили и отнесли главата и лапите ѝ като трофеи.

Джо ненавиждаше ненужното убиване на диви животни. Тук, сред това обширно открито пространство, мечката не бе представлявала никаква заплаха за мъжете в пикапите, а те я бяха преследвали като ловци, подгонили последния бизон. Не бяха отрязали нито едно парче месо, нито бяха одрали кожата ѝ.

Той събра дузина гилзи с характерните за този калибър капсули и ги прибра в страничния джоб на раницата си. Отрязва кичур козина от трупа. Намереше ли главата и лапите, щеше да поръча ДНК анализ, който да покаже дали са принадлежали на МГ-53. Записа в бележника си точното време и местоположение, макар да знаеше, че едва ли ще успее да открие повторно това място. Прибра в раницата си и окървавената яка с предавателя. Доказателство за онова, което бе намерил.

Съжеляваше, че не разполага с обичайното си професионално оборудване — цифров фотоапарат, джипиес, радиостанция, пикап, — което да му позволи да преследва убийците. Зарече се, че срещне ли ги отново, ще ги накара да си платят.

— Съжелявам — обърна се Джо към останките на мечката. — Наистина съжелявам. — А на Дейзи рече: — Що за диваци са тези хора?

* * *

Когато Джо надзърна изпод широката периферия на шапката си, видя, че слънцето напича неуморно над главата му, а в далечината — някъде в северните покрайнини на пустинята — се мерзелее бяло петно. Първата му мисъл бе: пикапите се връщат. Мигом приклезна. Нямахше къде да се скрие, но реши, че ако колите се намират достатъчно далече, може да открие пресъхнало речно корито, където да се спотаи, докато отминат.

Лицето му бе почервеняло от слънцето, макар че температурата бе едва двайсетина градуса. Широката периферия на неговия „Стетсън“ го предпазваше от пряк досег с лъчите, но те се отразяваха от гладката повърхност и изгаряха лицето, врата, ръцете му. Същото му бе се случило веднъж, когато бе излязъл на риболов с лодка в една

планинска река: беше изгорял от отраженията на слънчевите лъчи във водата.

Дейзи стоеше до него и дишаше тежко с изплезен език. Джо усещаше горещия ѝ дъх във врата си. Той вдигна бинокъла и завъртя внимателно пръстена, за да фокусира изображението. Не беше бял пикап, а бяла риза или фланелка.

Човекът с бялата риза също вървеше пеша. Крачеше бавно, много бавно, право към Джо.

— Що за глупак би тръгнал пеша из тези места? — попита той на глас Дейзи. — Искам да кажа, освен нас?

Той коленичи отново и подпря лакти на сгънатите си колене, за да стабилизира изображението. Въпреки увеличението се наложи да изчака пет минути, преди да различи фигурата в далечината. Оказа се онази привлекателна жена от кафене „Мустанг“, на която мястото ѝ определено не бе там... Джан-нещо-си. И не крачеше никак бавно, беше изпълнена с воля и решимост. Размахваше енергично ръце и гледаше целеустремено напред.

Нямаше нито шапка, нито раница, нито туристическа щека. Беше поне на двацет, двацет и пет километра от магистралата и на доста повече от кафенето, а никъде около нея не се виждаше каквото и да било превозно средство. Очевидно — ако Джо можеше да съди по езика на тялото ѝ — искаше да стигне целта си колкото се може по-бързо.

Джо бе доволен, че тя се движи право към него. Чудеше се след колко ли време ще забави ритъм, ще вдигне глава и ще го види да седи на песъчливия хълм. Тя го направи едва когато се озова на стотина метра от него, и замръзна за миг.

Джо наблюдаваше лицето ѝ през бинокъла, макар от толкова близко разстояние това да бе почти воайорство. Сега не му се стори толкова млада и нахакана, колкото при първата им среща. Останките от грима се бяха разтекли на струйки по лицето ѝ, косата ѝ бе слепена на влажни кичури.

Джан спря и постави ръце на кръста си, за да подчертае учудването си. Изглеждаше едновременно ядосана и разтревожена. Поклати глава и го погледна отново, за да се увери, че не е мираж.

След като установи, че не е помръднал от мястото си, Джан въздъхна, свърна леко и се насочи право към него.

Джо се изправи със стон. Мускулите му вече се бяха схванали, стъпалата му пареха. Защо Джан не бе донесла кофа с ледена вода, за да ги натопа в нея?

Тя обаче не само не разполагаше с ледена вода, ами не разполагаше с никаква вода. Абсолютно никаква. Не разполагаше с нищо, освен ризата на гърба си, прашните си тесни джинси и силната си воля да стигне някъде възможно най-бързо. Когато приближи, Джо видя, че устните ѝ са подути.

— Джан, нали?

— Да.

— Искаш ли вода? — попита той.

— О, господи! Да! — възкликна тя. — Благодаря ти!

Джо свали раницата от раменете си, извади пълната до половина бутилка (всичката вода, с която разполагаше) и ѝ я подаде. Тя разви капачката, надигна бутилката и отпи жадно.

— Не пий прекалено бързо — предупреди я Джо. — Карай побавно, за да не ти прилошее.

Джо отлично знаеше, че на тази надморска височина в Скалистите планини дехидратацията настъпва изненадващо бързо въпреки равния терен и относително ниските температури. Туристите в района често страдаха от началните ѝ симптоми, но ги отдаваха на т.нар. „височинна болест“. В действителност за тях бе виновно обезводняването на организма.

Джо избегна погледа ѝ, докато тя пиеше. Стори му се невъзпитано да я наблюдава в такъв момент. Изчака я да приключи и да му върне бутилката. Остана съвсем малко вода, но това нямаше особено значение. А тя сякаш не изгаряше от желание да му върне бутилката.

— Никога не съм била толкова жадна — каза Джан и изтри устни с опакото на дланта си.

— Тръгнала си без вода, а?

— Нямах възможност да взема.

Той я огледа. Преди да каже нещо обаче, тя попита:

— Ти си онзи ловен инспектор, когото срещнах с Фил Паркър преди няколко дни, нали? Забравих името ти в мига, в който видях

венчалната ти халка.

— Да — отвърна Джо и вдигна ръка, за да ѝ я покаже отново.

— И сега се разхождаш самичък из пустинята в компанията на твоето куче.

— Запознай се с Дейзи.

— Здравсти, Дейзи.

Когато чу името си, Дейзи се понесе към жената, за да ѝ предостави привилегията да я погали по главата. Ама че безсрамно куче, каза си Джо.

— Нямаше ли пикап? — попита го Джан.

— Имах.

— Но въпреки това вървиш пеша? Да не се е повредил или нещо подобно?

— Нещо подобно.

Водата ѝ подеждва наистина ободряващо, забеляза Джо. Лицето ѝ възвърна обичайния си цвят, погледът ѝ живна. Остана смаян колко бързо се случи всичко това.

— Не е ли странно да се срещнем тук? — попита тя. — Да се натъкнем един на друг? Двама души, които се опитват да прекосят пеша Червената пустиня? Какви са шансовете това да се случи?

— Нищожни.

— Ако не бях атеистка, щях да благодаря на Господ, че те срещнах. Мисля, че спаси живота ми.

Неохотно му върна бутилката и той я прибра в раницата си.

— Аз пък вярвам в Господ — отвърна Джо.

Тя кимна и на лицето ѝ се появи онова объркано изражение, което бе забелязал малко по-рано.

— Ти си ловен инспектор. По служба ли си тук? Занимаваш се с каквото там се занимават ловните инспектори?

— Точно сега единствената ми работа е да се добера до магистралата и да се кача на автостоп, преди двамата с Дейзи да капнем от умора.

Джан не го попита защо не носи телефон или радиостанция. Това му се стори необичайно.

— И аз правя същото... горе-долу — каза тя.

— Но вървеше в обратната посока.

Погледът ѝ се зарея някъде на юг, след което Джан кимна мрачно.

— Закъде си се разбързала така? — попита Джо.

Тя се замисли продължително, преди да отговори:

— Трябва да предупредя Иби.

— Кой е Иби?

— Един познат. Страхотен човек. Намира се в опасност и дори не подозира.

— И този Иби живее в пустинята?

Джан го изгледа предпазливо.

— Да.

— И си решила да тръгнеш пеша от кафенето, за да го предупредиш? — попита скептично Джо.

— Не, не бях решила да вървя пеша — отвърна гневно тя, — но така се получи.

Извади от джоба на джинсите си старомоден компас, отвори го и го постави върху дланта си. Компасът нямаше никакви електронни части.

Когато стрелката посочи север, Джан погледна над рамото на Джо. Той проследи погледа ѝ на юг-югоизток.

— Там се намира старото ранчо — каза Джо.

— Значи си минал покрай него?

— Да. В него стават доста подозрителни неща.

— Подозрителни за теб, вдъхновяващи за мен.

— Толкова вдъхновяващи, че си решила да отидеш пеша до там? — попита Джо.

Тя го изгледа с присвити очи. В погледа ѝ се четеше объркване.

— Не, нещо се случи в кафенето. Наложих се да се измъкна през задната врата, и то колкото се може по-бързо. Скатих в микробуса на Кутър, преди да ме наранят, и тръгнах направо през пустинята, за да намеря Иби и да го предупредя. Оказа се обаче, че датчикът за горивото в резервоара е повреден — продължи Джан и повиши глас. — Показваше, че е три четвърти пълен, докато всъщност се оказа, че има осем-девет литра. Бензинът ми свърши преди няколко километра и аз тръгнах пеша. — Джан сведе поглед към туристическите си обувки. — Нещо се е объркало, и то сериозно.

— А свързано ли е с четири бели пикапа, пълни с разни откачалки?

Тя остана изненадана.

— Откъде знаеш за тях?

— Срегнах ги преди два часа. Те обаче не ме видяха.

— Ако те бяха видели, нямаше да си тук. — Тя потрепери въпреки горещината. — Онова, което направиха с Кутър...

Не довърши изречението. Обви ръце около раменете си, сякаш си припомняше неотдавнашна психологическа травма. Толкова тежка травма, помисли си Джо, че я е накарала да изостави микробуса и да продължи пеша без храна, вода или каквото и да било друго.

— Какво се случи с Кутър? — попита Джо.

— Не разбираш ли? Точно сега не мога да си губя времето в приказки с теб. Оценявам жеста с водата, но трябва да вървя. Трябва да предупредя Иби.

Тя го заобиколи и закрачи в посоката, в която бе вървяла, преди да срещне Джо.

Той извика подире ѝ.

— Когато стигна магистралата, мога да повикам помощ. Какво да им кажа?

Вместо да отговори, Джан му махна за „сбогом“, без да извърне глава.

Когато се отдалечи на петнайсетина метра, тя спря и се обърна бавно.

— Джо Пикет?

— Да.

— Познаваш ли момиче на име Шеридан?

— Имам дъщеря, която се казва Шеридан.

— Руси коси, зелени очи, на двайсет и една-две? Студентка в Университета на Уайоминг?

— Точно така.

Джан посочи някъде на юг.

— Тя е с Иби.

Сякаш някой стовари юмрук в корема му. Мерибет бе споменала, че дъщеря им ще прекара уикенда на къмпинг. Но...

— Чакай — спря я той. — Идвам с теб.

— Ами ако не искам компания?

— Няма да се отървеш от мен. Освен това ще имаме възможност да поговорим. Като за начало можеш да ми кажеш какво прави Шеридан при този Иби.

След четирийсет и пет минутен преход на югоизток, по време на който се върнаха по пътя, откъдето бе дошъл Джо, спряха да изпият последната вода край обезобразения труп на мечката гризли. Главата му се замая от разкритията на Джан. Тя явно нямаше нищо против да сподели информацията с него, а той бе добър слушател. Това бе едно от качествата му. След като я изслуша обаче, нямаше търпение да открие Шеридан и да я измъкне от онова място.

Постави под съмнение част от нещата, които според Джан Иби бе намислил, но тя явно му вярваше. Затова Джо запази подозренията за себе си — например как Иби бе успял да запази контрола си върху операцията, как бе успял да организира високотехнологично производство без вода, електричество или каквато и да била друга инфраструктура, — за да насърчи Джан да продължи да говори.

Цялата тази смесица от конспирации, технологии и политика, забъркана наред пустинята, му се струваше толкова нереална. Въпреки това трябваше да признае, че в думите ѝ открива известна логика: организацията по набирането на средства, отдадеността на каузата, идеологията... Добре разбираше, че това може да бъде осъществено единствено в пълна изолация, в противен случай властите щяха да научат.

В интерес на истината, Джан нямаше представа как Иби е успял да организира всичко. Тя едва ли не го боготвореше, не изпитваше и капка съмнение в неговия идеализъм и знаеше отлично своето място в цялата схема. Онова, което не разбираше, или по-точно онова, което не можеше да разбере, бе случилото се същата сутрин.

Бе чула, че Иби се е натъкнал на друг соколар в пустинята, но нямаше представа как изглеждаше той, а името Нейт Романовски не ѝ говореше нищо.

Колкото повече научаваше Джо, толкова повече се засилваха подозренията му, че Нейт е замесен по един или друг начин. Нейт се чувстваше повече от отлично в онази мъглява територия отвъд правилата и границите.

Джо знаеше — и то не от вчера, — че не би могъл да съществува там. Вече бе изпитал на гърба си какво е да си извън системата, откъснат от света, макар и за няколко часа.

И не му бе харесало.

За пръв път изпитваше задоволство, че не може да се свърже с Мерибет, защото тя щеше да се ужаси и поболее от тревога от това, което щеше да ѝ каже. В същото време обаче Мерибет можеше да му даде полезен съвет, защото обикновено разсъждаваше по-трезво и хладнокръвно от него. Можеше да се възползва и от уменията ѝ да действа ефективно под напрежение, както и от обширната мрежа от контакти с щатските власти и правоохранителните органи, които тя мигом можеше да задейства и да изпрати подкрепление.

Джан потръпна, когато видя отблизо останките на мечката, и бързо извърна поглед. Мухите бяха намерили трупа и кръжаха около него в плътен облак.

— Те са били — заяви тя на Джо. — Направиха същото и с Кутър.

— Отрязали са му главата?

Джан кимна.

— Щях да бъда следващата, ако не бях избягала през задната врата. Но щяха да го направят, след като ме изнасят. Прочетох го в погледите им. Никой никога не ме бе гледал по този начин.

Джо се замисли. Сети се за последния път, когато бе видял Шеридан... май беше миналия месец, когато си бе дошла у дома един уикенд. Изглеждаше толкова свежа, привлекателна, интелигентна, независима, досущ като майка си.

— В такъв случай да тръгваме — каза той.

ШЕСТА ЧАСТ

НОВАТА БАНДА НА ГАЕЧНИЯ КЛЮЧ

*Някъде в бездната на самотата, отвъд
пустошта и свободата, лежи капанът на
лудостта.*

Едуард Аби,
„Бандата на гаечния
ключ“, 1979 г.

Иби се надигна от стола си и попита Нейт:

— Знаеш ли какви поражения е в състояние да нанесе един електромагнитен импулс?

— Горедолу.

— Електромагнитният импулс е в състояние да унищожи всяко електронно устройство, озовало се в обсега му на действие. Става въпрос за телефони, компютри, автомобили, всичко, което използва електрически ток. С други думи, всичко, за което се сетиш. Един мощен импулс може да извади от строя цялата електропреносна мрежа на страната. Той не просто изключва различните апарати и устройства, а поврежда всички процесори, всички интегрални схеми, така че да не могат да бъдат използвани отново. Може да стопи пулта за управление и свързаните с него системи на една електроцентраля и тя никога повече да не заработи.

Нейт се облегна на стола.

— И вие правите бомба, с която да постигнете това?

— Не, не, никаква бомба — отвърна Иби, обиден, че Нейт изобщо е споменал тази дума. — Разбира се, ракетата с ядрен заряд е един от начините за създаване на мощен електромагнитен импулс. Подобно устройство е в състояние да повреди електропреносната мрежа и да потопи в мрак цялата страна, с изключение на изолирани градчета, заводи или учреждения, които разполагат със собствено захранване или генератори. Това би предизвикало мащабни разрушения и смърт. Не мога дори да си представя колко хора ще умрат, ако страната остане без електричество за по-продължителен период от време.

— Ако не е бомба...

— *Не е бомба.*

Нейт не скри недоверието си и повдигна вежди.

— Виж какво — обясни Иби, — за да конструираш устройство, достатъчно малко, за да стопи интегралните схеми на мобилен телефон от разстояние половин метър например, се нуждаеш от съвсем

елементарна интегрална схема, деветволтова батерия, високоволтов кондензатор, волтметър, превключвател и медна жица. Всичко това може да се купи от който и да било магазин за електроника или железария в страната, това не е държавна тайна. Когато завършиш устройството, размерите му няма да надвишават тези на книга с меки корици. Не съм инженер, но дори аз мога да сглобя такава неща. Не е сложно, не е нито неврохирургия, нито ядрена физика.

— И кой работи върху това устройство?

— В екипа ни има дипломирани инженери. И те като теб и мен са недоволни от действията на правителството. Поставих им задачата да конструират по-голяма и по-мощна версия на уреда, който току-що описах. Много по-голяма.

— Видях голям камион в първата барака — отбеляза Нейт.

— Всъщност са два, паркирани един до друг — поясни Иби. — Ще разположим гигантските устройства в ремаркетата на камионите, за да можем да изстреляме висококонцентриран импулс. Остават ни броени дни, докато ги завършим.

Иби отвори вратата на бараката, направи знак на Нейт да го последва и заяви:

— Точно след една седмица ще сложим край на незаконното следене на американски граждани. Правителството няма да разбере какво точно се е случило.

Нейт тръгна подир Иби, който го отведе до втората барака. Хвърли поглед през рамо, докато го следваше. „Доброволците“, включително Шеридан, очевидно бяха заобиколили третата барака и бяха влезли в импровизираната трапезария. Долови отделни думи от разговорите, които водеха в ранното утро.

— Искам си оръжията — каза Нейт.

— Съжалявам, но следваме стриктна политика в това отношение. Никой тук не носи оръжие. Ще си ги получиш, когато напуснеш лагера.

— Преживявал съм тежки моменти, когато съм оставал без оръжие.

— Да, чувал съм.

— Забелязах, че тази политика не важи за Саид и главорезите му.

— Те са нашата *охрана*, Нейт. Нормално е да са въоръжени.

Нейт поклати глава, но Иби не му обърна внимание.

— Когато открих това ранчо, с изненада установих, че бившият му собственик се е подготвил да оцелее в ядрена война. Построил е невероятно подземно скривалище — продължи Иби. — Не забравяй, че ранчото датира от началото на шейсетте. Не съм бил роден тогава, но съм чел за параноята, обхванала американците тогава. Очевидно собственикът е смятал, че руснаците могат да пуснат някоя атомна бомба право над главата му наред цялата тази пустош. Отначало ми се стори абсурдно, но противоатомното му скривалище се оказа доста полезно. Екипът и доброволците работят в него, а шпионските сателити не могат да засекат какво всъщност правим.

Иби замълча и вдигна глава.

— Мечтая един ден да застана тук, да погледна нагоре и да видя небето, облаците, а може би и моите соколи, без някой да ме шпионира и да се пита какво ли правя. И никой да не записва всяка моя стъпка. Или да позвъня на семейството си, без някой да подслушва разговорите. Не искам прекалено много, не смяташ ли? — Иби сведе поглед, но не и преди Нейт да забележи влагата в очите му. — Не че семейството ми има представа къде се намирам или с какво се занимавам — каза той. — Ако баща ми знаеше... Боже опази!

Влязоха във втората барака, която се оказа пълна с превозни средства и оборудване. Миризмата на овчи тор, останала отпреди много десетилетия, бе примесена с изпарения от разлят бензин и мирис на прах. Подът бе от отъпкана пръст и тъй като помещението не бе преградено на по-малки стаи като третата барака, приличаше на огромна пещера. Лястовички, свили стотици гнезда с формата на луковици, прелитаха високо над главите им.

— Останали са няколко гълъба, които не съм уловил, за да нахраня соколите — каза Иби. — Можеш да се възползваш от тях, ако пожелаеш.

— Благодаря.

Когато се озова в бараката, Нейт усети леко вибриране под краката си.

— Генератори — обясни Иби. — Както можеш да очакваш, ние сме напълно независими в това отношение. Получаваме вода и електричество от собствени източници. Понякога се чувстваме доста самотни, затова позволявам на хората да излизат през уикендите, но само нощем. — Усмихна се и продължи: — Не че имат голям избор къде да отидат. Уомсътър или Роулинс, разбираш какво имам предвид, нали? Има и една малко кафене на междуцатската магистрала, на което съм съсобственик. Не е кой знае какво, но повечето младежи отиват тъкмо там, когато решат, че трябва да сменят обстановката.

Нейт познаваше заведението. Навремето работеше като стриптийз клуб.

Иби пристъпи към една врата в ъгъла на бараката, която приличаше на вход към изба, или по-скоро към убежище против бури и торнада. В стената, иззидана от тухли от сгурия, бе вкопана двойна хоризонтална врата. Преди да постави ръка на дръжката, Иби се надвеси над ръждясалата кутийка от бира, оставена на перваза до вратата, и каза:

— Аз съм.

От вътрешната страна прозвуча глухо изщракване. Очевидно в кутийката от бира бе скрит микрофон.

Иби повдигна вежди и се усмихна широко. Явно много се гордее с това място, каза си Нейт.

— Внимавай къде стъпваш — предупреди го Иби.

Противоатомното скривалище имаше дебели бетонни стени и заемаше почти цялата дължина на бараката. От жиците, закрепени по тавана, висяха голи електрически крушки, които обливаха помещението с ярка бяла светлина и хвърляха тъмни сенки по ъглите. Нейт се озърна, докато се спускаха по стръмната стълба, и видя четири-пет любопитни лица да вдигат погледи иззад грубо скованите си бюра и работни маси.

Иби изчака Нейт да слезе по стълбата и да се присъедини към него, след което го представи на останалите:

— Това е Нейт Романовски. Мой брат от света на соколарството. И което е по-важно, когато става въпрос за мисията ни, той е брат на всички нас.

Петдесетинагодишен мъж с тъмен гащеризон се провикна:

— Добре дошъл в нашия свят.

Нейт кимна в отговор. Мъжът наистина приличаше на инженер: очила за четене, разрошена коса, нос като луковица, загрубели ръце, омазани с машинно масло инструменти, щръкнали от всеки джоб на гащеризона му.

— Това е Бил Хен — каза Иби. — Нашият главен инженер. Бил е участвал в изграждането на Центъра за обработка на данни „Юта“, но е останал с впечатлението, че съоръжението ще се използва единствено за издирване на терористи. Когато възразил срещу начина, по който информацията се използва на практика, на бърза ръка се оказал безработен.

— Смятах, че върша нещо благородно — каза Хен. — Коего правя в момента. Съпругата ми Дона дойде с мен и сега се грижи за готвенето.

— Бил може да отговори на всички технически въпроси — поясни Иби. — Проектът е негово дело от самото начало.

Хен кимна набързо, след което продължи да запоява някаква интегрална схема на бюрото си.

Към тях пристъпи млада жена с делово, почти строго изражение, къдрава черна коса и котешки поглед. Висока, стройна, в отлична форма. Беше облечена с тесен сив панталон и велурен елек върху блуза с дълги ръкави.

— Сузи Гуденкауф — представи се тя. — Приятно ми е да се запознаем.

Нейт се здрависа с нея.

— Сузи е нашият директор по комуникации и услуги — каза Иби. — И тя като Бил е с нас от самото начало.

— Комуникации? — възкликна Нейт. — Мислех, че използвате куриери.

— Така е — отвърна Гуденкауф. — Но това е само част от работата ми. Може би най-малката част.

Нейт откри, че дълбоките ѝ кафяви очи го привличат и сякаш го омагьосват. Тя също не извърна поглед.

— Най-големият талант на Сузи е създаването на мрежа от съмишленици — поясни Иби. — Тя установи контакти с изумително голям брой хора, които споделят нашите възгледи. Създаде система за

набиране на ресурси, която ни позволява да продължим работата си. Както можеш да си представиш, купуването на части, машини и оборудване, от които се нуждаем, поглъща твърде много пари. И трябва да стане по начин, който да не привлече внимание и да не доведе властите до нас. Сузи разполага с хора и на Източното, и на Западното крайбрежие, които ѝ имат пълно доверие, и то до такава степен, че изпращат пари в брой по куриер.

Гуденкауф каза:

— Ако Бил се нуждае от половин тон медни проводници, които да бъдат доставени на определено място по протежение на магистрала 1–80, аз трябва да се погрижа той да ги получи. Ако се нуждае от промишлени акумулатори или от два големи генератора „Катерпилар“, намирам начин да му ги осигуря. Ако Иби поиска да пие чай с мляко, трябва да организирам и тази доставка.

Иби кимна.

— С други думи, ако и вие имате нужда от нещо... — Сузи се усмихна леко и не довърши изречението.

Нейт се направи, че не схваща неприкритата покана.

— Да продължим ли обиколката? — обърна се Иби към Нейт.

— С удоволствие, но преди това имам един въпрос.

— Технически ли е?

— Общо взето.

— В такъв случай попитай Бил.

Хен го погледна с очакване. Нейт заговори:

— Бил съм в чужди инсталации и съоръжения с изградена защита срещу атака с електромагнитен импулс. Виждал съм клетки от медни проводници около електронното оборудване, които могат да погълнат импулса и да отклонят енергията му към земята. Не мога да допусна, че АНС не е построила подобни защитни екрани около сървърите в Центъра за обработка на данни. Или вашият уред е толкова мощен, че да пробие подобен щит?

Хен кимна.

— Разполагат с щит около суперкомпютъра, който нашето устройство най-вероятно няма да пробие. Импулсът може да се окаже достатъчно мощен, за да проникне вътре и да извади едно-друго от строя, но не и да създаде унищожителния ефект, на който се надяваме.

Нейт погледна Иби.

— Помислили сме за това — отвърна Иби. — Всъщност Бил реши проблема в самото начало на проекта. Открихме начин да заобиколим защитата.

— Знам какво ми каза — че никой няма да пострада — възрази Нейт. — Но съм участвал в достатъчно специални операции и знам, че винаги се случва нещо неочаквано. Ами ако вътре има някой с пейсмейкър на сърцето? Импулсът няма ли да го убие?

— Възможно е — призна Иби. — Молим се това да не се случи. Повярвай ми, подобни мисли не ми позволяват да мигна нощем. Но в края на краищата трябва да приемем възможността за неволни косвени жертви. Звучи жестоко, но е самата истина.

— Нещо като повреждането на колата на онзи шпионин, за когото ми разказа? — попита Нейт. — Надявам се да успее да стигне до магистралата, без да загине в пустинята.

Нейт и Иби се измерваха с погледи в продължение на няколко секунди, преди Иби да извърне очи.

— Ще бъде много жалко. Повярвай ми, правим всичко възможно, за да ограничим евентуалните щети. Има толкова много други начини да извадим от строя Центъра за обработка на данни — с бомба или директна атака, — но мисля, че избрахме този, който най-малко да навреди на хората. Надявам се да ни признаеш поне това.

Нейт изсумтя. Нито *да*, нито *не*. Иби се обърна към Хен.

— Разведи ни наоколо.

— Нещо против да се присъединя и аз? — попита Сузи Гуденкауф и хвана Нейт под ръка.

— Мога да те отегча до смърт с компютърен жаргон — ухили се Бил Хен, докато водеше Нейт и Иби по бетонния коридор, който свързваше работната зала с голямо помещение, разположено под първата барака. — Петафлопита, възли, процесори, квадрилиони изчисления с плаваща запетая в секунда, системи за охлаждане и какво ли още не, но за един неспециалист е по-лесно да мисли за суперкомпютъра като за гигантски мозък, а за всичко около него — като за органи, които съществуват, за да поддържат мозъка в добра форма и да му позволят да функционира правилно. Ако органите откажат и кръвта спре да циркулира в тялото, мозъкът ще умре доста

бързо. — Хен спря и се завъртя, за да покаже с ръце цялото помещение. — Създаването на един суперкомпютър поглъща милиарди долари в свързани помежду си хардуерни системи, както и софтуер, разбира се. Той може да прави милиарди изчисления с единици и нули в секунда. На всеки ват електричество, който използва, отделя по един ват топлина. Това е положението. Тези компютри се нагряват доста бързо, а ние трябва да ги охлаждаме, за да продължат да функционират. Виждал ли си вентилаторите в старите настолни компютри? Е, тези вентилатори неслучайно са сложени там.

И така, суперкомпютрите трябва да се охлаждат непрекъснато — ако трябва да бъде точен, оптималната температура е около осемнайсет градуса, — в противен случай платките и чиповете ще се повредят и ще престанат да работят. Когато проектираш помещения за суперкомпютри, трябва да имаш предвид, че на всеки квадратен метър площ, предназначена за „мозъка“, трябва да предвидиш четири квадратни метра за инсталации, които да охлаждаат този „мозък“. Това е най-важното, непрекъснато да охлаждаш „мозъка“. Като температурата не бива да варира. Започне ли да скача в по-широки граници, платките се повреждат и всичко отива по дяволите. Ето защо тук, в западните щати, има толкова много сървъри на компании, предлагащи облачни услуги — продължи Хен. — Висока надморска височина, сух въздух, дълги зими. Всичко това означава по-ниски температури. Затова са построили Центъра за обработка на данни „Юта“ именно в този щат.

Как охлаждаш един мозък? С помощта на вода и въздух, но най-вече на вода. Караш охлаждащата течност да циркулира над компютъра, под компютъра, през компютъра... Учените все още не са измислили нищо по-добро от обикновената студена вода, а повярвай ми, опитвали са какво ли не. Така че всяко съоръжение, което разполага със суперкомпютри, трябва да изгради и резервоар за вода и охладителна инсталация, за да може водата, нагрята от компютрите, да изстине отново. Затова край подобни центрове за обработка на данни се издигат охладителни кули. В случая водата играе ролята на кръвта за човешкия мозък.

А за да може тази вода да циркулира непрекъснато, има и електрическа подстанция, свързана с електропреносната мрежа. Разбира се, направили са резервно копиране на данните, или бекъп,

както се казва. Направили са и резервни копия на резервните копия. Най-важното нещо обаче е *охлаждането*. Ако поради някаква причина електрозахранването спре, в една от сградите има аварийни акумулаторни мощности, които да гарантират циркулирането на водата. Но дори тези акумулатори не могат да издържат повече от няколко часа и тогава идва ред на модерни генератори. Те са в състояние да осигурят електричество и вода неограничено време, стига да им се подава нужното гориво.

Гуденкауф стисна лекичко ръката на Нейт.

— Обичам тази част — каза тя. — Сега Бил ще ти обясни как ще изпържи болния мозък на американското правителство.

— Ще действаме като умен и хитър боксьор — обясни Хен. — Вместо да нанасяме удари в главата, ще нанесем поредица от удари в тялото. Ще извадим от строя инфраструктурата, която охлажда мозъка. Убием ли тялото...

— ... и главата ще умре — завърши Нейт.

— Именно!

— Бил знае всичко за Центъра за обработка на данни — обади се Иби. — Познава най-уязвимите места на охладителните кули, знае къде можем да ударим електроцентралата, как да извадим от строя охладителните съоръжения. Изключим ли ги веднъж, мозъкът ще се изпържи, ще се превърне в непотребна буца силиций, която няма да може да бъде използвана отново.

Нейт поклати скептично глава.

— Не мисля, че хората в този център ще стоят със скръстени ръце и ще гледат как суперкомпютърът им се топи от горещина, а данните им се изпаряват. Не могат ли да изключат съоръженията ръчно, преди температурата да достигне критични нива?

— Разбира се — отвърна Хен, — макар да не е лесна работа и поне част от данните ще бъдат унищожени, преди да изключат суперкомпютъра, но... да, могат да го направят.

— Това означава, че ще съхранят цялата информация, която вече са събрали, нали? — продължи Нейт. — И след като възстановят всички щети, които им нанесете, пак ще разполагат с всичките си записи. Ще им отнеме известно време, но заработят ли веднъж инсталациите, всичко ще тръгне постарому и няма да им се налага да започнат отначало.

— Виж какво — намеси се Иби, — за момента не искаме да разкриваме всички подробности, но можем да те уверим, че сме помислили и за това.

Устните на Хен се разтеглиха бавно в усмивка. Нейт виждаше, че инженерът иска да сподели целия си план, защото много, много се гордее с него.

Нейт настоя:

— Главата може да умре, но ще оживее, след като поправят тялото, нали?

— Така е — съгласи се Хен. — Освен, хипотетично, разбира се, ако в софтуера, който управлява целия център, няма компютърен вирус, скрит толкова добре, че никой да не може да го открие. И ако, подчертавам, хипотетично, този вирус не е програмиран да се задейства при *рестартиране на цялата система*. Ако това се случи, вирусът ще порази системата с такава скорост, че ще повреди всички събрани данни, преди персоналът да успее да реагира.

— Което означава — каза Иби, който очевидно споделяше ентузиазма на Хен, — че ако възстановят съоръженията, ще открият, че разполагат с купища безполезна информация. Ще са изгубили и телефонните записи, и метаданните... Няма да могат да използват абсолютно нищо. Ако искат, ако много искат да продължат незаконното събиране на данни, ще трябва да възстановят всичко отначало. Това ще отнеме години и ще погълне милиарди долари. Надявам се, че дотогава гражданите на тази страна ще се надигнат и ще кажат: „Не, вървете по дяволите! Край на това!“.

— Тъй като познавам миналото ти — обърна се Иби към Нейт, — бих искал да задам един въпрос.

В отговор Нейт повдигна вежди.

Иби пристъпи към входа и включи няколко лампи, които осветиха един ъгъл в помещението, който до този момент бе тънал в мрак. Нейт забеляза карта с надпис ЦЕНТЪР ЗА ОБРАБОТКА НА ДАННИ ЮТА, закачена върху голяма дъска. До картата бяха наредени въздушни снимки на съоръжението и района около него.

— Ето — каза Иби и пристъпи към картата.

Огромният комплекс имаше формата на гигантски фъстък, ориентиран по оста север-юг. Висока ограда очертаваше периметъра. Най-големите постройки бяха разположени в средата на комплекса и бяха означени като „Информационен корпус 1 и 2“ и „Информационен корпус 3 и 4“. Между тях бе разположена продълговата административна сграда.

От двете страни на информационните корпуси имаше електросъоръжения, охладителни инсталации, резервоари за вода, цистерни с гориво и шест охладителни кули, издигнати непосредствено една до друга. Отвъд северния участък на оградата се намираше подстанция, захранвана от далекопровод, който идваше от Блъфдейл. В южния край на периметъра бе разположен център за посетители.

Иби поясни:

— Ако искаш да поразис това място с два генератора на електромагнитни импулси, монтирани върху камиони, къде би ги разположил?

Нейт приближи към картата и огледа въздушните снимки. Центърът за обработка на данни „Юта“ бе построен в обширна равна долина. На изток се издигаха хълмове. Извън периметъра не се виждаха никакви жилищни сгради. Само полуизсъхнали храсти.

Нейт заби показалец в една от снимките.

— Изглежда, че са разположили контролно-пропускателни пунктове още на шосето, така че няма да успеете да се доберете до центъра за посетители, освен ако не минете с пълна газ през бариерите, което не е вариант. Северният участък, откъм Блъфдейл, изглежда равен, но там няма пътища, по които да приближите.

Погледна Иби и видя, че той кима в знак на съгласие. Нейт посочи хълмовете на запад от съоръженията, които се издигаха на по-голяма надморска височина.

— Тук — каза той и посочи хълмовете. — Ще се намирате над нивото на сградите, но съвсем близо до оградения периметър. Ако насочите едното устройство на югозапад, а другото на югоизток, ще подложите съоръженията на кръстосан огън.

Нейт се приведе и огледа внимателно снимката.

— До това място също не водят пътища, но виждам просеки и козовози, по които са минавали джипове. Склоновете не са толкова

стръмни, че да не позволят друг автомобил да ги изкачи. А когато атаката приключи — продължи той, — можете да се оттеглите по магистрала 1–15 на север, после да тръгнете по 1–80 и да се скриете.

Вдигна поглед и видя, че Иби и Хен кимат одобрително.

— Добре е, че получаваме второ мнение от човек, извършвал подобни операции в реални условия — каза Иби. — Това е планът, който двамата с Хен сме съставили.

— А как ще закарате до там два големи генератора, е съвсем друг въпрос — заключи Нейт.

— Да, така е — усмихна се Иби.

Хен поведе останалите по друга стълба и Нейт се озова във втората барака. Там един до друг бяха паркирани два големи камиона. На пода между тях бяха оставени електронно оборудване и макари с дебели проводници. Вътрешните стени на бараката бяха облепени с електронни схеми и чертежи.

— Нека видим двете устройства, преди да дойдат доброволците — обърна се Иби към Хен. — Ще се появят всеки момент. — А на Нейт каза: — С радост трябва да призная, че Бил ги стимулира да работят без умора. Всеки уикенд през последните два месеца пристига екип, който да му помага. Сузи използва мрежата си от куриери и те се появяват като по магия. Някои дори разбират доста от техника, а едно момче е отличен заварчик. Повечето обаче се занимават със скучна и досадна работа — изпълняват поръчки, чистят, носят инструменти и оборудване, такива неща. Посвещават на нашата мисия цялото си свободно време, а от нас не се иска нищо друго, освен да ги храним и да им организираме прощално парти в кафенето, когато приключат. Това е последният уикенд, в който имаме нужда от доброволци и не искам да отклонявам вниманието им от работата им.

Нейт кимна. Той също не искаше доброволците, особено Шеридан Пикет, да ги заварят в бараката. Присъствието на Шеридан го бе изненадало. Знаеше, че е умно и смело момиче, но никога не бе предполагал, че изповядва толкова радикални убеждения. От друга страна... тя вече четвърта година беше в колежа.

Когато тръгнаха покрай камионите, Нейт забеляза отстрани на едното ремарке логото на производител на промишлени акумулатори, а на друго — името на доста известна транспортна компания.

Слушаше с половин ухо обясненията на Хен как камионът с акумулатори пристигнал пълен догоре и как разтоварили само половината от тях и прехвърлили останалите в другото ремарке.

Вратите и на двете зееха отворени, а под тях върху пръстения под бяха поставени стоманени рампи.

Устройствата за изстрелване на електромагнитен импулс изпълваха цялата дължина на шестнайсетметровите ремаркета. Нейт бе очаквал да имат футуристичен вид, но те сякаш бяха дошли от Средновековието: големи жълти генератори „Катерпилар“ отзад, свързани с купища акумулатори, масивни стойки от стоманени профили, огромна бобина с медни жици с размерите на малък камион, перфориран накрайник, насочен към отворените задни врати. Нейт имаше представа как работеха устройствата: генераторите зареждаха акумулаторните батерии, промишлените кондензатори и медната бобина усилваха мощността и импулсът се изстрелваше през накрайника, който играеше ролята на оръжейна цев.

На теория, както бе казал Хен, всяко устройство можеше да произведе два изстрела с пълна мощност, преди да се наложи генераторите отново да заредят акумулаторните батерии. Което обаче щеше да отнеме няколко часа.

— Колко изстрела възнамерявате да произведете? — попита Нейт.

Хен и Иби се спогледаха.

— Да речем, че се надяваме да не ни се налага да презареждаме акумулаторите — отвърна Хен.

— Какво мислиш? — попита Иби и отместа поглед от Нейт към вратата.

Отново чува гласовете на доброволците, но този път по-гръмка отпреди.

— Не знам какво да си мисля — призна Нейт.

Истината бе, че бе впечатлен. Много впечатлен. Конструирането на високотехнологична оръжейна система насред пустинята, при това без външно електрозахранване, бе наистина забележително постижение. Освен това изглеждаше, че Иби се бори за справедлива кауза. Нейт не можеше да се отърве от неприятната мисъл, че в този случай май се намира от грешната страна на барикадата.

— Ще довършим след минута — каза Иби. — Трябва да поговоря с доброволците, когато влязат. Важно е да бъдат мотивирани и да приключат още днес. Иска ми се да бяхме привлекли хора с солидни познания в нужната област, но трябва да се справяме с това, с

което разполагаме. Установихме, че не можем да ги задържаме повече от един уикенд. Боя се, че лесно се отегчават и не са от най-усърдните работници. Затова е важно да поддържаме мотивацията им.

— Ще се срещнем по-късно — каза Гуденкауф и дръпна Нейт за ръката.

Хен остана с Иби.

Нейт я последва охотно и в мига, в който започна да се спуска по стълбата, която водеше към мрачния коридор, чу доброволците да влизат в третата барака.

Преди да стигнат до контролната зала, Сузи Гуденкауф дръпна Нейт настрани и стисна ръката му.

— Мислиш, че те желая, нали? — прошепна тя.

— Не съм сигурен.

— Може би наистина го искам, но не точно в този момент.

Нейт присви очи.

— Виж — каза тя, — Иби мотивира доброволците, а Саид ще се върне всеки момент с джипа и соколите ти. Нямаме много време, затова трябва да ме изслушаш. Не те познавам, но очевидно Иби ти има доверие. Това, за което те моля... умолявам, е да се грижиш за него. Да го пазиш. Захванал се е с нещо, което не е по силите му, и отказва да го признае дори пред себе си.

— Какво имаш предвид? — попита Нейт.

Тя стисна ръката му още по-енергично. Оказа се доста силна.

— Иби е харизматичен лидер. Той е страхотен човек, искрено отдаден на каузата. Успя да ни събере тук и да ни мотивира да работим при тези условия месеци наред и ние го правим, защото вярваме в каузата, вярваме и в него. Само много специален човек е в състояние да ме измъкне от Пало Алто и да ме доведе в пустинята, за да му помагам. Той е истински американски патриот и аз — както и всички останали тук — вярвам в него. Кой би предположил, че мюсюлманин, който дори не е роден в тази страна, ще има куража да стори онова, което покорното безмозъчно човешко стадо не може да направи? Аз обаче мисля, че той е в голяма опасност... може би всички ние сме в голяма опасност.

— От страна на АНС?

— Вероятно, ако знаеха с какво се занимаваме — отвърна тя. — Не, мисля, че опасността идва отвътре.

Тя се притисна по-силно в него и гърбът на Нейт опря в стената. Огледа се и в двете посоки, за да се увери, че в коридора няма жива душа.

— Когато Саид пристигна, появата му ми се стори логична — продължи Сузи. — Бил Хен и останалите са обикновени компютърни маниаци, а ние се нуждаем от охрана. Озовах се тук благодарение на контактите си с богати хора от света на модерните технологии, които ни помогнаха с финансирането на този проект. Ние не сме войници, а активисти. Отнесохме се добре със Саид, защото изглеждаше толкова отдаден на каузата... толкова верен на Иби.

Може да не си личи на пръв поглед, но постепенно Саид взе нещата в свои ръце. Като че ли Иби дори не го осъзнава. Саид е нетърпелив, иска от нас да приключим колкото се може по-бързо. Когато парите намаляха, Саид ме свърза с хора, които да помогнат с финансирането, и парите наистина дойдоха, но... нещо не беше наред. Знам, че средствата бяха осигурени от фиктивни корпорации, създадени с цел пране на пари. Успях да ги проследя до Близкия изток и Европа. Искях да проуча по-подробно този въпрос, но Саид продължи да обсебва властта тук. Докато работех по сделката за акумулаторите, Саид просто отвлече един камион от магистралата и го докара тук. Един Господ знае какво се е случило с шофьора — потрепери тя. — Иби му има доверие, но не и аз. Не и след като доведе онези двамата. Знаеш ли как се озоваха тук?

Преди Нейт да успее да отговори, тя каза:

— Прекосили са мексиканската граница. Единият е йеменец, другият — сириец.

Нейт повдигна вежди.

— Кой кой е?

— Високият и слабият с брадата е от Йемен. Дебелият гадняр е сириец.

— Той ме простреля с електрошоков пистолет — каза Нейт и докосна с пръсти следите от изгаряне на врата си.

— Не ме изненадва — отвърна Сузи. — Късно снощи видях сириецът да се измъква два часа след като Иби отпрати онези

доброволци. Имах чувството, че ги е качил на колата си и ги е отвел някъде.

— Знам къде са ходили — каза Нейт. — Иби има ли представа?

— Не. Беше слязъл долу при Хен, за да доизпипат някакви детайли. Сириецът се върна два часа по-късно. Беше сам.

— Каза ли на Иби?

— Не иска да чува оплаквания от Саид и хората му — отвърна бързо тя. — Смята, че се опитвам да опазя територията си. Освен това колкото по-близо сме до завършването на проекта, толкова по-фокусиран върху мисията става той. Предпочита да не обръща внимание на нещата, които го разсейват... като мен.

От интонацията, с която тя изрече тези думи, Нейт заключи, че отношенията между Иби и Сузи Гуденкауф са отишли отвъд колегиалните. Поради някаква причина обаче двамата се бяха разделили.

Тя пое дълбоко дъх и продължи:

— Мисля, че са свързани с „Ислямска държава“ или „Ал Кайда“. И мисля, че ще използват електромагнитните импулси за терористични цели.

— *Какво?*

— Помисли само какво могат да направят терористи, които разполагат с подобно оръжие, освен да разрушат Центъра за обработка на данни в Юта. Според мен искат да сложат ръка на нашите устройства. Представи си само какво могат да направят с тях — да атакуват правителствени сгради, болници, стадиони, старчески домове, електроцентрали, каквото се сетиш.

На Нейт му се зави свят. Законната, официално обявена задача на центъра в Юта бе събирането на електронни данни, които чрез анализ да помогнат за идентифицирането на терористи. Ако съоръжението на АНС излезеше извън строя, лошите типове по цял свят щяха да станат неконтролируеми. Освен това той много добре можеше да си представи на какво е способно устройство за електромагнитен импулс, монтирано в каросерията на камион, който се движи по магистралите на Америка. То можеше да бъде използвано за свалянето на самолети по време на излитане и кацане, дерайлиране на влакове, създаване на смущения в електропреносната мрежа, изваждане от строя на радарни инсталации, чиято цел е да предупреждават за ракетни атаки.

Сузи помълча и каза:

— Създадохме опасно оръжие.

— Да, така е — съгласи се Нейт.

— Нещата излизат от контрол — продължи тя. — Ами ако Саид отнеме двете устройства от Иби? — Сузи отново потръпна. — Трябва да останеш близо до него и да се погрижиш да не пострада. Моля те, не им позволявай да наранят Иби... или когото и да било от нас. Може би ще успееш да ги вразумиш — продължи тя. — Не знам защо са го направили, но след като са те допуснали до своя кръг, би трябвало да те уважават. Може би ще успееш да поговориш с тях, да им обясниш спокойно и разумно, че трябва да оставят Иби на мира, че трябва да ни оставят да изпълним мисията си.

Нейт се усмихна.

— Какво толкова смешно казах? — засегна се Сузи.

— Все едно да поговоря със змия. Змиите са змии. Тигрите са тигри. Не можеш да промениш същността им със спокойни и разумни разговори. Единственото, което можеше да направиш, е да ги убиеш.

От думите му я побиха тръпки.

— Те са само трима — каза Нейт. — Трябва да си върна оръжията. Имаш ли представа къде ги държат?

Сузи сви рамене.

— Има оръжеен склад под трета барака. Предполагам, че нещата ти са там, но помещението се заключва. Има и още нещо — добави Сузи с разширени от уплаха очи. — Мисля, че Саид очаква да пристигнат още от хората му.

— Защо мислиш така?

— Доброволците спят в отвратителни помещения. И макар атмосферата тук да се оказа по-купонджийска, отколкото бихме искали, те не бива да излизат навън, където може да ги засече някой спътник. Този уикенд обаче ги помолиха да си донесат оборудване за къмпинг, за да могат да нощуват навън, на палатки. Това е нарушение на мерките за сигурност, които сме приели, но въпреки това не му обърнах внимание в първия момент. Но ако Саид се нуждае от помещенията... — не довърши изречението си тя. После продължи: — Саид изпраща съобщения посредством моята мрежа. Не ги чета и нямам представа къде отиват. През последния месец обаче той разпрати *много* съобщения.

Нейт отново си спомни съня, който бе сънувал в ранчото на Бъколц. В този сън враговете му бяха повече от куршумите, с които разполагаше. Бе имал достатъчно време, за да си припомни съня, и то многократно. И нито веднъж не успя да се отърси от усещането, че нещата няма да завършат добре за него. Сънят обаче не му бе подсказал, че на опасност е изложен животът и на други хора.

Трябва да взема телефона и да измъкна Шеридан от тук, каза си той.

* * *

Нейт благодари на Сузи Гуденкауф и се запъти към контролната зала. Не обърна внимание на любопитните погледи на хората от екипа на Иби, докато минаваше покрай тях, макар да кимна на мъжа с разрошена коса, застанал до стълбата. Нейт крачеше така устремено, че рошавият отстъпи встрани, за да му направи път, и дори не го попита къде отива.

След като излезе на повърхността и прекоси бараката, той затвори вратата след себе си и се огледа. Навън нямаше никой.

Бързо бе взел своето решение. Като че ли Иби имаше съвсем благородни намерения. При други обстоятелства Нейт най-вероятно би се присъединил към него. Казаното от Сузи обаче му подежда като прословутата лъжичка катран в кацата с мед.

Наведе се ниско и премина покрай прозорците на първата барака. Не искаше някой да го забележи. До него достигнаха откъслечни фрази от речта, която Иби изнасяше пред доброволците:

— ... създателите на тази страна са били смели и почтени патриоти, които са пренебрегнали личните си интереси в името на своите идеали, в името на свободата...

Нейт спря до първата барака. От тук можеше да огледа пустинната долина на запад. Празните палатки се намираха между него и пресъхналото речно корито, което бе използвал, за да се промъкне в ранчото.

— В едно свое писмо до Джеймс Мадисън Томас Джеферсън пише следното: „за обществото бунтът от време на време е полезен и необходим, както бурите в природата“.

Далече на хоризонта, на много километри от ранчото, забеляза две миниатюрни точки. Приближаващи се автомобили: този на Саид и неговият джип. Вероятно разполагаше с минута-две, за да вземе сателитния си телефон, да сложи батерията и да го скрие отново, преди онези да пристигнат. Ако побързаше, можеше дори да стигне до третата барака и да открие оръжейния склад...

— Един ден, приятели, ще отправите поглед назад и ще разберете, че вашите усилия са помогнали на всички нас, които се борим да защитим принципите и идеалите, на които е основана тази страна. Ще разберете, че ще сте внесли своя принос в усилията да върнем Америка...

В първия момент Нейт реши, че е сбъркал дупката, защото, когато бръкна в нея, не откри телефона. Изруга и огледа склона, опитвайки се да си припомни откъде е минал и къде е застанал. Не, заключи той, това е мястото. И тогава осъзна, че някой го е изпреварил и е взел телефона.

Саид, сириецът и йеменецът приближаваха. Чуваше в далечината шума от двигателите.

Това не е сънят ми. Все още не е, помисли си Нейт. В съня си той бе въоръжен и... обречен. В момента се чувстваше просто обречен.

Шеридан огледа останалите осем доброволци в бараката, докато мъжът, когото всички наричаха Иби, продължаваше да говори. Нито един от тези хора не ми харесва. Искам да се прибера у дома, каза си тя.

Опита се да се пребори с това чувство, да го овладее. Не можеше да си събере багажа и да си тръгне само защото се чувстваше некомфортно. Освен това подобно намерение можеше да се окаже трудно осъществимо предвид начина, по който бе пристигнала тук.

По време на закуската бе мълчала, докато останалите бяха разговаряли, и бе отговаряла с леко кимване, когато някой я бе питал нещо. Обсъждаха теми като неравенството, расизма, потисничеството, но най-вече факта, че правителството ги шпионира незаконно и трябва да бъде спряно. Шеридан споделяше същото мнение, но въпреки това бе изпълнена със съмнения. Защо се бе съгласила да дойде? Какво правеше тук? Ако съдеше по думите на останалите доброволци, онова, което възнамеряваха да направят, излизаше извън рамките на закона.

В колежа колегите ѝ бяха водили дълги разговори, които продължаваха цяла нощ. Понякога бе слушала останалите, друг път сама бе вземала участие в дискусиите, в които отговорите на всички проблеми изглеждаха толкова елементарни: достатъчно бе онези идиоти във Вашингтон да се вслушат в студентите, които знаят как да оправят нещата.

Отначало намираще тези разговори за интересни и свежи. Чувстваше се отлично в компанията на млади интелигентни хора, които явно знаеха за света повече от нея и никога не пропускаха възможност да ѝ го напомнят. С годините обаче подобни сбирки и дискусии ѝ бяха омръзнали. Не можеше да реши дали ги е надраснала, или тъкмо обратното, останалите бяха продължили напред, а тя бе останала да джапа в плиткия гьол на провинциалното невежество.

Дори Кира, която обикновено се изказваше гръмогласно по какви ли не въпроси, сега седеше с наведена глава и поднасяше малки хапки

воднисти бъркани яйца към устата си. Нямахше нито бекон, нито шунка, а кафето бе силно разрежено.

Младеж с рехава брадичка и плетена шапка, смъкната над ушите му не защото му бе студено, а защото смяташе, че така е по-стилно, посочи Шеридан с вилицата си и попита:

— За пръв път ли ти е?

— Кое да ми е за пръв път?

— За пръв път ли си тук? Не помня да съм те виждал преди и... мисля, че щях да те запомня. — Той повдигна вежди и се усмихна.

Шеридан осъзна, че се опитва да ѝ направи комплимент.

— За пръв път съм тук — отвърна тя.

— Как разбра за това, което правим?

Шеридан посочи с брадичка към Кира, която изглеждаше потънала в собствените си мисли. В пикапа, още докато пътуваха по магистралата, Кира ѝ бе казала, че е научила за Дълбоката мрежа, наричана още Невидимата или Скритата мрежа и дори Тъмната страна на интернет, от други активисти в колежа. От тях бе разбрала, че това е скрита, тайна част от интернет, чието съдържание обикновените търсачки не могат да открият. Именно там се намираше уебсайтът, посветен на борбата срещу шпионирането, извършвано от правителството, и съдържащ призив за набиране на доброволци. Кира бе попълнила въпросника и бе изпратила молбата си. Три седмици по-късно бе пристигнало и одобрението.

— И нея не съм виждал — каза младежът, сякаш Кира не можеше да го чуе. — Аз съм Сет — представи се той.

— Шеридан — отвърна тя безучастно. Не искаше да задълбочава разговора.

— Идвам тук през голяма част от уикендите, въпреки че условията този път са ужасни. Преди спяхме вътре на двуетажни легла. Хич не си падам по къмпингуването.

Нито пък Кира, помисли си Шеридан.

Кира, която обикновено бе бледа като платно, сега изглеждаше почти прозрачна. Седеше унило и се хранеше без никакъв апетит. Нощуването в палатката, и то в спален чувал, очевидно ѝ се бе отразило.

Сет попита:

— Вие двете... заедно ли сте?

— Не и в този смисъл — отвърна Шеридан.

Отговорът ѝ го окуражи.

— Значи...

— Не.

— Бързо ме отрязва — каза той. В гласа му се прокрадна нотка на разочарование. — Знаеш ли, всички тук се стремим към една цел. Борим се за каузата. Това сближава хората понякога.

Той се засмя, но очите му останаха сериозни. Шеридан осъзна, че бързият ѝ отговор го е засегнал. Предположи, че Сет си пада по празните приказки и забавните компании. И по каквото може да получи от момичета като нея.

— Имаш вид на човек, който не е сигурен, че мястото му е тук — продължи той и се приведе напред.

— Все още не съм си съставила окончателно мнение.

— Добре... това е добре — отвърна Сет. — Не искам да бъда линдзван.

— Линдзван?

— Ще ти обясня по-късно — обеща Сет и се огледа, за да се увери, че никой не го е чул.

Шеридан се опита да не съди прибързано останалите доброволци, но поне на пръв поглед те ѝ изглеждаха като банда неудачници. Бяха все младежи, на които им трябваша по шест-седем, че и повече години, за да завършат. Идваха от университети в Колорадо, Юта, Монтана и Уайоминг, където следваха някакви неясни специалности. Вместо да приключат с образованието за обичайните четири години, те живееха в алтернативен свят на политически заговори и обществени каузи, както и в непрекъснато търсене на изплъзващата им се социална справедливост.

Скоро след пристигането си в ранчото Шеридан осъзна, че не иска да има нищо общо с тях, и се ядоса на Кира, че я е поканила само защото разполага с оборудване за къмпинг. А още по-ядосана бе на самата себе си, че бе приела да дойде.

Единственият приятен момент, реши Шеридан, бе речта на този Иби. Той наистина я впечатли: загрижен за интересите на обществото, пламенен, харизматичен. Беше роден водач, който умееше да привлича

околните за своята кауза и да ги вдъхновява, включително и нея. Шеридан почувства как патриотичната му треска пленява и нея.

Освен това беше соколар. Също като Нейт.

Въпреки това Шеридан възнамеряваше да си тръгне при първа възможност.

Предишната нощ се бе впуснала в приключение, но приятното чувство бързо избледняваше.

Бяха пристигнали в кафене „Мустанг“, разположено на магистрала 1–80, точно в седем вечерта съгласно инструкциите, които Кира бе получила. Останалите доброволци също бяха започнали да пристигат един по един и поведението им подсказа на Шеридан, че се познават от преди. Барманът — името му бе Кутър — наля на всички по халба „Корс“ и им поднесе пържено сирене със зеленчуци. Във въздуха се носеше силна миризма на марихуана. Младежите, която я бяха донесли, заявиха, че са я купили съвсем легално в Колорадо.

Шеридан мигом съжали, че е дошла облечена в обичайните си дрехи: джинси, каубойски ботуши и суичър с емблемата на Университета на Уайоминг. Така изпъкваше сред останалите, които — включително Кира — бяха облечени предимно в черно.

Доброволците бяха донесли раници и войнишки торби, които оставиха на купчина до вратата. Сновяха по малкия дансинг, пушеха, пиеха и си разказваха какво са правили от последната им среща насам.

Шеридан се приведе към Кира и попита:

— Сега какво следва?

Кира само сви рамене. Отвърна й, без да я погледне:

— Предполагам, че ще разберем.

— Не съм сигурна, че искам да участвам.

— Хайде де! Точно сега ли те хвана шубето?

— Къде отиваме? Всички заедно ли ще пътуваме?

— Нямам представа.

— И защо носят всички тези неща?

— Защо продължаваш да ми задаваш въпроси, на които не мога да ти отговоря? — ядоса се Кира.

Шеридан остана с впечатлението, че Кира не иска да я възприемат като страхлива или скучна, каквато е приятелката й със

суичъра с емблема на Университета на Уайоминг.

— Мога ли да помогна? — прозвуча женски глас зад тях.

Шеридан се обърна и се озова лице в лице с привлекателна жена между двайсет и пет и трийсет години, с интелигентен поглед и иронична усмивка. Макар да бе облечена с джинси, елек и туристически обувки, мястото ѝ не бе тук.

— Аз съм Джан — представи се тя, прелисти някакви документи и попита: — Коя от вас е Кира?

— Аз — отвърна приятелката на Шеридан.

Джан кимна и заяви на Шеридан:

— Съжалявам, но ти ще трябва да си тръгнеш.

— Защо? — попита Шеридан. — Къде да отида?

— Там, откъдето си дошла — отговори Джан. — Не си кандидатствала. Не си одобрена. Следваме доста строга политика в това отношение.

И макар Шеридан да бе започнала да се разколебава по отношение на начинанието, изведнъж се почувства неловко. А Кира изглеждаше направо съсипана.

— Вижте какво — заяви тя, — попитах онлайн дали може да дойде. Човекът, с когото си писах, не ми каза, че не може, затова реших, че няма проблем.

— Има проблем — отвърна Джан.

— Тя ми е приятелка — настоя Кира. — Тя е с мен. Гарантирам за нея. — Тя посочи оборудването им за къмпинг. — Всичко това е нейно. Аз нямам нищо. Не си падам по излетите сред природата. Дори не мога да карам кола. *Моля ви...*

Кира изглеждаше толкова жалка и нещастна, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Това направи молбата ѝ доста убедителна.

Джан ги изгледа продължително.

— Ще направя изключение само защото изпитваме отчаяна нужда от хора, а и защото тя гарантира за теб. — Обърна се към Шеридан и добави: — Част от редовните ни доброволци са се забъркали в неприятности по повод една демонстрация в Боулдър, Колорадо, и хората не достигат. Трябва да попълниш формуляр. Има клауза за поверителност, която ти забранява да разгласяваш каквато и да било информация, свързана с нашата работа и участието ти в нея. Има и куп други клаузи, разбира се.

Шеридан се колебаеше. Не искаше да бъде отхвърлена и да остане сама, но в същото време ентузиазмът, с който бе посрещнала това начинание, бързо се изпаряваше. Все пак не можеше да изостави Кира.

— Ще го попълня — отвърна тя.

Кира посрещна думите ѝ с облекчение.

След като вписа — макар и неохотно — всевъзможни лични данни и прие клаузата за конфиденциалност и носене на съдебна отговорност за нерегламентирано разгласяване на информация, Шеридан приключи с попълването на формуляра и го върна на Джан.

Джан го прегледа. Очевидно всичко бе наред. Погледна имената им във формулярите и каза:

— Шеридан Пикет и Кира Хардън. И двете сте за пръв път сред нас, затова — добре дошли. Както може би сте се досетили вече, подходяме с голямо внимание към някои неща. На първо място обаче бих искала да ви благодаря официално, че дойдохте. Нямате представа колко ценна е помощта ви за нас.

Шеридан кимна. Джан погледна часовника си и каза:

— Навън вече се стъмва, което означава, че скоро ще започнем.

— Какво ще започнем? — попита неуверено Шеридан.

Усети погледа на Кира върху себе си, но не ѝ обърна внимание.

— Първо, знае ли някой, че сте тук или какво ще правите този уикенд? Приятели, роднини, познати?

Шеридан и Кира поклатиха глави.

— Добре. Второ, и двете ще трябва да оставите мобилните си телефони тук. Не се тревожете, ще бъдат на сигурно място. Носите ли други електронни устройства? Лаптопи, таблети и прочее? Нещо, което може да предава и приема данни?

— Не — отвърна Шеридан, а Кира поклати безмълвно глава.

— Оръжия или нещо подобно? — продължи да ги разпитва Джан.

Шеридан ѝ връчи спрея си против мечки.

— И никакъв алкохол и упойващи вещества. В това отношение сме категорични. Правим го за ваша собствена безопасност. Ще бъдете заобиколени от тежко оборудване и машини и не искаме някой да пострада. Надявам се да проявите разбиране.

— Ами тревата? — попита Шеридан и кимна през рамо към групичката, която пушеше марихуана.

— Те знаят правилата. Тревата остава тук.

— Доста строги правила — отбеляза Кира.

Шеридан знаеше, че съквартирантката ѝ обича да пали цигара преди закуска всяка сутрин.

— Строги, но безопасни — отвърна небрежно Джан. — Ако не можете да ги спазвате, знаете къде е вратата.

Кира заби поглед в тежките си туристически обувки и отвърна:

— Не това имах предвид. Нямам нищо против.

Джан продължи:

— След няколко минути неколцина членове на екипа ни ще пристигнат от пустинята. Можете да оставите колата си тук. Те ще ви отведат до мястото, на което отиваме. Някоя от вас може ли да кара атеве?

Кира погледна Шеридан с безизразно лице.

— Аз мога — отвърна Шеридан. — Научих се да го карам с баща ми.

— Да, имаш вид на момиче, които знае да кара мотор — усмихна се одобрително Джан. — В такъв случай двете ще пътувате заедно. В пустинята не бива да откъсвате поглед от водача. Изгубите ли го, може да не успеем да ви намерим. Разбирате ли ме?

— Да — каза Шеридан.

— Добре тогава.

Джан ги потупа по рамената, докато минаваше покрай тях на път към група доброволци, които я посрещнаха като стара приятелка, която не са виждали от дълго време.

— В какво, по дяволите, ме забърка? — обърна се Шеридан към Кира.

Кира сви рамене и заяви:

— Благодаря ти, че дойде. Оказа се по-готина, отколкото очаквах.

Шеридан едва се сдържа да не отвърне: Не, оказах се по-глупава, отколкото си очаквала.

Шеридан обичаше да шофира из пустинята по тъмно. Вятърът вееше косата ѝ, а сухият въздух носеше непознати миризми. Кира

седеше зад нея, обгърнала кръста ѝ с две ръце.

Щом напуснаха кафенето и магистралата остана зад гърба им, навлязоха в мрачен и самотен свят без светлини, без пътища, без електрически стълбове и каквито и да било други следи от цивилизация. Гумите вдигаха облаци прах и понякога Шеридан изоставаше, за да вижда по-добре, а и за да диша по-чист въздух. Нито за миг обаче не изгуби от поглед сдвоените стопове на водещото атеве. Кира бе залепила глава за гърба ѝ и на моменти се притискаше така силно към нея, че Шеридан едва си поемаше дъх.

След около час с изненада установи, че се движат втори в групата и останалите доброволци са изостанали далече след нея. Забеляза, че неколцина от „членовете на екипа“, докарали моторите, са останали в кафенето, вероятно за да натоварят някакво оборудване и да се върнат на „мястото“ с пикап. А също и за да изпият няколко бири в компанията на Кутър.

Издигането на палатки в тъмнината породи множество оплаквания. Шеридан си бе взела фенерче и използва светлината му, за да опъне своята палатка. Кира се оказа напълно безполезна в случая. Тя не правеше нищо друго, освен да стои отстрани, да пристъпя от крак на крак и да държи спалния си чувал в очакване палатката да стане готова. Когато Кира влезе вътре, Шеридан зае фенерчето си на двама доброволци, които също имаха проблеми.

Когато и тя влезе вътре и дръпна ципа, завари Кира сгушена в спалния си чувал. Съквартирантката ѝ се оплака с унил глас:

— Цялата съм в прах. Имам песъчинки дори в очите. Забравих си четката за зъби...

— Ще оцелееш и така.

— Сигурна съм, че няма да мигна цяла нощ. Представям си как излизам по нужда, а навън ме дебне вълк, който ми се нахвърля и ме изяжда.

— Тук няма вълци.

— Тогава мечка.

— Да, мечки може да има — отвърна Шеридан.

— О, чудесно! Споменах ли, че мразя къмпингите и палатките?

— Досетих се вече.

Шеридан заспа с усмивка на лице.

Докато слушаше Иби, който казваше, че това е последният уикенд, в който се нуждаят от помощта им, и по това време другата седмица новината за стореното от тях ще е обиколила света, Шеридан затвори очи за миг.

Не искаше да става известна, не искаше да се забърква в неприятности. Ако съдеше за работата по събралите се тук доброволци, не би трябвало да има високо мнение за нея.

Макар че нито за миг не се усъмни в искреността на Иби, в съзнанието ѝ непрекъснато се появяваше смръщеното в гримаса на неодобрение лице на баща ѝ.

А гласът на майка ѝ питаше *къде ѝ е бил умът*.

Разбира се, Шеридан не одобряваше събирането на метаданни за невинни хора, което правителството извършваше. Не е редно, мислеше си тя. Но знаеше също така, че никога не е изпращала съобщения или имейли, никога не е водила разговори, които да могат да бъдат тълкувани като опасни. Скучни, да. Но не и опасни.

Не бе изненадана, че Сет е застанал до нея, докато Иби говореше. Когато тя се приведе към него, той мигом извърна глава.

— Какво означава *линдзван*? — прошепна тя.

Той се огледа и приближи устни до ухото ѝ.

— Линдзи беше голяма досадница — отвърна Сет. — Още щом дойде тук, започна да недоволства от условията на настаняване, а после заяви, че ако не ѝ позволят да живее постоянно тук, ще разтръби на целия свят за проекта. Непрекъснато се оплакваше и заяждаше, държеше се като свадлива примадона. Изобщо не е трябвало да одобряват кандидатурата ѝ. Започна да лази по нервите на всички още от първия ден.

Шеридан кимна, подканяйки го да продължи.

— Има един тип, който отговаря за охраната. Саид. Каза, че ще я отведе до колата ѝ, за да се върне на работа. Всички се събрахме и ги изпратихме с аплодисменти, когато потеглиха. Така и не я видяхме повече. Затова казваме, че най-лошото нещо, което може да ти се случи тук, е да бъдеш *линдзван*.

— Опазила ли е тайната на проекта? — попита Шеридан.

Сет сви рамене.

— Какво стана с нея?

— Нямам представа и не ме интересува — отвърна той. — Знам само, че когато два дни по-късно се върнахме в кафенето, колата й беше още там.

Студени тръпки полазиха по гърба на Шеридан.

— Затова гледай да не бъдеш *линдзвана* — посъветва я Сет.

СЕДМА ЧАСТ
ЦЕНТЪР ЗА ОБРАБОТКА НА ДАННИ
„ЮТА“

Това е мястото!

Бригъм Янг, 1847 г.

— Това извор ли е? — попита Джан Стокъп с присвити очи и посочи някакво мътно синьо-зелено петно, разположено под причудливо скално образувание в далечината. — А може и да е просто сянка.

Джо поднесе бинокъла към очите си и фокусира изображението. Не видя нито езерце с вода, нито бълбукащ ручей, но земята под скалите изглеждаше тъмна. Кал.

— Да — отвърна той. — Имаш отлично зрение.

Очевидно бе пропуснал извора по време на сутрешния си преход, но в интерес на истината, тогава бе минал на запад от тук и изворът се бе оказал зад гърба му.

Едва ли можехме да го открием в по-подходящ момент, помисли си той. Изпихме последната капка вода преди един час. Осъзна колко отчаян е бил, когато се скара на Дейзи, че е разляла прекалено много вода. Още съжаляваше за случката.

— Намерихме вода тъкмо когато ни трябваше най-много — заяви Джан ентусиазирано. Пресегна се и го хвана за ръката. — Може би трябва да прекарвам повече време с оптимисти като теб.

* * *

Джо напълни двете пластмасови шишета с вода, която бе преточил през старата си филтрираща помпа. Изворът приличаше повече на малка локва, в която се просмукват подпочвени води. Възтоплата вода изпълваше вдлъбнатина, широка не повече от две педи, в която бълбукаха мехурчета. Не помнеше кога за последен път е сменял филтъра, но се надяваше да работи все още. При всички случаи обаче щеше да пие от водата. Просто нямаше друг избор.

Водата бе мътна, с алкален вкус, но никой не се оплака. Джан отпи първа, последваха я Джо и Дейзи. Джо коленичи в калта, за да

попълни запасите им. Докато помпаше, огледа земята около калния извор. Следите наоколо му разкриха много неща.

Той се изправи, зави капачката на второто шише и каза:

— Тук е.

Джан го погледна озадачена.

— Нейт. Плюс още един соколар и трети човек, за когото не мога да кажа нищо по-определено.

— И как разбра всичко това? — попита тя.

— Просто се огледах.

— Просто се огледа? — учуди се Джан.

Джо посочи пръстта, отгъпкана от диви коне, пустинни елени и други животни. Имаше и следи, оставени от рис, лисица и множество птици.

— Погледни тук — каза той и посочи отпечатъците от туристически обувки, осеяли калната земя, и грайферите от гуми наоколо.

— Трима мъже — заяви Джо. — Двама са дошли пеша от юг, а третият е пристигнал с автомобил.

Сетне посочи голямо петно, което приличаше на разсипана бяла боя, близо до отпечатък от копито на елен.

— Екскременти на сокол — поясни той.

Отдалечи се от извора и посочи по-малко бяло петно, разположено между отпечатъци от ботуши.

— Още един. Това означава, че тук е имало една по-голяма птица и една по-малка.

— И къде са отишли? — опита Джан.

— Вероятно на същото място, където отиваме и ние — отвърна Джо.

— Значи си женен — каза тя.

Вървяха на юг рамо до рамо. Джо се зарадва на въпроса, защото отклоняваше вниманието му от първите акорди на „Кон без име“, които отново бяха зазвучали в главата му.

— Да. От доста години.

— Бракът ти щастлив ли е?

— Да.

— Често съм изпитвала влечение към щастливо женените мъже — каза Джан. — Те не са толкова много. Може би причината се крие именно в обстоятелството, че са такава рядкост. Дали пък предизвикателството...

Джо отказа да захапе хвърлената въдица. Накрая Джан се засмя.

— Темата май не ти допада?

— Не.

— Тогава да я сменим. Имаш три дъщери. Шеридан е най-голямата, нали?

Той кимна.

— Наистина — продължи Джан, — ти като че ли не го осъзнаваш, но аз мога да преброя на пръстите на едната си ръка моите познати, израснали в семейство, в което майката и бащата се обичат, запазили са брака си и са отгледали нормални деца. Това е рядкост. Ти си като изкопаемо от праисторическата епоха — заключи тя. — Трябва да те изложат в природонаучния музей.

— Благодаря.

— Аз почти не виждах баща си. Разбира се, държеше се добре с мен предвид факта, че бе тесногърд консерватор и традиционалист. Купуваше ми скъпи подаръци, но обръщаше много повече внимание на новата си съпруга и второто си семейство, отколкото някога бе обръщал на нас. Когато се запознах с новата му жена, открих, че тя е само с пет години по-голяма от мен. Настояваше да я наричам Атина, все едно сме сестри. И се държеше мило с мен.

Джо не каза нито дума.

— Увлечението по разни каузи наследих от майка ми — продължи Джан. — Израснах с нея по митинги. Веднъж дори ни бяха снимали на първата страница на „Лос Анджелис Таймс“ как ченгетата ни влачат по улицата по време на антивоенен протест. Тогава бях на седем и косата ми бе вързана с розова панделка. Плачех, но въпреки това бях толкова сладка.

Начинът, по който го каза, накара Джо да се усмихне.

— Единственото смислено нещо, което баща ми направи за мен, бе да създаде попечителски фонд — каза Джан. — Искаше да използвам част от парите за колеж. Така и стана. Останалата част трябваше да инвестирам в някакъв бизнес. Като него. Вместо това помогнах с тях на хора като Иби, които да ги вложат в по-смислени

начинания. Ако баща ми знае какво съм направила с парите му, ще получи удар. Може пък подсъзнателно да съм се опитвала да постигна тъкмо това.

— Предполагам — отвърна Джо.

— Радвам се, че Шеридан е социално активна.

Джо я изгледа.

— Не одобряваш това, което прави, така ли? — попита Джан.

— Тя е на двайсет и две. Отгледахме я, възпитахме я както трябва... е, заслугата е най-вече на майка ѝ. Шеридан е достатъчно голяма сама да взема решения.

— Изненадващо либерален възглед — отбеляза Джан с нотка на сарказъм.

— Дори тези решения да са глупави — довърши Джо. — Защото... я погледни докъде се е докарала...

— Не съм съгласна. Харесвам Шеридан. Харесвам всички наши доброволци. Повечето от тях не искат нищо повече от свобода и социална справедливост. Искат да си върнат страната.

Джо сви рамене.

— Аз пък искам да си върна дъщерята.

— А аз — да предупредя Иби.

Всеки от тях потъна в собствените си мисли. Изминаха половин километър, преди Джо да попита:

— Колко мъже имаше в онези пикапи сутринта?

Лицето ѝ помръкна.

— Мисля, че успях да преброя единайсет. Нахлуха един след друг в кафенето. Не можех да повярвам на очите си...

— Откъде бяха?

— Не мога да кажа, но определено не бяха родени в Америка. Абсолютно сигурна съм в това. Всичките бяха някъде от Близкия изток.

— Уплаши ли се?

Тя се поколеба.

— Не мога да кажа, че се уплаших от етническата им принадлежност, и определено не се уплаших от религиозните им убеждения — каза Джан. — Това би влязло в противоречие с всички мои принципи. Мразя, когато някой съди за хората по външния им вид,

по цвета на кожата или по това в кой бог вярват. Ненавиждам подобна нетолерантност.

След известна пауза тя продължи:

— Като оставим всичко това настрана, изглеждаха заплашително и бяха въоръжени. Затова отговорът ми е: да, уплаших се.

— Как пристигнаха?

— Дойдоха с четири пикапа.

— А откъде?

— Мисля, че идваха от Мексико. Имаха вид на хора, които са пътували цяла нощ. Доколкото разбрах, не са имали никакви проблеми на границата и са дошли направо тук. Разбрах го, защото Кутър говори... говореше малко арабски. Научи го от Иби. Кутър им задаваше разни въпроси, докато им приготвяше „Ал Кабза“.

— Поддържаха ли контакт с някой друг? — попита Джо.

— Всички имаха мобилни телефони. Двама дори извадиха айфони. И много се ядосаха, когато откриха, че няма сигнал. Развали им се настроението.

— Някой от тях заговори ли те?

— Само ме зяпаха. Беше отвратително.

— Кутър предизвика ли ги с нещо, за да го убият?

— Кутър не направи нищо. Държеше се както обикновено. — Тя замълча, потръпна и продължи: — Случилото се още е пред очите ми. Двама от тях влязоха в кухнята с Кутър, за да гледат как приготвя храната. Той продължи да се опитва да говори с тях на арабски... обичаше да завързва подобни неангажиращи разговори. Не проявяваше излишно любопитство. А те продължиха да пристъпват към него... все по-близо и по-близо, сякаш наистина се интересуваха как приготвя храната.

После, когато постави и последния сандвич в чинията и обслужи всички, мъжът, който остана в кухнята, пристъпи спокойно зад гърба му. Видях го да държи голям нож. Хвана Кутър за косата с една ръка, а с другата преряза гърлото му. Стана толкова бързо... наистина бързо. Не се поколеба нито за миг. Шурна кръв... пръскаше като от маркуч... изцапа навсякъде. После убиецът започна да реже врата на Кутър... напред-назад. Звукът беше ужасен. Никога няма да го забравя.

Останалите гледаха като омагьосани и не ми обърнаха никакво внимание. Продължаваха да се хранят и да наблюдават, все едно това

се случваше по телевизията. Един от тях стана и засне всичко на мобилния си телефон. А двама други казаха нещо на арабски... декламираха напевно, все едно изричаха молитва или химн.

Джо спря и впери поглед в Джан.

— Как се измъкна?

— Тръгнах към задната част на кафенето, все едно щях да повърна в тоалетната. Чух един от тях да крещи подигравателно след мен. После изскочих през задната врата и взех микробуса на Кутър. Знаех, че винаги оставя ключовете в пепелника. И избягах.

— Защо според теб са го убили? — попита Джо.

— Мисля, че за да ликвидират всички свидетели. Не искаха Кутър да спомене пред някого за появата им. После щяха да постъпят по същия начин и с мен.

— Не те ли преследваха?

— Да, но измина малко време, преди да се организират. Тръгнах на изток по 1–80 и съм сигурна, че ме видяха да излизам на магистралата. Не знаеха, че веднага щом завих зад първия хълм и се скрих от погледа им, напуснах шосето и подкарах право през пустинята. Предполагам, че са продължили още дълго по магистралата, преди да осъзнаят, че са ме изпуснали.

— Радвам се, че си се измъкнала — каза Джо.

— И аз — отвърна Джан.

— Какво те навежда на мисълта, че са дошли заради Иби?

Джан спря и поклати изумено глава.

— Че какво друго ще правят тук?

* * *

Час по-късно стигнаха до зеления пикап на Джо. Изглежда така, както го оставих, помисли си той. А и защо да изглежда другояче? Имаше чувството, че върви от дни, но всъщност бяха изминали само няколко часа.

Дейзи изпадна в лудешки възторг и заподскача край вратата на кабината в очакване да се качи вътре.

Джо свали раницата си и се настани зад волана. Дейзи седна до него.

Преди да завърти ключа, той каза на Джан през отворения прозорец:

— Знам, че е глупаво, но...

Нищо.

— Трябваше да опитам — заяви той, след като излезе.

Дейзи остана вътре, наклонила глава в очакване.

— Какво знаеш за тези електромагнитни импулси, за които спомена? — попита Джо. — Ефектът отминава ли? Колата ще върви ли отново?

Тя поклати глава.

— Доколкото съм чувала от Иби, електрониката се уврежда непоправимо. Но все пак не съм специалистка. Не забравяй, че аз се занимавам с набирането на средства за каузата.

Джо изсумтя. Свали батериите от яката на мечката и ги сложи на мястото на тези в сателитния телефон. Макар в тях да не бе останал достатъчно заряд, за да запазят джипиес предавателя, той се надяваше телефонът да се нуждае от още по-малко енергия. Не се получи. Раменете му увиснаха унило.

— Може би трябва да се откажеш — каза Джан и седна в сянката на пикапа.

— Може би — съгласи се Джо, извади батериите от телефона и ги върна в яката.

Когато направи това, видя, че светодиодите върху предавателя в яката премигват и чу две тихи писукания. Осъзна, че сега е поставил батериите в различна конфигурация. И това, неизвестно как, бе изцедило от тях още малко енергия. Изведнъж се изпълни с надежда.

— Чу ли това? — прошепна той на Джан. Яката изписука отново. — Изпраща сигнал.

— Колко дълго ще издържи? — попита тя.

— Нямам представа.

— И кой ще го чуе?

— Не съм сигурен дали някой ще го чуе.

След като помълча малко, тя попита:

— Ако някой засече сигнала, няма ли да реши, че е открил мечката, а не нас?

— Да — въздъхна Джо.

Замисли се и стигна до извода, че вероятността Джесика Уайт, Марша Мийд или Тайлър Фринк да забележат сигнала е твърде малка. Няма логика да седят пред монитора дни след като са изгубили сигнала. А дори да го забележат, помисли си Джо, най-вероятно ще го отдадат на техническа аномалия. Особено след като писукането спре... както това току-що стана.

— Край — заяви той. — Макар и за миг се изпълних с надежда.

— В такъв случай — каза Джан и се изправи с усмивка, която би трябвало да му вдъхне кураж — се намираме в същото положение, както и преди малко.

Не можеше да не се съгласи с думите ѝ.

Джо прерови купето, надзърна зад седалката, надникна дори в кутията с инструменти в търсене на допълнително оборудване или храна, с които да облекчат участта си. Трябваше да използва този втори шанс да допълни екипировката си, но без да забравя факта, че каквото и да вземат, ще трябва да го носят на гръб. Пъхна в раницата си двайсет и две калибров револвер с халосни патрони, както и сигнален пистолет с две резервни ракети. Не бе сигурен за какво ще им потрябват, но предпочиташе да е добре подготвен.

Фермерите използваха халосните патрони, за да прогонят животните — най-вече елени, — които нападаха купите им със сено. Сигналният пистолет пък трябваше да маркира местоположението му и да привлече вниманието на спасителния екип във въздуха.

Джо връчи на Джан стара армейска раница, която миришеше на бензин и еленска кръв. Откри я на дъното на кутията с инструменти. Беше я намерил преди време в гората и бе забравил за нея. Преди да ѝ я подаде, сложи в нея парашутно въже, подпалки за огън, кутия патрони и ролка тиксо.

— Тиксотото е много полезно нещо, не знаеш кога ще ти потрябва — обясни той.

— Щом казваш — изсумтя недоволно Джан и взе раницата. — Това нещо вони ужасно.

Джо откри избеляла шапка и чифт стари очила, които използваше по време на риболов, и ѝ ги подаде. Тя си ги сложи неохотно.

— И това — връчи ѝ карабината си Джо. — Аз ще взема пушката.

— През живота си не съм стреляла — заяви тя и хвана оръжието, все едно държеше змия.

— Време е да се научиш тогава — отвърна Джо.

— Чудесно — отвърна тя и добави с провлачен южняшки говор: — *Да отидем и да гръмнем няколко араби.*

— Може да са иранци.

— Каквито ще да са.

Бяха се отдалечили на не повече от стотина метра от неговия пикап, когато чуха вой на автомобилни двигатели в пустинята. Звукът идваше на вълни, носени от североизточния вятър.

Обърнаха се едновременно. Джо вдигна бинокъла си.

— Бял пикап — заяви той.

Свали бинокъла и огледа хоризонта. Скалистото било, откъдето бяха изстреляли електромагнитния импулс, се намираше право на юг.

Той хвана Джан за лакътя и каза:

— Тичай! Трябва да се скрием зад скалите, преди да ни видят.

— Приближават пикапа ми много предпазливо — каза Джо. — Онези типове в каросерията са готови за стрелба.

Наблюдаваше случващото се с помощта на бинокъла, надзъртайки през цепнатина в стара пожълтяла канара, една от многото, осеяли скалистото било. Джан се бе сгушила зад гърба му.

— Мисля, че емблемата на управлението ги притесни — отбеляза Джо. — Оглеждат се и се чудят къде ли съм.

Три минути по-късно добави:

— Решиха, че не съм наблизо... Ровят в кабината и кутията за инструменти... Изсипват всичко на земята.

Опита се да си припомни дали не е оставил нещо ценно, нещо, което въоръжените мъже да използват. Като че ли не.

— По дяволите! — възкликна Джо. — Един от тях откри една от червените ми униформени ризи зад седалката. Показва я на другите... Смят се.

— Облича ли я? — попита Джан.

— Не. Хвърли я на земята и я стъпка.

— Много умно! — отвърна тя.

Без да ги изпуска от поглед, Джо насоча бинокъла си от първия към третия пикап и се взря по-отблизо в колите. Да, номерата бяха тексаски. Успя да различи няколко букви и цифри, но не и цял номер. Това, което видя обаче, го накара да ахне от изумление.

— Какво? — попита Джан.

— Не мисля, че искаш да узнаеш.

— Искам — отвърна подразнена тя.

Джо въздъхна и каза:

— Поставили са главата на мечката върху решетката на първия пикап. А лапите са привързани с тел за предните капаци на втората и третата кола. Това ме вбесява!

Отрязаните лапи бяха с размерите на ръкавици за бейзбол.

— Отвратително! — възкликна Джан. — Не забравяй какво сториха и с горкия Кутър.

— Горкият Кутър — повтори Джо, макар да си мислеше за гризлото.

Той продължи да наблюдава мълчаливо в продължение на минута-две, после възкликна:

— О, не!

— Сега пък какво?

— Ще чуеш.

Преброи до шест, преди взривът да избухне. Миг по-късно до тях достигна миризмата на горящ бензин, гуми и тапицерия.

— Ама че глупаци! — каза Джо.

— Защо?

— Взривиха пикапа, за да ми попречат да избягам с него. Глупаци са, защото не знаят, че дори не мога да го запаля.

— Това си е за тяхна сметка — отвърна Джан.

— Да — съгласи се Джо с тежка въздишка.

* * *

Джо остана скрит зад канарата, докато и четирите пикапа не потеглиха. Когато се надигна, съвсем ясно видя облаците прах, които се вдигаха след тях. Насочваха се на юг. Право към старото ранчо.

Нейт остана извън полезрението на приближаващите автомобили — включително на своя джип, управляван от йеменеца — и се върна незабелязано в офиса в първата барака, тъй като предположи, че оръжейният склад се намира именно там.

Позна: бе разположен зад плъзгаща се врата, направена от евтин талашит, подобно на останалото обзавеждане. Нейт видя големия стоманен шкаф за оръжие и възкликна:

— По дяволите!

Всъщност бе масивен стоманен сейф с полирани стени, дръжка във формата на корабен щурвал и ключалка с цифрова комбинация. Подобни сейфове струваха над пет хиляди долара, което означаваше, че Иби се отнася напълно сериозно към намерението си с оръжие да разполагат единствено Саид и хората му.

Нейт бе натрупал известен опит в разбиването на подобни ключалки чрез упражняването на натиск върху тях, пробиване на зъбчатите колелца или налучкване на комбинацията. Отварянето на толкова голям и сложен сейф обаче не бе по силите му. Масивният му вид предполагаше, че едва ли ще се справи без инструменти и дори експлозиви.

Възможно ли бе Сузи Гуденкауф да знае комбинацията? Едва ли, но си заслужаваше да слезе долу и да я попита. Иби със сигурност я знаеше, а също и Саид.

Нейт се поколеба. Ново, непознато до този момент чувство стегна гърдите му: паника. Трябваше да се свърже с Тирел и Волк и да ги уведоми къде се намира и какво става. Въпреки внимателното планиране и безгрижните уверения на Иби, че електромагнитният импулс ще ограничи жертвите до минимум, Нейт знаеше, че това просто не е възможно. Защото и най-добрите планове не се развиват според очакванията.

Присъствието на Саид и хората му — плюс евентуалното попълнение, за което го бе предупредила Сузи — означаваше, че атаката срещу Центъра за обработка на данни едва ли ще е единствена.

Когато човек разполага с подобно оръжие, каза си Нейт, изкушението да го използва отново и отново е твърде голямо. Мощни генератори на електромагнитни импулси, които кръстосват анонимно по магистралите на страната... това можеше да доведе до същинска катастрофа. Иби не би могъл да го овладее, не би могъл да го спре, дори най-искрено да възнамеряваше да приключи с атаката в Юта. Устройствата, ако наистина работеха така, както ги описа Иби, можеха да предизвикат невъобразим хаос.

Освен това Нейт трябваше да измъкне Шеридан от ранчото, и то по начин, който да не привлече вниманието на останалите.

Най-важното обаче бе да си върне оръжията. Той отстъпи назад и затвори вратата. Чу двете коли да влизат в ранчото и да паркират в първата барака, отвъд стената на офиса. Саид и хората му угасиха двигателите и затръшнаха вратите. Дочу приглушен разговор на арабски.

Как щеше да им обясни присъствието си тук?

— Е, как са птиците ми? — обърна се Нейт към Саид, след като влезе в бараката и се запъти към джипа си.

Бе излязъл от офиса и след като бе заобиколил приведен сградата, се бе появил от другата ѝ страна.

Саид го погледна изненадан. Двамата му спътници се изправиха рязко и йеменецът посегна към оръжието си. Погледнаха Саид в очакване на неговите заповеди. Тези тримата са намислили нещо и присъствието ми им пречи, каза си Нейт. И двамата изглеждаха напрегнати и бяха готови да свалят автоматите от раменете си и да го разстрелят.

Той не им обърна внимание. Взе тежката кожена ръкавица от колата си и вдигна благородния сокол, за да го огледа.

— Трябва да ги нахраня — заяви той на Саид. — С нетърпение очаквах да се върнете.

— Не разбирам как с Иби можете да посвещавате толкова грижи на вашите соколи — сви рамене арабинът. — Струва ми се детинско.

— Може и така да е — каза Нейт.

Саид го наблюдаваше с непроницаемо изражение и често поглеждаше часовника си. Нещо щеше да се случи.

— Искам си пистолета — отсече Нейт.

— Точно в този момент това е невъзможно — отвърна Саид. — Иди си поиграй с птиците. Защо ти е пистолет? Когато си играеш с птиците, не ти трябва оръжие. Нали така?

Йеменецът се подсмихна. Очевидно познанията му по английски бяха по-обширни от тези на сириецата, който стоеше с каменно изражение на лицето.

— Защото — отвърна Нейт — може да ми се наложи да ви убия.

Изчака секунда-две, след което се усмихна. Саид не отвърна на усмивката му.

Външната врата се отвори и в помещението влетя Хен. Дневната светлина нахлу зад гърба му и го превърна в неясен силует. Изглеждаше възбуден.

— Иби тук ли е?

Появата му доведе до отслабване на напрежението.

— Не — отвърна Саид.

— Трябва веднага да говоря с него.

Нейт забеляза, че Хен държи нещо в ръка. Продълговат инструмент или нещо подобно.

— Защо? — попита Саид.

— Един от доброволците излязъл навън... отишъл към реката. Твърди, че ходил по малка нужда, но според мен може да е скрил там малко трева. Знаеш ги какви са.

Саид повдигна вежди, сякаш за да попита: *Какво ме засяга?*

— Открил това — каза Хен и пристъпи напред.

Когато се отдалечи от прага, където ярката слънчева светлина замъгляваше чертите му, Нейт видя какво държи в ръката си: сателитния телефон, който бе скрил в дупката на гризача. Саид го взе и го огледа.

— Доста модерно оборудване — обясни Хен. — Някой трябва да го е вкарал тайно тук и да го е скрил навън. Отначало си помислих, че може да е някой от доброволците, но защо ще го прави? Може да съм параноичен и да има съвсем друго обяснение, но смятам, че някой ще използва този телефон, за да се обади часове преди да завършим мисията.

Саид завъртя телефона в ръката си.

— Къде го е намерил?

— В пресъхналото речно корито — отвърна Хен. — На стотина метра от третата барака.

Нейт следеше внимателно реакцията на Саид. Секунда по-късно погледът на Саид срещна неговия.

— Твой ли е?

— Да.

Йеменецът и сириецът едновременно свалиха автоматите си от рамо. Макар да не гледаше към тях, Нейт почувства как кръглите им дула се взират в него като две широкоотворени очи.

— Нося го, в случай че колата ми се повреди в пустинята — обясни Нейт. — Както знаеш, мобилните телефони губят обхват там. Нямах представа каква е ситуацията тук и не исках някой да ми вземе телефона. — Помълча и добави: — Както ми взехте оръжията.

Хен изпита видимо облекчение и въздъхна дълбоко.

— Слава богу! — възкликна той. — Какви ли не мисли ми минаха през главата!

— А на мен продължават да ми минават — отвърна Саид.

— Телефонът е изключен — каза Нейт. — По принцип го държа изключен. Включвал съм го само веднъж, в нощта, когато някой се опита да ме убие. Обадих се на приятелката си, за да ѝ кажа, че съм добре.

Нейт не предложи повече обяснения.

— Мога да проверя — отвърна Саид. — Ще разбере, ако лъжеш.

— Нямам нищо против.

Саид включи телефона. Дисплеят светна. Нейт затаи дъх, докато Саид преглеждаше менюто.

— Няма входящи разговори — обяви той. — Едно обаждане до неизвестен номер, продължило трийсет секунди.

— Нали ти казах.

Саид продължи да изучава сателитния телефон. Трябваше да вземе решение. През това време дулата на автоматите не помръднаха и на сантиметър.

— Мисля, че приключихме тук — каза Хен. — Приключихме, нали? Трябва да се върна при камионите и да завърша приготовленията.

Саид посочи с глава отворената врата, ясен знак за инженера, че може да си върви. Когато Хен се запъти към изхода, той нареди:

— Повикай Ибрахим и елате и двамата тук.

Хен се намръщи.

— Сега ли? Сега ли да повикам Иби?

— Да.

— Казах ти, че правим последните проверки. Нямам никакво време.

— Доведи го — настоя Саид. — Няма да ни отнеме много. Кажу ми, че ще го чакам в офиса.

По време на този разговор Нейт не забрави нито за миг, че телефонът, който Саид държеше в ръката си, е включен. Колкото по-дълго продължеше това, толкова по-голяма бе вероятността Тирел и Волк да определят местоположението му. Молеше се да не проявят глупостта да се обадят. Можеше да си представи какво ще се случи, когато телефонът започне да звъни. Саид щеше да отговори на повикването и да чуе цяла тирада от рода на: *Защо-по-дяволите-си-изключи-телефона*, която щеше да доведе не само до изобличаването на Нейт, но най-вероятно и до смъртта му.

— Какво толкова спешно има, че да не може да изчака? — попита Хен с поруменяло лице. — Ще прекараме два часа в кабината на някой от тези камиони на път за Юта. Тогава можем да говорим колкото си искаме!

— Казах ти да го повикаш! — нареди Саид.

Хен вдигна ръце и излезе ядосан от бараката. Нейт проследи с поглед как Саид изключва сателитния телефон. Подаде го на сириец и каза няколко думи на арабски. Мъжът кимна, свали автомата си и взе телефона. Саид бръкна в джоба си и връчи на сириец и ключовете от джипа. Изхождайки от жестовете и езика на тялото, Нейт предположи, че Саид нарежда телефонът и ключовете от колата му да бъдат заключени в сейфа при оръжието му. А това означаваше, че сириецът също знае комбинацията.

Телефонът бе останал включен между минута и половина и две. Нейт нямаше представа дали Тирел и Волк разполагат с техническата възможност да засекат координатите му за толкова кратко време. Нито как ще постъпят дори да разберат къде се намира в момента.

— Отиваме в офиса — каза Саид на Нейт, като с поглед нареди на йеменеца да ги последва и да държи Нейт на мушка.

— Можеш ли да ми кажеш защо? — попита Нейт.

Саид се поколеба за миг и отвърна:

— Сега аз командвам. Трябва да уведомя Ибрахим за промяната в плановете.

Нейт изтръпна при мисълта какво могат да означават изразите *сега аз командвам* и *промяна в плановете*.

Иби отвори вратата на офиса, видимо раздражен от прекъсването. Хен го следваше по петите. Нейт се бе настанил на един стол в ъгъла, където му бяха наредили да седне, а йеменецът държеше автомата си насочен към него от около четири-пет метра — достатъчно разстояние, за да не може Нейт да се нахвърли срещу него, без да получи няколко куршума в гърдите.

Сириецът стоеше в другия ъгъл на метър от вратата, зад която бе скрит сейфът. Гърбът му бе опрян в стената, а дулото на автомата му бе насочено надолу, но държеше приклада с изпънат показалец. Можеше да се завърти и да натисне спусъка за по-малко от секунда.

— Какво става? — обърна се Иби към Саид. — Знаеш, че се готвим да...

Той не довърши изречението, когато видя Нейт в ъгъла и забеляза позициите, които бяха заели сириецът и йеменецът. Саид стоеше в средата на стаята с ръце, скръстени на гърдите. Не можеше да има никакво съмнение, че е поел контрол над ситуацията.

— Затвори вратата — заповяда Саид.

Хен се подчини, след което се обърна с въпросително изражение. Погледът му сновеше между Саид и Иби. Саид каза нещо на арабски, което прозвуча едновременно категорично и извинително. Иби поклати глава, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Говори на английски. Ще говорим на английски. Какво означава, че има промяна в плановете?

— Ще ударим Центъра за обработка на данни — отвърна Саид. — В края на краищата там се пазят записи на разговори, които нашите хора не искат да бъдат анализирани. След това обаче ще вземем камионите и ще ги използваме срещу други цели.

Очите на Иби припламнаха от гняв и той сви юмруци.

— Не! Категорично не! Ще дадем урок на властите и с това ще приключим! *Няма да използваме тези оръжия срещу други цели!*

— Това не зависи от теб, Ибрахим — отвърна Саид. — Не зависи дори от *мен*. Моите командири смятат, че ще проявим глупост, която граничи с богохулство, ако не използваме тези оръжия срещу американските неверници. Те смятат, че ще извършим *грях*, ако не ги използваме, и аз споделям мнението им.

Саид превключи на арабски и говори в продължение на няколко минути. Гласът му бе премерен, но Нейт виждаше, че думите му въздействат върху Иби като удари с парен чук. Нейт успя да различи част от тях: *джихад, дхимитуд, Аллах...* Останалото обаче бе напълно неразбираемо.

— Парите за създаването на тези устройства не са дошли от Близкия изток — прекъсна го гневно Иби. — Те не са твои! Не можеш да се разпореждаш с тях!

Саид сви рамене, сякаш за да каже: *Какво от това?*

— Знаеш какво правим. Много добре знаеш — отвърна Саид отново на английски. — Не е необходимо да конструираме собствени оръжия, да прахосваме време и пари за подобни неща. Не и при положение че можем да ги оставим да създадат технологията, а после *да им я вземем*. Това е надпревара във въоръжаването, но такава, при която те осигуряват и нашите оръжия.

— Но ти не ги вземаш от тях — апелира Иби. — Ти ги вземаш от *мен*.

— Не виждам разлика.

— Нищо не разбираш — каза Иби. — Ние не водим война. Ние изразяваме позиция, и то по категоричен начин. Това е най-важното нещо, което съм правил през живота си... единственото стойностно нещо в него. Не можеш да ми го отнемеш, не можеш да го отнемеш на всички нас, които вярваме в каузата, и да го превърнеш в нещо... жестоко. Нещо средновековно.

— Правя го в името на Аллах — отвърна Саид. — Останалата част от нашата армия вече е на път. Очаквам я да пристигне всеки момент.

— Това означава, че отдавна планираш това — каза Иби. Думите му не прозвучаха като въпрос. — Кажи ми, от самото начало ли го замисли? Още когато се запознахме и ти разкрих какво искам да направя? Когато се съгласих да дойдеш тук и да поемеш охраната?

Саид не отговори, обърна се към сириецата и кимна. Явно му дава знак за нещо, което са договорили предварително, помисли си Нейт. Сириецът също кимна и се насочи към вратата, подминавайки Иби и Хен. От задния джоб на панталона му стърчеше сноп бели пластмасови свински опашки.

— Къде отива? — попита Иби.

— Трябва да поставим под контрол целия ти екип и онези глупави доброволци — отвърна Саид. — За момента ще ги събере пред третата барака.

— А после какво? — попита уплашено Иби.

Саид не отговори. Не беше необходимо.

— Не можеш да го направиш — замоли го Иби. — Това противоречи на всичко, за което се боря, на всичко, в което вярвам. Не разбираш ли, че трябва да оставим тези неща в миналото. Когато разговаряхме, смятах, че си съгласен с мен. Държеше се така, сякаш приемаш думите ми.

Саид кимна.

— И двамата добре знаем, че когато изричаш лъжа в името на справедлива кауза, това не е лъжа. Не си забравил урока за *такия* от ученето си в медресето, нали? Та ти си толкова образован!

— Такия означавала лъжеш неверниците, за да ги победиш — отвърна Иби. — Аз не съм неверник!

— Според нас си точно такъв.

— Моля те, не го прави — каза Иби.

Саид просто сви рамене. Обърна се към Хен и му нареди:

— Трябва да дойдеш с нас, в случай че нещо с устройствата се обърка.

Хен пребледня.

— Жена ти ще остане тук. Ако искаш да я видиш отново, ще ни помагаш и ще правиш каквото ти кажем. — Саид се обърна към Иби и продължи: — Можеш да дойдеш с нас в Юта и да докажеш своята лоялност. Можеш да останеш с нас. Но не и ако продължаваш да

държиш на своето. Прекалено дълго си живял на Запад, приятелю. Съзнанието ти е заразено с погрешни идеи.

Нейт забеляза, че Саид изобщо не споменава неговото бъдеще. Йеменецът също го забеляза и стисна здраво автомата. Очевидно очаква знак от Саид да натисне спусъка, помисли си Нейт. Но не това го тревожеше най-много, а задачата, с която Саид бе натоварил сириецата. Можеше да си представи как той подкарва невъоръжените инженери и доброволци — включително Шеридан — към третата барака. Какво щеше да прави там? Да ги строи в редица? Да ги накара да коленичат под дулото на автомата?

Иби изправи рамене.

— Опиташ ли се да поемеш нещата в свои ръце, това ще стане само през трупа ми.

Саид кимна с глава. Нямахше нищо против. Нейт за пръв път видя устните на Иби да потрепват в нервен тик. Сякаш най-сетне започваше да осъзнава какво всъщност се случва, сякаш усещаше как нещата се изплъзват от контрола му.

— Какви други мишени? — попита той.

Изражението на Саид омекна.

— Списъкът е дълъг. Болници, летища, сървъри, които да изключат достъпа до интернет, полицейски участъци, военни бази... Набелязали сме също електроцентрали и подстанции. Електропреносната мрежа на тази страна се оказа твърде уязвима. Можем да я извадим извън строя, ако нещо не ни попречи.

— Господи! — възкликна Иби.

— Знаеш ли, че ако ударим само девет ключови подстанции, можем да оставим цялата страна без електричество в продължение на осемнайсет месеца? *Осемнайсет месеца*. Много неща могат да се случат за осемнайсет месеца.

— Така е — каза Иби. — А през това време ще загинат милиони.

— Ще дойдеш ли с нас?

Иби сведе глава и задиша тежко.

Отвъд стените на офиса прозвучаха тревожни гласове. Сириецът бе изкарал от подземията инженерния екип и доброволците и ги бе подкарал към третата барака.

— Не мога да повярвам, че това се случва! — възкликна Иби. — Ти не помагаш на нашите хора, ти им вредиш!

Саид не отговори.

— Планирах операцията в продължение на четирийсет и седем месеца. Финансирах я — продължи Иби с треперещ глас. — Работихме без почивка, от дванайсет до осемнайсет часа дневно. Събрахме постоянен екип от петнайсет патриоти, които пожертваха личния си живот.

Объркан е, помисли си Нейт. Говори неадекватни неща.

Саид го слушаше, но започваше да губи търпение. Иби говореше бързо, може би прекалено бързо, при това на английски, и Саид не разбираше всичко, което казваше. А и пет пари не даваше.

— Четирийсет и седем месеца работа. От дванайсет до осемнайсет часа на ден — повтори Иби. — Петнайсет чудесни мъже и жени, посветили целия си живот на едно нещо — да не използват електромагнитния импулс за убийството на невинни хора, като ги лишат от електричество, транспорт, комуникации.

— Стига! — прекъсна го Саид с твърд тон. — Думите ти само показват колко уязвими са тези неверници. Не са непобедими, както смятахме. Ударим ли ги, ще рухнат. Толкова са уязвими. Не могат ли да позвънят по телефона, да изпратят съобщение или да включат осветлението, бързо ще се предадат. Те са страхливци.

Иби го погледна със сълзи в очите.

— Сега ще ме последваш отвън.

Хен покри лицето си с шепи. Съзнаваше, че е обречен.

Саид кимна на йеменеца, който държеше Нейт на мушка. Жестът му означаваше: *Знаеш какво трябва да направиш.*

Нейт чу възбудените гласове, когато Саид блъсна Иби и Хен пред себе си с дулото на автомата, отвори вратата и излезе.

Погледна към йеменеца. Арабинът се разкъсваше между необходимостта да държи Нейт на мушка и желанието да надзърне през прозореца и да види какво ще стане. Когато в крайна сметка погледна навън, Нейт скочи от стола си, направи лъжливо движение наляво, отклони цевта и я стисна здраво. Йеменецът се приведе напред, за да издърпа оръжието си от ръцете му, но Нейт заби рязко чело в лицето му и счупи носа му.

Арабинът падна на колене, но не изпусна оръжието. Нейт пхна десния си показалец зад спусъка, за да не му даде възможност да стреля. Затова, когато йеменецът натисна силно, спусъкът опря в пръста на Нейт и автоматът не произведе изстрел. Нейт се пресегна с лявата си ръка и напипа обвитата с кожа дръжка на назъбения нож, който йеменецът бе мушнал в колана си. Измъкна го и преди противникът му да успее да реагира, го заби до дръжката право под гръдната кост и оттам в сърцето. Йеменецът замръзна и езикът му увисна през отворената уста.

Нейт издърпа калашника от ръцете му и разтърси дясната си ръка. Показалецът не само го болеше, но и започваше да се подува.

Той насочи дулото към пръстения под до потрепващото в конвулсии тяло на йеменца и стреля два пъти. Изстрелите прозвучаха оглушително в затвореното пространство и несъмнено щяха да отекинат и навън. Те щяха да уведомят Саид, че йеменецът е извършил възложената му задача.

Замириса на барут. Нейт хвърли бегъл поглед през замъгления прозорец, докато тичаше през стаята. Сцената, която завари, оправда очакванията му: целият екип на Иби и всички доброволци бяха строени покрай олющената от дъжда и вятъра стена на третата барака. Сириецът ги охраняваше с насочен автомат.

Саид бе накарал Иби и Хен да застанат отпред, сякаш Иби отново се канеше да държи реч. Но когато Иби вдигна ръце и понечи да ги предупреди, Саид пристъпи зад гърба му и разряза гърлото му от ухо до ухо. Така даваше ясен знак, че Иби вече не командва парада. Всички ахнаха ужасени. Две жени изпищяха.

Когато Нейт се наведе под прозореца, последното нещо, което видя, бяха ножът на Саид, забит във врата на Иби, и фонтанът от кръв. Бе преживял какво ли не и добре знаеше, че ужасът, породен от тази проява на жестокост, и стоновете на ужасените свидетели ще го преследват до края на дните му.

Сега обаче трябваше да се заеме с други неща. Отвори талашитената врата и застана пред сейфа. Измина известно време, преди да проумее, че Иби му бе отправил последно послание, преди да срещне неминуемата си смърт.

Четирийсет и седем. Дванайсет. Петнайсет. Осемнайсет. Петнайсет. Едно...

Докато въвеждаше внимателно комбинацията, чу тихо ръмжене на двигатели, което постепенно прерасна във вой. Вой на автомобили, които пристигаха в ранчото.

Спря, за да погледне през рамо и да види колите да преминават една след друга покрай прозореца. Четири бели пикапа — с един повече, отколкото в съня му — с каросерии, пълни с въоръжени мъже, досущ като в съня му. Двама от тях погледнаха през прозореца, докато минаваха, но Нейт бе сигурен, че няма как да го видят в тъмната стая.

Сузи Гуденкауф се бе оказала права.

Едва сега осъзна какво е видял на предния капак на водещата кола: отрязаната глава на мечка гризли. Към радиаторните решетки на втория и третия пикап бяха привързани с тел отрязани мечешки лапи.

Откъде, по дяволите, са намерили мечка, помисли си Нейт.

Джо и Джан Стокъп проследиха с поглед конвоя от четири бели пикапа. След като колите потеглиха на юг, те изчакаха половин час, легнали по корем в плитката, оградена с кактуси падина на сред пустинята. Оформена в пясъчника благодарение на хилядолетните усилия на вятъра, тя несъмнено се пълнеше с дъждовна вода при всяка по-силна гръмотевична буря. Джо посъветва спътницата си да не надига глава, докато колите не се скрият на хоризонта.

Бяха чули изстрелите в далечината. Джо трудно можеше да прецени от коя точно посока идват, тъй като лекият бриз непрекъснато сменяше посоката си. А и самата Джан не бе сигурна дали наистина е чула изстрели, или просто така ѝ се е сторило.

Джо обаче бе убеден, че онова бам-бам-бам се дължи именно на стрелба. В дългогодишната си кариера на ловен инспектор бе чул безброй изстрели и се бе опитвал да определи откъде идват те.

Когато четвъртият — и последен — пикап се скри от погледите им и на хоризонта остана само облак прах, вдигнат от гумите му, Джо се изправи.

— Да вървим — заяви той. — Те отиват право в ранчото.

— Мислех, че от самото начало ще тръгнат натам — отвърна тя, изправи се и изтупа прахоляка от джинсите си.

— И аз. Явно нещо ги е накарало да се отклонят, а може и да са се изгубили. Но се радвам, че още не са се добрали до ранчото.

— Видяха ли ни?

— Не.

Джо предполагаше — нищо повече от догадка, разбира се, — че се намират на двайсетина километра от старата ферма. Дори да успееш да ускорият ход, пак щяха да им трябват три часа, за да стигнат до там. Причерняваше му от мисълта какво може да преживее Шеридан за тези три часа. След като мъжете в пикалите бяха обезглавили Кутър и мечката, явно бяха способни на всичко.

— Какво е това? — попита изненадано Джан.

Джо се извърна и проследи погледа ѝ. По същия черен път, по който бяха минали белите коли, на голямо разстояние зад тях, но все пак достатъчно близо, за да остане скрит в прашния облак, се тътреше бавно зелен пикап.

Джо вдигна бинокъла си и възкликна:

— По дяволите!

— Какво има? — попита Джан и приклепна инстинктивно.

— Мисля, че е един от нашите.

— Един от нашите?

Макар горещината в пустинята да замъгляваше образа, той различи характерния ролбар пред радиаторната решетка, сигналната лампа на покрива на кабината и емблемата на вратата.

— Трябва да е Фил Паркър — усмихна се Джо.

— Наистина ли?

— Че кой друг може да е?

Джан поклати глава и каза:

— Никога не съм очаквала, че ще се зарадвам да го срещна.

— Трябва да привлечем вниманието му. Не мисля, че ни вижда.

Джо не можеше да рискува да стреля, да не би мъжете в пикапа да го чуят, а нямаше как да се свърже с колегата си по радиостанцията.

Надяваше се, че Паркър бе решил в крайна сметка да го потърси и да провери как е. В такъв случай Джо можеше да вземе назаем неговото оборудване и да се свърже с кабинета на губернатор Рулън. Очевидно другият пикап на управлението не бе атакуван нито от онези в ранчото с тяхното мобилно устройство за електромагнитен импулс, нито от мъжете в белите пикапи.

— Дръж това — връчи той на Джан карабината си.

Съблече на бърза ръка униформената си риза с надеждата, че Фил ще я забележи отдалече заради червения ѝ цвят.

— Обзалагам се, че ако аз съблека ризата си, ще довтаса тук за секунди — отбеляза Джан.

Джо се засмя. Чувстваше се в по-добро настроение. Срещата с Фил Паркър наред пустинята бе първата добра новина за последните трийсет и шест часа.

Той заподскача на място и заразмахва червената риза над главата си. Паркър продължи бавно напред. Движеше се с доста по-ниска

скорост от пикапите. Джо знаеше, че колегата му не е от хората, които шофират толкова бавно, което означаваше, че има някаква причина за това. Предположи, че Паркър върви по следите от гумите и облаците прах, но кара достатъчно бавно, за да не разберат онези, че някой ги следва. Имаше логика.

— Фил, идиот такъв, погледни насам! — извика Джан, докато зеленият пикап продължаваше право напред.

Ако Паркър продължеше да кара по пътя, можеше изобщо да не ги види, затова Джо хукна по напечената от слънцето земя под ъгъл от четирийсет и пет градуса спрямо колата, като не спираше да размахва червената риза над главата си.

Прекалено стар съм, за да тичам така, помисли си той. Но не спря нито за миг. Тениската му залепна от пот. Накрая, когато се почувства прекалено уморен, за да продължи, и спря да си поеме дъх, пикапът на Паркър намали и също спря.

— Да! — извика Джо към Джан.

— Завива! — отвърна му тя. — Идва!

Изминаха десет минути, преди пикапът да приближи достатъчно и Джо да забележи, че нещо не е наред. Вярно, колата бе на Паркър, но бе повредена и се движеше едва-едва.

Той вдигна бинокъла и видя дупките от куршуми по вратата и предната броня, паяжината от пукнатини, плъзнала по предното стъкло, и мъжа с черна маска зад волана. Пикапът бе на Фил Паркър, но в него не седеше Фил Паркър.

Джо се обърна и погледна назад. Джан крачеше приведена под тежестта на раницата си на петдесетина метра от него. Мъкнеше и раницата на Джо, която той ѝ бе оставил, и оръжието му, което бе стиснала под мишница. Той нямаше представа дали ще успее да стигне до нея, преди пикапът да пристигне.

— Джан, това не е Фил. Някой е взел колата му — извика той.

Тя спря и присви очи. Явно бе объркана.

— Кой?

— Нямам представа.

— По дяволите!

Джо се обърна с лице към автомобила. Сега видя, че и радиаторната решетка е осеяна с дупки от куршуми, както и че левият фар е прострелян.

През пукнатините на предното стъкло Джо успя да види, че шофьорът е сам. Нямаше никой до него. Различи единствено тъмните очи, останалата част от лицето му бе скрита от черната маска.

— О, не! — възкликна Джан. — Какво ще правим? Джо?

Колата спря на десетина метра от него, но шофьорът не изключи двигателя. Отвори вратата и изскочи навън. Бе облечен изцяло в черно, също като мъжете, които Джо бе видял около мечката, и държеше автомат „Калашников“ с удължен пълнител. Докато вдигаше оръжието, избълва нещо на арабски.

Джо бе напълно беззащитен. Съжали, че е оставил пистолета си в раницата, макар да не бе особено добър в стрелбата с късоцевно оръжие.

— Моля... — започна той.

В този миг мислеше единствено за Шеридан, Мерибет, Луси и Ейприл. Винаги се бе чудил за какво ли ще си мисли в секундата, преди да загине.

Зад гърба му изтрещя собствената му пушка и облеченият в черно шофьор на пикапа застина на място, без да е свалил напълно автомата от рамото си. В далечината зад него Джо видя на земята да падат сачми, които не бяха попаднали в целта.

Дали непознатият бе прострелян? Сякаш за да отговори на въпроса му, мъжът отскочи рязко от колата и хукна да бяга. Миг покъсно обаче се строполи на земята. Едва тогава Джо забеляза малките дупки в черната риза и капките кръв, които проблясваха на слънцето.

Джо бе виждал диви животни да реагират по същия начин при рана в белите дробове: това бе последен изблик на енергия преди смъртта.

Мъжът издаде протяжен стон, който завърши със зловецско съскане. През маската — там, където би трябвало да бъде устата му — се процеди кървава пяна. Автоматът, който продължаваше да стиска, падна на пясъка.

Джо изтича до него и изрита оръжието встрани. Наведе се, смъкна черната маса и я захвърли през рамо. Мъжът имаше смугла

кожа и черна брада, беше млад, слаб и... мъртъв, тъй като гърдите му бяха пронизани от множество сачми за едър дивеч.

Джо се изправи и се обърна към Джан.

— Уау! — възкликна той.

Двете раници и карабината на Джо лежаха в краката ѝ, но тя продължаваше да стиска ловната му пушка. Натискаше трескаво цевта, за да изхвърли празната гилза и да презареди, но нямаше представа как да го направи.

— Всичко е наред — извика Джо. — Остави това. Добър изстрел! Спаси ми живота.

— Спасих живота и на двама ни — обясни привидно спокойно тя. — Не беше толкова трудно, колкото очаквах. Имам предвид... да убия човек.

Джо не знаеше какво да каже. Тя продължи да натиска и да дърпа, за да презареди. Движенията ѝ станаха твърде невротични и Джо осъзна, че Джан изпада в шок. Съвсем не бе толкова хладнокръвна, колкото изглеждаше.

Той отиде при нея и внимателно издърпа оръжието от ръцете ѝ. Видя как очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Постъпи правилно.

— Убих човек. Нямам представа дали има съпруга, майка или семейство. Не знам нищо за него.

— Но ние знаем, че щеше да ни убие — отвърна Джо. — Това е достатъчно.

Тя изтри очите си, а той я прегърна. Тя се отпусна върху гърдите му. Джо се почувства неловко, дори гузно, че прегръща жена, която не е съпругата му. Сигурен бе обаче, че предвид обстоятелствата Мерибет щеше да прояви разбиране.

— Какво ли се е случило с Фил? — попита Джан с разтреперан глас.

Джо откри тялото на Фил Паркър, проснато по очи в каросерията на пикапа. Рани с размерите на мъжки юмрук пронизваха гърба, врата, бедрата му. Май са го хвърлили още жив отзад и той е продължил да кърви поне половин час, помисли си Джо при вида на още несъсирената кръв, събрала се в улейчетата на каросерията. Отстъпи

крачка назад и пое дълбоко въздух, за да не му прилошее. Смъртта на мъжа в черните дрехи и мъртвото тяло на Фил Паркър му бяха подействали като два бързи удара в слабините. Той забеляза с периферното си зрение, че Джан се приближава, и протегна ръка, за да я спре.

— Не ти трябва да виждаш това.

— Фил? — попита тя и от очите ѝ отново рiekнаха сълзи.

— Да.

— Той...

— Да.

Миг по-късно Джан отвърна:

— Копелета мръсни! Радвам се, че убих поне един от тях!

След като се посъвзе, Джо се намести на предната седалка, още лепкава от кръвта на Паркър. Жиците на радиостанцията бяха изскубнати и захвърлени на пода на кабината. Там лежеше и мобилният телефон на Паркър, направен на парчета от куршума, преминал през него. Не че дори да работеше, щеше да улови сигнал...

Върху арматурното табло бе закрепен опръсканият с кръв бележник на Паркър. На най-горната страница бе записана следната бележка:

Кабинетът на губ. Рулън

Да намеря Дж. П.

ИО от четв. Вечер

Тел. 777-7434

Джо бе наясно, че ИО е съкращение на „извън обхват“. Само ако знаеха колко далече извън обхвата се намирам, помисли си той.

Съобщението обаче бе важно и му вдъхна увереност. То означаваше, че някой — най-вероятно Мерибет — бе уведомил кабинета на губернатора, че не може да се свърже с Джо Пикет. В резултат на което Рулън или някой негов служител се бе свързал с Паркър. Следователно знаеха, че Джо е в беда. И едва тогава му хрумна, че Фил Паркър е загинал, защото е тръгнал да го търси.

— Съжалявам, Фил — изрече той на глас. — Искрено съжалявам. Ти просто си вършеше работата.

* * *

Джо започна да рови из кутията за инструменти на Паркър.

— Какво се надяваш да откриеш? — поинтересува се Джан.

— Сателитен телефон — отвърна той. — Всички трябва да носим сателитни телефони. Освен това сме длъжни да разполагаме и с джипиес преподаватели, за да може шефовете в Шайен да следят всяка наша крачка. Знам, че Фил е изхвърлил своя преподавател в една канавка веднага след като го монтираха в колата му. Сега вече съжалявам, че го е направил.

В кутията откри оборудване за къмпинг, комплект за некропсия, няколко чифта туристически обувки, дрехи — все неща, които и Джо носеше в резерв — плюс... дебел куп порнографски списания. Джо не държеше такива неща в колата си, но не обвиняваше Паркър. Можеше да си представи колко самотен се е чувствал по време на обиколките си из пустинята.

— Какво е правил тук? Защо онези типове са го убили и са взели пикапа му?

— Мога само да гадая какво се е случило — отвърна Джо. — Горкият Фил се е натъкнал на четирите пикапа и когато са видели, че е служител на закона, са го ликвидирали още преди да успее да се обади по радиостанцията. После са решили да откарат тялото и колата му в ранчото и да се отърват от уликите.

Джо се сепна изненадан, когато все пак откри очуканата кутия, в която Фил Паркър държеше сателитния си телефон.

— Пикапът е прострелян и едва върви — отбеляза той, докато вземаше кутията. — Добре че онзи тип не угаси двигателя. Сигурно е знаел, че угаси ли го, може да не го запали.

Постави кутията на предния капак на колата и я отвори.

— Слава богу! — възкликна Джо, извади телефона от стиропорената му опаковка и го включи.

— На кого звъниш? — попита Джан.

— Първо на шефа ми. После на жена ми.

— Предпочитам да не го правиш.

Джон вдигна изненадан поглед и видя, че тя е насочила пушката към гърдите му.

— Не мога да ти позволя да го направиш, Джо — заяви Джан. — Иби посвети целия си живот на този проект. Аз също посветих живота си на него. Събрах стотици хиляди долари, координирах работата на всички тези доброволци. Правим нещо наистина значимо. Не можем да го изложим на риск, освен в много краен случай.

— Нищо друго не ни остава — отвърна Джо. — Докато говорим с теб, онези пикапи приближават ранчото. Видя хората в тях. Аз не мисля, че са приятели на Иби, а ти?

Тя се поколеба. На лицето ѝ се изписа объркване.

Джо съзнаваше, че ако Джан не се съгласи с доводите му, мъжете в пикапите могат не само да саботират мисията на Иби и атаката срещу центъра в Юта, но да застрашат живота на самия Иби и доброволците.

— Добре — съгласи се накрая тя. — Мисля, че нямаме друг избор.

— Така е — съгласи се Джо и поднесе телефона към ухото си.

— Просто съм толкова... разочарована — промълви Джан по-скоро на себе си, отколкото на Джо.

А той никога през живота си не бе посрещал с такова вълнение телефонен сигнал. Най-после чу:

— Кабинетът на губернатор Рулън, тук Лиза...

След като разделиха мъжете от жените, бойците на Саид подкараха двете групи към втората барака и наредиха на всички да седнат на земята на разстояние пет-шест метра един от друг.

Макар никой от тях да не изрече нито дума на английски, грубите команди и жестове подсказаха на Шеридан и останалите, че трябва да седят с наведени глави, без да разговарят. Бяха трима, въоръжени с автомати. Единият ѝ се стори познат, бе го видяла сутринта заедно със Саид, но другите двама бяха пристигнали с пикапите.

Появата на четирите автомобила я бе уплашила поради три причини. Саид поздрави новопристигналите, докато скачаха от колите, което означаваше, че ги познава. Направи го, докато изтриваше окървавените си ръце в дрехите на мъртвия Иби. Това пък означаваше, че пристигането им е било предварително планирано, и то тъкмо в деня, когато оръжията трябваше да бъдат завършени и готови за стрелба. И накрая, те бяха толкова много, че вероятността някой от инженерите или доброволците да се измъкне незабелязан бе нищожна.

Изведнъж се почувства глупава, уплашена, уязвима — пешка в далеч по-мащабна и ужасяваща игра, отколкото можеше да си представи.

Един от мъжете бе застанал с насочен автомат зад насядалите доброволци и членове на екипа, а другият бе отпред. Третият, помощникът на Саид, сновеше напред-назад между двете групи заложници и ги гледаше така, сякаш ръцете го сърбяха някой да се изправи и да оспори властта му.

Шеридан видя, че Сет надига глава, за да каже нещо на човека на Саид. Жестът му бе посрещнат с жесток ритник в лицето. Сет извика и падна напред. Покри с длани счупения си нос, а между пръстите му потече кръв.

Кира Хардън седеше до Шеридан с облепени от ужас очи. Двете се спогледаха уплашено.

Един от доброволците, студент от Университета в Колорадо, извика, че е мюсюлманин, и призова да го пощадят. Човекът на Саид кимна и се приближи към младежа, който започна да се надига от мястото си. Имаше вид на готов да мине от другата страна и да вземе автомат в ръка, но помощникът на Саид вдигна своя и простреля — **БАМ!** — младежа в главата. Той се строполи безжизнен на земята. Останалите извикаха ужасени и извърнаха погледи от потрепващото тяло на мъртвеца. Бараката се изпълни с остър мирис на барут, допълнен от миризма на кръв.

Ушите на Шеридан писнаха от близостта и силата на изстрела.

Сузи Гуденкауф, за която Шеридан бе разбрала, че е доста близка с Иби, не спираше да хлипа. Тя бе навела глава между коленете си и цялото ѝ тяло трепереше. Шеридан проследи тревожно как човекът на Саид, който несъмнено бе чул Сузи, пристъпва към нея и казва нещо на арабски.

Сузи не реагира.

Шеридан затвори очи, стисна зъби и зачака нов изстрел. Изпита облекчение, когато големите дизелови двигатели на камионите в съседната барака изръмжаха силно и отвякоха вниманието на убиеца.

Стените се разтресоха от звука, а земята завибрира, когато двата огромни тира напуснаха бараката един след друг и спряха отвън с работещи двигатели.

Шеридан чуваше поне половин дузина разговори, водени от другата страна на стената. Новодошлите говореха с гърлен тон, а интонацията им подсказваше, че бързат. Очевидно бяха превъзбудени и нямаха търпение да потеглят.

За да направят какво?, зачуди се Шеридан.

Кира се приведе към нея и прошепна:

— Всички ще умрем!

Боботенето на двигателите заглуши гласа ѝ и убиецът не я чу. Дори Шеридан едва я чу.

— Виждала съм видеоклипове — продължи Кира. — На тях строят голяма група мъже с оранжеви гащеризони на плажа и прерязват гърлата им едновременно. Гледала ли си ги?

Шеридан поклати бързо глава. Нямахше търпение Кира да млъкне.

— Или ще ни накарат да коленичим, ще застанат зад нас и ще пуснат по един куршум в главите ни. Поне ще стане бързо. Няма да разберем, че се случва... докато не се случи. Надявам се само да не направят с нас някое от онези други неща, които правят на хората... да ни изгорят живи или да ни разпънат на кръст... или да ни оставят тук, в пустинята.

Помълча малко и продължи:

— Може пък да постъпят така само с мъжете. Може да ни оставят живи известно време. Сещаш се какво имам предвид, нали? — И отново: — Това е най-гадният уикенд в живота ми!

— Шшшт, моля те!

— Страх ли те, че могат да ни убият?

— Разбира се — отвърна Шеридан. — Видя какво направиха с Иби и с онзи идиот от Колорадо.

— Излиза, че ритникът в главата на Сет не е най-лошото, нали?

Шеридан извърна глава, за да провери дали е възможно Кира да се шегува в такъв момент. Да, съквартирантката ѝ наистина се шегуваше, макар да се озърташе с необичайно пуст и безизразен поглед. Или бе в шок, или бе най-хладнокръвният човек, когото Шеридан бе срещала някога. А може би по малко и от двете.

Странна птица е тази Кира, каза си Шеридан.

Имаше чувство, че сънува нечий кошмар — чужд, а не свой собствен. Може би това се дължеше на недоспиването предишната нощ или на непознатата обстановка, в която се бе събудила на сутринта. А обстоятелството, че бе станала свидетел на смъртта на Иби и бе видяла как Саид прерязва гърлото му, бе създавало онова усещане за нереалност, което изпитваше и в момента.

Като че ли новодошлите, както и Саид и двамата му главорези, не бяха истински хора, а нещо... *друго*, помисли си Шеридан. Нямахше представа как да общува с тях на чисто човешко ниво. Те като че ли принадлежаха на друга епоха, на друга култура, макар да носеха съвременни оръжия и мобилни телефони. Не изпитваха нищо, освен презрение към Иби и заложниците.

Шеридан осъзна, че за тях студентите, насядали край нея, също не са реални човешки същества. За тях те бяха врагове, измет, отпадъчен продукт от един свят, който ненавиждаха. А може би стояха дори още по-ниско, може би дори не заслужаваха тяхното презрение.

Дали не би трябвало да захлипам като Сузи, или да изгубя връзка с реалността като Кира, помисли си тя. Имаше чувството, че всичко се случва като насън: бяха я вкарали тук като животно в кошара и тя бе седнала на земята, както ѝ бяха наредили, а сега се чудеше кой ли ще бъде следващата жертва. Дали и тя не бе изпаднала в шок като Кира? Възможно ли бе съзнанието ѝ да не ѝ позволява да асимилира случващото се, да не ѝ позволява да реагира, а да я държи на известна дистанция от него?

Беше събота сутрин. В това поне бе сигурна. Сети се за Луси, за Ейприл, за майка си и баща си. Мисълта, че са някъде заедно, ѝ поддейства ободряващо, макар да знаеше, че вероятността за това е малка. Толкова рядко се събираше цялото семейство.

Никога не бе предполагала, че ще ѝ липсват така.

В същото време бе доволна, че никой от тях няма представа къде е. Ако знаеха, каза си Шеридан, щяха да изпаднат в ужас.

Отвън някой форсира един от двигателите и включи непохватно на скорост, при което се раздаде остър стържещ звук. Камионът потегли и Шеридан усети как дизеловите изпарения проникват в помещението, в което ги държаха. Повдигна ѝ се от тази миризма.

Забеляза, че въоръженият мъж в предната част на стаята е с гръб и гледа през прозореца. Очевидно не искаше да пропусне потеглянето на камионите. Помощникът на Саид му изкрещя нещо и мъжът се обърна. Изглеждаше едновременно ядосан и смутен, че е отклонил вниманието си от зложниците.

Когато първият камион премина покрай прозорците и закри слънцето, в бараката мигом настъпи сумрак. Последва го вторият камион. След тях тръгнаха три бели пикапа. Шеридан успя да различи силуетите в черно. Крещяха *Аллаху Акбар* и размахваха автоматите си във въздуха.

Всичко това приличаше на ужасен комикс, но не беше.

— Къде мислиш, че отиват? — попита Кира. — Дали отиват в Юта?

— Нямам представа.

— Знаеш ли какво? — попита Кира с твърде висок тон. — Току-що осъзнах, че и аз не знам и не ми пука, защото и бездруго ще умра тук. Ще умра по време на някакъв си скапан излет, уж на къмпинг.

— Кира! Моля те!

— Не! — отвърна тя с глас, изпълнен със сарказъм. — Няма да умра, докато правя нещо наистина готино, като да плувам с делфини или да се боря за световния мир. Не, в никакъв случай! Трябва да умра, докато правя онова, което мразя най-много от всичко. Не виждаш ли иронията тук?

Шеридан се огледа. Убиецът се извъръщаше към тях. Към мястото, където някой говореше.

— Няма и пред кого да се изповядам — продължи Кира. — Току-що го осъзнах, по дяволите!

— Шшшт! Моля те!

— Шеридан — Кира се задави от внезапно бликналите сълзи, — толкова съжалявам, че те доведох тук.

— Аз също, но престани да говориш.

Шеридан затвори очи и направи опит да си припомни онова чувство, което бе изпитала преди малко при спомена за своето семейство. То я бе утешило, макар и за кратко. Представи си ги седнали около масата на закуска — Луси с ангелско изражение, Ейприл с отегчен вид, майка ѝ в ролята на арбитър между двете, а баща ѝ, който стои край печката и прави палачинки, се оглежда стреснато.

Зърна и Нейт да се обляга на рамката на вратата и да обхожда помещението с поглед. Не помнеше да е бил там и преди. Когато отвори очи и видя тъкмо Нейт да пробягва край прозореца, реши, че още сънува. Осъзна, че това не е сън, едва когато вратата на бараката се отвори рязко и Нейт нахлу вътре.

За своя изненада, освен своя „Уайоминг Експрес“, калибър .500, и сателитния телефон Нейт откри в сейфа и револвер „Касул“, калибър .454 с оптичен прицел и три кутии с муниции. Имаше доста други оръжия — полуавтоматични пистолети, гранати, половин дузина автомати „Хеклер & Кох“, но той не посегна към тях. Полуавтоматичните и автоматичните оръжия бяха за хора, които не могат да уцелят мишената. А фактът, че онзи револвер бе тук, досущ като в съня му, само подсили чувството му на обреченост и неизбежност.

Той включи телефона, сложи си кобура, провери патроните в своя „Уайоминг“ и изчака двата камиона и четирите пикапа да напуснат ранчото. Сетне хукна към първата барака, подмина я, продължи към втората, а когато стигна третата, надзърна през замъгления от мръсотия прозорец.

На пръстения под, точно до Сузи Гуденкауф, седеше Шеридан Пикет. Бе затворила очи. Изглеждаше ужасена.

Идва момент, когато соколът скитник, който се рее на стотици метри във висините, набелязва плячката си на земята. В този миг хищната птица застива в топлото въздушно течение, което я е издигнало нагоре, свива крила и се завърта елегантно по гръб на сто и осемдесет градуса.

Заема аеродинамична форма, наподобяваща капка вода, и се спуска надолу с все по-голямо и по-голямо ускорение, докато в един момент скоростта ѝ надхвърля триста километра в час. Това е най-бързото живо същество на Земята и докато пронизва слоевете облаци и въздушни течения, то се носи право към целта, като при необходимост помръдва леко с крила или извива глава с един-два градуса встрани. Докато пада по-бързо от камък, соколът не откъсва поглед от своята жертва, независимо дали това е патица, надигнала глава над водата,

или заек, който търси стръкчета млада трева. Мисълта за това как ще сграбчи жертвата изпълва цялото му същество.

Когато скитникът я наближи с шеметната си скорост, той разперва нокти, както пилотът на самолет спуска задкрилките, преди да подходи към пистата. Извитите му нокти наподобяват юмрук.

Соколарите наричат това състояние *ярак*, а крайният резултат от него е експлозия от кръвта и плътта на жертвата, когато соколът я връхлети.

В мига, в който Нейт изрита вратата на бараката и приклегна рязко, цялото му същество бе изпълнено от мисълта за тримата въоръжени мъже, сред които и сириецът, насочили автоматите си към хората вътре.

Двама от стрелците виждаше за пръв път и предположи, че са пристигнали с някой от пикапите. Първият стоеше пред заложиците с гръб към Нейт. Вторият бе застанал отзад, за да може да наблюдава пленниците. Сириецът сновеше между мъжете и жените. В мига, в който вратата се отвори, той също приклегна, за да се превърне в по-малка мишена.

Нейт простреля мъжа, който стоеше зад заложиците, защото тъкмо той представляваше най-непосредствената заплаха. Куршумът го прониза в гърдите. Похитителят отхвъркна назад и се строполи тежко на земята. Автоматът му отлетя встрани. Когато чу изстрела, мъжът, който стоеше отпред, се завъртя на пети и отпрати два бързи изстрела. Куршумите профучаха високо над главата на Нейт — или по-скоро над мястото, където би трябвало да бъде главата му — и излетяха през отворената врата на бараката.

Нейт вече се бе справил с последиците от силния откат и бе изпълнал ръка. Стреля и улучи противника си в носа. Мощният едрокалибрен куршум запрати вече мъртвото тяло върху налягалите по земята пленници.

Нейт не обърна внимание на писъците им. Отскочи наляво в помещението и силуетът му вече не се очертаваше така ясно на прага. Престана да бъде лесна мишена.

Ярките слънчеви лъчи нахлуха във вътрешността на мрачната барака. Трябваше да заслепят поне временно сириец. Нейт се надяваше очите му да не се приспособят толкова бързо към светлината.

Той притича покрай стената и намери прикритие зад стар ръждясал трактор, оставен на трупчета.

Сириецът бе решил да не влиза в престрелка с Нейт, а да му попречи по друг начин. Сграбчи една млада жена от групата вдясно и я дръпна пред себе си с намерението да я използва като щит. Обхвана с ръка шията ѝ и я повдигна във въздуха, за да я намести по-добре пред себе си. Тя изглеждаше толкова крехка и уязвима. Нейт разпозна в нея момичето, което седеше до Шеридан.

В този момент прозвуча глас — гласът на Шеридан, която извика: „Кира!“ — и го извади от състоянието му на *ярак*.

Сириецът мушна цевта на автомата между тялото на момичето и дясната му ръка. Завъртя се, но Нейт вече се бе скрил зад трактора. Знаеше, че противникът му не го е открил още. Не обърна внимание на виковете на страх и ужас, огласили бараката: мъжете пълзяха по земята да избягат по-далече, но не бяха събрали достатъчно смелост да се изправят на крака и да хукнат навън, а жените плачеха и протягаха ръце, сякаш можеха да спрат с длани куршумите.

Знаеше, че разполага само със секунда-две, преди сириецът да го открие и да натисне спусъка с надеждата някой от куршумите да премине през трактора и да порази врага му или да рикошира и пак да стори същото. Не успее ли, винаги можеше да убие момичето, което използваше като щит, след което да насочи оръжието си към останалите заложници.

Нейт бързо размени револверите в ръцете си. Сега вече стискаше в дясната мощния „Касул“ с оптичен прицел. Изправи се, опря ръка на предния капак на трактора и в мерника му се появи увеличеното изображение на лявото око на Кира. В него напиреха сълзи.

Не можеше да стреля, без да я засегне.

В този миг Шеридан скочи от мястото си, хвърли се към приятелката си, прегърна я през кръста и я дръпна рязко надолу в опит да я измъкне от хватката на сириеца. Нейт помръдна леко цевта на револвера, докато в мерника се появи дясното око на сириеца. И стреля.

Сириецът отхвъркна назад, загубил половината си лице. Шеридан лежеше на земята върху Кира и я закриваше с тялото си.

Макар да не бе необходимо, Нейт простреля сириеца отново, този път в гърдите, само за да бъде сигурен, че при падането си на

земята арабинът няма да натисне неволно спусъка и да запрати някой откос към пленниците.

Когато се показа зад трактора, в бараката отекнаха викове на облекчение и писъци на ужас.

— Има ли още от тях? — извика той.

Инженерите и доброволците се намираха в различни фази на ужас и неподправен гняв. Жените се прегръщаха и плачеха, а някои от мъжете стояха на място, без да помръднат, и го гледаха объркано, сякаш не бяха сигурни откъде се е взел и дали няма да започне да стреля и по тях.

— Попитах...

— Не, Нейт. Бяха трима и ти ги ликвидира — отвърна Шеридан и вдигна поглед към него.

— Ранена ли е?

Шеридан пусна Кира от прегръдката си.

— Не, нищо ѝ няма.

— Добър ход — похвали я Нейт.

— Едва не умрях! — проплака Кира и се задави от хлипове.

— Искаше да ти благодари, че ѝ спаси живота — каза Шеридан.

— Можеше да бъде и по-зле — отвърна Нейт.

— Не мога да повярвам, че си тук! — заяви Шеридан с искрено учудване. — Баща ми с теб ли е?

— Не. Защо трябва да бъде?

— Нямам представа — отвърна тя и поклати глава. — Нали понякога работите заедно...

— Ще поговорим за това по-късно — каза Нейт и се обърна към доскорошните пленници. — Чуйте ме всички! Време е да тръгвате! Не си губете време със събиране на багаж или с разговори за случилото се. Изчезвайте по-бързо и се прибирайте по домовете си.

Това привлече вниманието им.

— Ключовете за атеветата, с които сте дошли тук, са в сейфа в първата барака. Там има и оръжия, но не ги пипайте. Просто вземете ключовете, открийте кой от тях за кой мотор става и тръгвайте.

Сузи се съвзе достатъчно, за да попита:

— Ами работата ни тук?

— Тя приключи — отвърна Нейт. — Изгубихте онова, което създадохте.

— Но...

— Всичко свърши — просъска той и стисна зъби. — Върви с тях. Вървете си всички.

Нейт посочи трите тела на земята.

— Държаха ви тук само за да се уверят, че ще изкарат камионите без проблем и ще поемат по пътя си. Очакваха заповед да ви избият.

Неколцина от мъжете се поколебаха. Не бяха сигурни какво да направят. Същото се отнасяше и до Сузи, която явно не искаше да напусне мястото, където бе прекарала последната година и половина.

Нейт попита колебаещите се:

— Искате ли да ви заварят тук, ако се върнат?

— Не, по дяволите! — изохка Сет.

Зъбите му бяха счупени. Лявото му око бе скрито зад огромен оток, предизвикан от ритника в главата.

— Вървете тогава. — Нейт се обърна към Шеридан. — Това не се отнася за теб. Ти идваш с мен.

— Ами Кира?

Кира го погледна умоляващо. Същото сториха и други доброволци. Очевидно не искаха да се отдалечават от своя спасител.

— Изглежда ми голяма досада — отбеляза Нейт.

— Така си е — съгласи се Шеридан, — но все пак сме съквартирантки...

— В джипа има място само за вас двете — уведоми ги Нейт. — Трябва да взема и птиците.

Когато Шеридан поведе Кира към Нейт, той видя, че Сузи не помръдва от мястото си.

— Добре, ела и ти — отстъпи Нейт.

Сузи Гуденкауф последва неохотно Шеридан и Кира.

— Джипът ми е в първата барака. Ще се наложи да ме почакате минута-две, след което тръгваме. Сега обаче трябва да се обадя по телефона.

Нейт извади сателитния телефон от задния си джоб и набра единствения номер, въведен в паметта му.

* * *

Тирел отговори още на първото позвъняване.

— Вече имате координатите ми — каза Нейт.

— Така е — отвърна Тирел. — Засякохме сигнала още преди половин час, после — нищо. Сега отново се появи на екрана.

— Добре.

— Да не би да си решил да си включиш телефона и да следваш инструкциите?

Нейт не отговори.

— Откри ли Иби?

— Да.

— Нещо лошо ли е намислил?

— Беше. Сега обаче проблемът е доста по-сериозен.

Тирел се поколеба за момент, после каза:

— Пътуваме към теб. Не предприемай никакви действия. Стой мирно и чакай кавалерията да пристигне. Тогава ще им съобщиш всички подробности. Ясно ли е?

— Ясно — отвърна Нейт, макар да се подразни, както се дразнеше винаги, когато някой — който и да било — му кажеше, че *трябва* да направи нещо.

Връзката прекъсна внезапно, преди да успее да попита какво знае Тирел за Иби, бараките и устройствата за изстрелване на електромагнитни импулси.

Понечи да го набере отново, но се отказа. Нещо в този кратък разговор не беше наред. Тирел не го бе попитал с какво се е занимавал Иби или каква заплаха представлява стореното от него.

Обърна се към Шеридан и Кира и каза:

— Тръгваме веднага. Колкото се може по-бързо.

— Но... — възрази Сузи.

— Веднага — настоя Нейт, прибра единия револвер в кобура, прегърна я през кръста и я понесе към вратата.

Преди да стигнат до нея, в далечината се разнесе дълбокият басов вой на вертолетни витла.

Десетина минути по-рано Джо бе погледнал през надупченото от куршуми предно стъкло на пикапа на Фил Паркър и бе решил, че вижда мираж. Напуканото стъкло, помисли си той, сигурно изкривява и увеличава изображенията, тъй като автомобилният конвой, който виждаше, включваше два огромни камиона.

Подаде глава през отворения прозорец и присви очи. Не, не беше мираж. Далече на хоризонта слънцето хвърляше отблясъци върху хромираната предна решетка на първия. Зад него се движеше още един. Два от белите пикапи, които бе видял по-рано, водеха колоната, а третият и четвъртият стояха в края на процесията.

— О, не! — възкликна Джан. — Това са камионите, за които ти казах. Онези с устройствата за електромагнитни импулси!

— Твоят приятел Иби — отбеляза Джо.

— Сигурно отиват в Юта.

— Имат си и придружители. Това означава, че или камионите са били отвлечени, или твоето приятелче Иби ги е чакало да го съпроводят до целта.

— Моля те, престани да го наричаш *моето приятелче*. Обидно е.

— Явно ти е влязъл под кожата, а?

— Почакай само докато се запознаеш с него — отвърна тя. — Такива хора вече не се срещат — истински лидер, честен и вдъхновяващ, вярващ в Бог.

Джо не попита в кой бог. Вместо това каза:

— Щом ние сме ги видели, това означава, че и те са ни видели.

Трябва да доизмислим какво да правим.

— Ще говоря с него — заяви уверено Джан.

— С кого?

— С Иби, разбира се.

— Значи мислиш, че е с тях? Че е в някой от камионите, които идват срещу нас?

Джо поклати глава. Пикапът на Паркър бе така надупчен от куршуми, че не можеше да вдигне повече от трийсет километра в час.

Налягането на маслото бе близо до нулата, показанията за температурата на двигателя отдавна бяха навлезли в червената зона. Ако обърнеше и направеше опит да избяга, щеше да изгуби състезанието за броени минути. Ако ли пък спреше, двигателят можеше да не запали отново.

— Ами ако Иби не е с тях? — попита Джо. — Ако са му отнели оръжията и преследват собствени цели?

— Най-вероятно ще ни убият — заяви тя след секунда. — В края на краищата убиха Фил без никаква причина. Няма да искат да съобщим на властите за тях.

— Съгласен съм.

— Какво ще правим?

В гласа ѝ се прокрадна вледеняващ страх, напълно основателно при това, помисли си Джо. Сякаш клеци стягаха гърдите му, а пръстите на ръцете му започнаха да изтръпват върху волана.

— Онзи тип, когото застреля, не носеше радиостанция, а тази на Фил не работи — отвърна той. — Това означава, че останалите не знаят какво се е случило с него. Би трябвало да очакват да се приближава към ранчото с пикапа с тялото на убития ловен инспектор отзад.

Тя кимна. Чакаше да чуе останалата част от плана му.

— Решат ли, че в кабината е техният човек, може да се разминем без проблеми — каза той.

— В такъв случай трябва да скриеш лицето си с черен шал.

— Да, но не разполагаме с такъв — отвърна Джо.

— Ще проверя с какво разполагаме — каза Джан и се обърна, за да порови в нещата на Фил на задната седалка.

Камионите се приближаваха. Бяха на километър и половина — два, но скъсяваха дистанцията по-бързо, отколкото на Джо му се искаше. Нямахше съмнение, че са го видели и са решили, че зад волана стои техният човек, защото не бяха предприели никакви агресивни действия. Той погледна наляво, после надясно през отворените прозорци в търсене на път, по който би могъл да подкара пикапа с висока скорост или да го скрие. Знаеше обаче, че подобен може да съществува само във въображението му.

— Открих две червени ризи — обади се Джан, — но не и черни шалове.

— Не съм изненадан — отвърна Джо.

Срещу нас идват дузина въоръжени мъже, помисли си той. Противникът бе по-многоброен и по-добре въоръжен. Дори да успееше да ликвидира двама от тях, преди да осъзнаят кой всъщност е той, останалите щяха да го убият за секунди. Глупаво би било да се надява на милост. Хората, които бяха отрязали главите на Кутър и на мечката, щяха да го ликвидират, без да им мигне окото.

— Ей! — възкликна Джан. — Намерих нещо!

Оказа се стара рекламна тениска на „Джак Даниълс“, черна на цвят, която лежеше смачкана на топка на пода.

— Това може да е единственият ни шанс — каза тя. — Ето, сваляй червената риза...

Докато караше, тя му помогна да съблече червената риза, смачка я на кълбо и я хвърли отзад. Обърна тениската наопаки и я нахлузи през главата му. Дрехата миришеше на пот, алкохол и силния одеколон с аромат на мускус, който Паркър използваше. Джо си представяше как в свободното си време Паркър обикаля баровете в Роулинс, облечен с нея.

Джан я нагласи така, че ръкавът да заприлича на маска за лице.

— Може и да стане — заяви тя, след като го огледа внимателно.

— Дано — отвърна той с приглушен глас. — А сега хвани Дейзи и се скрийте на пода. Не бива да ви виждат.

Тя разбра и кимна бързо. Дейзи нямаше нищо против да се сгуши на пода с Джан.

— Заговорят ли ме, ще се престоря, че не ги чувам — каза Джо. — Ако ни спрат...

— Знам — довърши Джан вместо него. — Знам.

Джо продължи да кара. Ръцете му се изпотиха върху волана, дишането му се учести. Все по-трудно му бе да удържа предните колела на пикапа в коловозите, издълбани в пясъка.

Когато се озоваха на петдесетина метра от водещия пикап, Джо напусна черния път и подкара из пустинята, защото коловозите бяха прекалено тесни, за да се размине с камионите. Когато се изравниха, шофьорът на първия пикап и спътникът му кимнаха и Джо им отвърна със същото.

Огромната глава на мечката бе привързана за предния капак на пикапа и отдалече наподобяваше някакъв странен елемент от украсата му. Гъстата козина на звяра бе изцапана със сплъстена кръв и прах, а езикът му висеше между острите жълти зъби. Джо потисна противоречивите емоции, които напиреха в него — и отвращение, и първичен страх.

Стрелците в каросерията отзад седяха под по-висок ъгъл спрямо пикапа на Паркър, но вместо да погледнат в кабината му и евентуално да видят Джан и Дейзи, проявиха по-голям интерес към тялото на мъртвия ловен инспектор. Един от тях посочи трупа и изигра сценката с разстрела на Паркър, докато разказваше на останалите какво точно се е случило. Друг от спътниците му се засмя.

Двата камиона вдигаха толкова много прах, че успя да се размине с пикапите в края на колоната, без никой от хората в тях да може да го разгледа добре. Протегна лявата си ръка през прозореца, размаха я в прахоляка и двама от стрелците му отвърнаха вяло.

Главата на Кутър бе привързана за капака на втория пикап. Очите му бяха затворени, а кожата на лицето му бе нашарена от сиви струйки мръсотия от прахта по черния път. Когато се разминаха и с третия пикап, облакът прах се разсея за миг и Джо зърна мечите лапи.

— Не се надигай! — нареди той дрезгаво на Джан.

— Добре.

След разминаването Джо се върна обратно в коловозите. Сърцето му биеше толкова силно, че се запита дали Джан не го чува. Проследи отдалечаването на камионите и пикапите в огледалото за обратно виждане. Две минути по-късно обяви:

— Май ни се размина.

— Мога ли да се изправя? — попита Джан.

— Да.

Тя се надигна на предната седалка, а Дейзи се настани между двамата.

— Отървахме се на косъм — въздъхна Джо.

Изведнъж го налегна страшна умора. Притокът на адреналин започваше да спада и той изпитваше само изтощение.

— Не мога да повярвам, че номерът с тениската успя — заяви Джан няколко минути по-късно. — Сигурно ще искаш да я носиш до края на живота си. Това е късметлийската ти тениска.

— На Фил обаче не е донесла късмет — отвърна той и я свали от главата си.

— Видя ли Иби? — попита тя.

— Може би. Бяха доста. А и не знам как изглежда.

— *По дяволите!*

— Опиши ми го — каза Джо.

Тя го изгледа подозрително, сетне каза:

— Висок, мургав, красив. Интелигентен и изискан.

— Възраст?

— Около трийсетте. — Тя бръкна в задния джоб на джинсите. — Ето, на тази снимка сме двамата в Сан Франциско.

Джо очакваше да извади телефон, но в ръката си тя държеше тънък портфейл.

— Нали не си забравил как изглеждат фотографиите върху хартия? — попита го тя.

Прелисти няколко ламинирани снимки и отдели една. На нея Джан прегръщаше поразително красив мъж. В далечината се виждаше мостът „Голдън Гейт“.

— Не мога да бъда сигурен, повечето от тях носеха маски. Но не е сред тези, които видях.

— Убили са го — заключи Джан.

— Не можем да бъдем сигурни.

— Щом не е с тях, значи са го убили — заяви тя. — Никога не би им позволил да вземат камионите.

— Съжалявам.

Тя закри лице с ръце и се разрида. Звукът стресна Дейзи, която погледна Джо за обяснение. Плачът премина в хлипане.

— Проклети животни! Съсипаха всичко! Сигурен ли си, че не си го видял?

— Деветдесет и пет процента — отвърна Джо.

— Трябва да ги избием всичките — просъска тя.

— Всяко нещо по реда си.

— Чуй — каза Джан с облепени от уплаха очи и сграбчи Джо за рамото. — Връщат се, за да ни убият.

Скръбта бе преминала в гняв, а сега на мястото на гнева идваше шок. Гласът ѝ звучеше глухо.

Той също го чу. Тихо боботене.

— Не са те — отвърна Джо.

— Кой тогава?

Преди да успее да отговори, от юг се появиха четири хеликоптера в бойна формация. Летяха бързо и по всичко изглеждаше, че са се насочили към сухата долина, където се намиреше старото ранчо.

— Това са добрите — заяви Джо. — Рулът трябва да е уведомил федералните и да е вдигнал хеликоптерите от базата в Колорадо.

— Слава богу! — възкликна Джан.

— Да — отвърна той и двамата се спогледаха радостно.

Тя понечи да каже нещо, но думите ѝ потънаха в оглушителното свистене, съпровождащо изстрелването на ракети изпод крилата на хеликоптерите.

— Сбогом, гадове! — извика Джо.

Но вместо да мине над главите им и да унищожи камионите, първата вълна ракети „Хелфайър“ полетя в противоположната посока и земята потрепери от множеството експлозии, разтърсили сухата долина.

Атакуват ранчото, помисли си Джо. Следващата му мисъл бе: *Шеридан!*

Разрушаването на постройките в старото ранчо премина невероятно бързо. Джо спря пикапа на хребета над долината и видя как пикиращите хеликоптери създават същински огнен ад. Земята се разтърси от експлозии, когато трите големи бараки полетяха във въздуха една след друга. Пряко попадение порази къщата и от нея остана само димящ кратер. Над пустинята се издигнаха черни валма дим и прах, досущ като огромни юмруци, а старите сухи пристройки бяха обхванати от буен огън.

Хеликоптерите се издигнаха плавно и елегантно, обърнаха се, подредиха се във V-образна формация и полетяха на юг. Бяха приключили тук.

Мисията изпълнена.

Джо се подпря на очукания пикап. Не бе сигурен, че краката ще го издържат. Ушите му пищяха от взривовете и едва чу Джан, която го питаше:

— Дали са успели да се измъкнат? — А после: — Защо, Джо? Защо унищожиха ранчото?

Джо Пикет обаче бе онемял.

Острият мирис на дим ги достигна след няколко минути. Джо извърна глава, защото очите му започнаха да се пълнят със сълзи. Поне можеше да обвини дима за това. Той огледа долината на изток и запад. Не бе забелязал следи от автомобили, нито от хора, които да се измъкват от сградите, преди ракетите да ги унищожат.

Джан продължаваше да задава въпроси, но той не можеше да й отговори. Обърна й гръб, зарея поглед на север, към безкрайната пустош, не видя нищо и не чу нищо. В гърлото му обаче сякаш заседна студен камък, който започна да расте и да расте и нямаше никакво намерение да спре, докато не го погълне целия.

Въпросите на Джан и пищенето в ушите му попречиха да чуе и ръмженето на двигателя на приближаващия се автомобил, и стъпките, които проскърцаха по каменистия склон.

Но когато чу Нейт да казва: „Доведох Шеридан с мен“, Джо вдигна рязко глава. Приятелят му добави:

— Не знам обаче кой ще каже на майка й. Не искам да съм в една и съща стая с него в този момент.

Джо се обърна и опря облекчен ръце на капака на пикапа. Трябваше да се подпре, защото коленете му започнаха да треперят. Странно, но образът на Шеридан, който изникна в съзнанието му в този момент, датираше от времето, когато тя бе на седем и имаше дълга руса коса, усмивка с липсващи зъби, слаби крачета и големи зелени очи.

Пред него обаче стоеше двацет и две годишна студентка. Тя слезе от джипа на Нейт, отскубвайки се от прегръдките на две други жени: съквартирантката ѝ от Ларами, която Джо бе срещал само веднъж и никак не я бе харесал, и трийсетинагодишна жена с разрошена коса, която изглеждаше дезориентирана. Жената вдигна поглед и махна с ръка на Джан, която ѝ отвърна. Явно се познаваха.

— Татко, толкова съжалявам — каза Шеридан и се скри зад гърба на Нейт, сякаш се срамуваше да се покаже.

— Има за какво.

— Ако не беше Нейт... — започна тя и се извърна, за да погледне през рамо облаците черен дим, които се издигаха над мястото, където допреди минути бе имало ранчо.

— Благодаря ти, че я измъкна — каза Джо на Нейт. — Между другото, търсех и двама ви.

— И ни намери — отвърна Нейт. — Или по-скоро, ние те намерихме.

— Какво, по дяволите, се случи там?

Джо знаеше, че приятелят му е най-спокоен именно насред най-големите опасности.

— Какво се случи? Четири хеликоптера „Апачи“, въоръжени с ракети въздух-земя „Хелфайър“ — отвърна той. — Дойдоха, за да не оставят следа — от лошите, от инженерите, от всички. Трябваше да се превърнем в косвени жертви.

Джо поклати смаяно глава.

— Ами екипът? — обърна се Джан към жената, която слезе от джипа.

— Измъкнаха се с атеветата — отвърна Сузи Гуденкауф. — Освен един доброволец и... Иби.

Джан и Сузи се прегърнаха. Едната от тях заплака. А може би и двете. Джо се обърна към Нейт.

— Защо не удариха камионите?

— Не съм сигурен, макар че имам теория — отвърна Нейт през стиснати зъби.

— Възможно ли е да не са знаели? Възможно ли е да са се опитвали да унищожат оръжията в ранчото, но да са закъснели с петнайсет минути?

— Всичко е възможно — каза Нейт.

В този момент двигателят под капака на зеления пикап на Фил Паркър се разтресе и заглъхна.

— Разбира се — отбеляза горчиво Джо.

Нейт се обърна с гръб към него. Сложи ръце на кръста и зарея поглед към огъня, който бушуваше в долината под тях. Разсъждаваше усилено.

* * *

— Мама знае ли? — попита Шеридан.

Баща ѝ я прегърна и отстъпи крачка назад, за да я огледа. Джо реши, че дъщеря му изглежда добре, макар и малко омърляна и опърпана. В очите ѝ прочете онзи отнесен поглед, който познаваше от детските ѝ години, когато бе виждала тревожни, понякога дори страшни неща, но не им бе позволявала да я пречупят. Винаги бе успявала да запази своята сила и решимост.

— Не — отвърна Джо.

— Ще ѝ кажеш ли?

— Знаеш отговора на този въпрос.

Шеридан затвори за миг очи.

— Надявам се да не се побърка от притеснение. Нямах представа в какво се забърквам. Никой нямаше...

— Кажи, че аз съм виновна за всичко — обади се съквартирантката ѝ Кира, която се бе облегнала на джипа с ръце, кръстосани на гърдите. — Няма да ми е за пръв път да поема цялата вина.

— Моля те — отвърна ѝ Шеридан. — Не сега. В момента изобщо не става въпрос за теб.

Кира изсумтя и извърна поглед.

— Ще се тревожим за това по-късно — каза Джо. — Сега сме шест души, два сокола и едно куче, които трябва да се сместят в един джип. Да не забравяме и че към магистралата се е запътил конвой от автомобили, пълни с главорези.

Нейт се изсмя мрачно.

— Като изключим другото, как мина уикендът?

— Какво означава това? — попита Кира.

Нейт не ѝ обърна внимание. Обзе го ледено спокойствие. Джо знаеше, че ще се случи нещо.

— Мисля, че знам какво следва — обърна се той към Джо. — Нещо против да поема нещата в свои ръце?

— Ще ни измъкнеш ли от тук, без никой да пострада?

— Ако искаш гаранции, не мога да ти ги дам.

Джо се поколеба за миг.

— Добре, действай. По-добре от мен знаеш какво става тук.

— Окей — отвърна Нейт. — Шеридан, отведи трите дами на североизток към онези скали там. — Посочи към скалите, които се издигаха над безкрайната пустош, и продължи: — Това е Кирпичения град. Там има доста места, където да се скриете. Каквото и да чуете или видите, не се показвайте.

Шеридан погледна баща си с вдигнати вежди. Той кимна и зачака Нейт да даде някакво обяснение. Такова обаче не последва.

— Тръгвайте — подкани я Нейт. — Не разполагаме с много време.

— Защо не можем да вземем джипа? — попита Кира.

— Защото знам какво ще се случи — отвърна Нейт. — Сънувах го. В съня ми джипът беше с мен.

— Сънувал си? — попита удивена Кира. — Ти какво? Да не си някакъв шаман или нещо подобно?

— Той е човекът, който днес ни спаси живота — смъмри я Шеридан. — А сега си затвори устата и ме последвай, за да му дадем възможност да го направи отново.

Джан и Сузи се подчиниха мълчаливо. И двете са в шок и нямат сили да спорят, помисли си Джо.

Шеридан целуна баща си по бузата.

— Обичам те, тате. Благодаря ти, че дойде за мен.

— Разбира се — отвърна той. — И аз те обичам, миличка. Но не ме карай да го правя отново.

Тя се засмя.

— Вземи това — каза Джо и ѝ подаде ловната пушка. — Знаеш какво да правиш, ако се наложи. Вземи и Дейзи.

Шеридан метна пушката на рамо и каза:

— След мен, дами.

Когато групата се събра, тя хвърли поглед назад и се ухили:

— Пази се, тате.
— Обещавам.
— И ти, Нейт.
Нейт само изсумтя.

Джо проследи с поглед четирите жени, които се отправиха към Кирпичения град. Дейзи не се отделяше от Шеридан. Бе толкова топло, че маранята замъгляваше очертанията на причудливите скални феномени.

— Сигурен ли си, че знаеш какво правиш? — попита Джо.

— Не.

— Какъв е планът?

Нейт бръкна в джоба на ризата си, извади сателитен телефон и го включи.

Когато някой вдигна от другата страна, Нейт каза:

— Обзалагам се, че си изненадан да ме чуеш точно в този момент.

Джо не успя да долови отговора.

— Тирел, трябва да призная, че нямах представа какво гадно копеле си. Същото се отнася и за приятелчето ти Кийт Волк, или каквито там са истинските ви имена. Сега обаче се прецакахте и нямате представа какви неприятности ви очакват. Ако не седнете мирно и не ме изслушате, доста хора ще умрат. Това ще бъде най-голямата катастрофа след Единайсети септември, а може би дори по-голяма. Ще се разправям с вас, когато това приключи. Сега трябва просто да ме изслушате.

През следващите пет минути Джо стоеше, забил поглед във върховете на туристическите си обувки, докато Нейт описваше двата камиона — единия с логото на производителя на акумулатори, а другия с това на известна транспортна компания — и товара на всеки от тях. Съобщава предпологаемите им координати и обсъди със събеседника си най-подходящия начин за атака от въздуха.

— Знам, че са изстреляли всичките си ракети — възрази нетърпеливо Нейт. — Въпреки това ги накарай да обърнат. Тези

„Апачи“ разполагат с трийсетмилиметрови оръдия. Повече от достатъчно, за да унищожат устройствата за изстрелване. Доколкото знам, лошите разполагат само със стрелково оръжие. Каквото и да решите обаче, не им позволявайте да изстрелят импулс по вас, защото могат да свалят хеликоптерите. Кажете на пилотите да ги ударят колкото се може по-бързо и с цялата си мощ. Да изравнят всичко със земята. Кажете им, че видят ли да се отварят задните врати на камионите, това означава, че ги вземат на прицел. Кажи на хората си да избият всички!

Виж какво — прекъсна Нейт обясненията на своя събеседник, — нямате време да изпращате изстребител или безпилотен самолет. Не върнете ли тези „Апачи“ още сега, ще ги изгубите на магистралата или ще ударите други камиони и ще убиете повече цивилни, отколкото се опитахте да убиете тук. Не ги ли унищожите, преди да стигнат до нея, задниците ви ще се окажат във федерален затвор. Ще станете много прочути, но няма да се радвате на добра слава. Ще оставя телефона включен, за да ме уведомяте какво е станало — След дълга пауза Нейт продължи: — О, не се тревожете за нас. Ще се справим, ако се върнат.

Изключи телефона и се усмихна на Джо. Приятелят му попита:

— Всичко наред ли е?

Нейт сви рамене.

— Качвай се — подкани го Нейт и кимна към джипа. — Внимавай само да не дразниш птиците.

* * *

Когато джипът заподскача по коловозите, прорязали скалистия хребет, Джо отбеляза:

— Отдавна не се бяхме виждали, Нейт.

— Така е, Джо.

— Знаеш ли, Мерибет сънува същия сън. Разказа ми го на следващата сутрин.

— Хммм.

— Знаеш, че не вярвам много-много на сънища и подобни глупости, нали?

— Да, и това е една от причините да те харесвам, Джо.

— Дали това ще е краят за нас?

Нейт помисли по въпроса и сви рамене.

— Вероятно. Съжалявам, но не знам как свършва онзи сън.

ОСМА ЧАСТ ПУСТИНЕН ОТШЕЛНИК

*Не се вирай прекалено дълго в бездната, да
не би бездната да се взре в теб.*

Едуард Аби,
„Пустинен отшелник“

— Конете пристигат — обяви Нейт. — Точно по график.

Джо вдигна глава. Бе заел позиция на върха на скалистия хребет на петдесетина метра зад Нейт и джипа му. На север на хоризонта се надигаха облаци прахоляк.

— Досущ като в съня ми — продължи Нейт.

Джо само кимна.

Измина час и половина, откакто Шеридан бе повела трите жени към Кирпичения град, разположен на около пет километра от мястото, на което се намираха Нейт и Джо. Джо ги бе следил с поглед, докато топлинните вълни не размиха силуетите им. Сега вече се бяха изгубили напълно от очите му и той предположи, че са стигнали целта си и са се скрили зад някоя каменна колона или червена канара на Катедралата. Така поне се надяваше.

Бе оставил раницата си между два камъка с размери на футболна топка на върха на хребета и бе опрял автоматичната си карабина М-14 върху нея. Върху камъка отдясно бе поставил резервен пълнител с 30 патрона, за да му бъде под ръка. Разполагаше с половин кутия муниции и се чудеше дали по време на престрелката ще има възможност да замени празния пълнител.

Чувстваше се ужасно самотен. Невъзможно бе да се свърже с Шеридан, с губернатора, с колегите, с Мерибет. Червената пустиня бе сурово и красиво място и той съжаляваше, че не го познава по-добре. Но определено не искаше да умре тук.

Под него Нейт се грижеше за своите соколи и оглеждаше хоризонта от време на време. Джо наблюдаваше как проверява — при това няколко пъти — патроните в револверите си.

— Ей, Нейт — извика му той. — Това ми прилича на сцена от Дивия запад.

— А ние сме двама самотни каубои — съгласи се Нейт.

— Имаме ли план Б? — попита с надежда Джо.

— Не — отвърна Нейт. — Сънят беше само един.

Джо обмисли думите му.

— Добре е да го знам.
Нейт изсумтя.

Ослушвах се и се оглеждах в продължение на петнайсет минути, преди на север да прозвучат силни експлозии. Джо предположи, че се дължат на оръдейната канонада от хеликоптерите. Редом с бумтенето на оръдията се разнасяха и по-слаби единични изстрели от малокалибрено оръжие, на които отговаряха продължителни автоматични откоси.

После настъпи тишина.

Джо чу електронно жужене и когато погледна надолу, видя Нейт да вади сателитния телефон от джоба си и да го поднася към ухото си. Слуша събеседника си в продължение на цяла минута, после свали слушалката и изруга на глас.

— Тирел каза, че „Апачите“ са унищожили единия камион километър преди магистралата, но вторият се е измъкнал и в момента се движи по шосето сред тежък трафик и те не могат да стрелят по него. Следят го от въздуха, но горивото им е на привършване. Взривили са един от пикапите, но останалите три са избягали.

— И са тръгнали към нас? — попита Джо.

— Разбира се — отвърна горчиво Нейт. — Ако онези идиоти, които отговарят за операцията, бяха атакували конвоя, вместо да унищожават ранчото, щяха вече да са приключили.

— Това означава ли, че камионът продължава към Юта? — попита Джо.

— Да.

— И как ще го спрат?

— Не знам и не ме интересува — отсече Нейт.

— Мен пък ме интересува — прошепна на себе си Джо.

Табунът диви коне се носеше като пълноводна река към Нейт и джипа. Джо не откъсна поглед от тях, докато тропотът на копитата им не заглъхна в далечината. Бяха едри, диви животни, изпълнени с първична енергия, с нашарени от белези козини и сплъстени гриви. Със своята тежест и сила разтърсваха земята под краката си. Джо не

пропусна нито уплашените очи, нито жълтите зъби, нито пясъка и камънака, които летящите копита хвърляха във въздуха.

Когато прахолякът слегна, Джо видя, че Нейт е взел големия благороден сокол от джиपा и го държи на ръката си в дебела ръкавица. На гърба на птицата, с помощта на тънка сизалова връвчица, бе привързан сателитен телефон.

Нейт го пусна.

Отначало соколът размаха тронаво крила, после — очевидно привикнал с необичайната тежест на гърба си — набра височина. Полетя право към Джо, който се сниши, когато птицата премина толкова ниско над главата му, че вятърът от дългите ѝ мощни крила едва не събори шапката му. Соколът се устреми към далечен перест облак в синьото небе.

— Така и не можах да се привържа към тази птица — обясни Нейт, след като соколът отлетя. — Винаги съм я възприемал като шпионин. Не искам да имам нищо общо с нея.

Джо нямаше представа как да възприеме думите му.

— Тирел и шайката му никога няма да ни открият с помощта на джиписеа — продължи Нейт. — Ще проследят полета на сокола. А до следобед той ще стигне до Колорадо или Юта.

Джо изчака секунда-две и попита:

— За добрите ли работиш или за лошите?

— В този момент не съм сигурен дали между тях има някаква разлика.

Джо обмисли думите му, докато Нейт сваляше качулките и развързваше кожените връвчици на другите два сокола и ги пускаше да летят.

— Ще се справят по един или друг начин — каза Нейт.

Джо разбра смисъла на този жест и това само задълбочи чувството му на обреченост. Миг по-късно Нейт се провикна:

— Чуваш ли? Идват. Пригответи се!

Джо изпълзя зад скалите и се просна по очи. Поривите на вятъра носеха рева на двигателите. Джо вдигна бинокъла и погледна на север.

И тогава ги видя: три бели пикапа.

Нейт застана пред джипа и се разкърши. Първо протегна ръце и свали юмруци надолу, после размърда рамене. Докато правеше това, не откъсна нито за миг поглед от приближаващите автомобили.

В предните си джобове бе сложил резервни патрони — калибър .500 в десния и .454 в левия. Всеки от тях бе с размерите на дамско червило, но доста по-тежък.

Макар да бе познавал Иби съвсем за кратко, не можеше да мисли за него в минало време, като за покойник. Стореното от Саид и хората му бе толкова жестоко, толкова ужасно, че имаше само един начин да му отвърне.

Да убие змията.

Джо почувства как с приближаването на пикапите дишането му се учестява. Направи опит да се успокои и да прогони страха, който бе толкова силен, че можеше да го заслепи, и насочи мислите си към Шеридан, Мерибет, Луси и Ейприл. Представи си всяка една от тях на мястото, където би трябвало да се намира в момента: Шеридан в безопасност в Кирпичения град, Мерибет в библиотеката, Луси в училище, Ейприл... не успя да си представи какво прави Ейприл. Никога не успяваше. Запита се дали ще ги види отново. Студени тръпки полазиха по гърба му от тила чак до кръста.

Прииждащите бяха толкова много. И се движеха бързо. Беше добър стрелец. Бе използвал оръжието си най-вече за да сложи край на мъките на ранен дивеч, но дали умееше да поразява целта, когато става въпрос за бързо движещи се обекти? Не бе сигурен, че ще осигури на Нейт прикритието, от което приятелят му се нуждаеше. Не бе сигурен дали който и да било можеше да му го осигури.

Когато пикапите наближиха, мислите на Джо се насочиха към мъжете в кабините и каросериите. Запита се какъв ли е броят им и за какво ли си говорят.

Сигурно и тях някъде ги очаква любящо семейство. В края на краищата те бяха човешки същества със своите мечти и амбиции, отдадени на своя бог и на своята мисия.

Сетне поклати глава. Независимо дали бяха от „Ислямска държава“, „Ал Кайда“ или друга подобна организация, независимо дали бяха съпрузи, бащи и синове, това нямаше никакво значение в

момента. Те бяха врагове и получеха ли възможност, несъмнено щяха да убият и него, и Нейт, и жените в Кирпичения град, без да им мигне окото. Щяха да постъпят с тях, както бяха постъпили с мечката, с Иби, с Кутър.

Устата му пресъхна, а сърцето му заби силно. Погледна оръжието си и видя, че предпазителят е спуснат. Ядоса се на себе си, вдигна го и вкара патрон в магазина. Беше готов.

Нейт държеше .454-калибровия револвер в лявата ръка, а .500-калибровия в дясната, но размисли и размени оръжията. Не биваше да стреля с тях едновременно, защото резултатът щеше да бъде два неточни изстрела. Това не беше сцена от филм. Затова щеше да се прицели и да стреля първо с дясната си ръка, след което да редува оръжията при необходимост.

Предпочиташе да стреля първо с револвера с оптичен мерник.

Неслучайно, помисли си Нейт, Тайните служби купуват именно „Касул“ .454 от „Фрийдъм Армс“. Причината бе, че този револвер *може да спре автомобил*. Куршумът лети с такава скорост и има такава енергия, че може да пробие блока на двигателя и да го повреди.

Пикапите се бяха наредили в една линия. Движеха се доста бързо. Нейт присви очи и видя, че Саид шофира онзи най-вляво. Добре, каза си той. Добре.

Отзад долетяха няколко неточни изстрела с калашник. Нейт не помръдна. Да стреляш точно от каросерията на движещ се пикап е напълно невъзможно, както и от гърба на препускащ кон, между другото. Куршумите профучаха над главата му и се забиха в склона зад гърба му.

Двамата с Джо разполагаха с преимущество, докато колите още се движеха и мъжете не бяха слезли от тях, за да се прицелят по-добре. Въпреки това чу един от куршумите да пронизва капака на джипа вдясно зад него и да се забива в склона.

Нейт вдигна .454-калибровия револвер и кръстчето на оптичния прицел попадна в горната част на средния пикап — най-близкият. Стреля. Откатът отхвърли револвера високо над главата му. Без да се колебае нито за миг, Нейт запъна ударника, докато сваляше ръка, и стреля отново.

Пикапът в центъра се забави видимо. Продължаваше да се движи, но по инерция, двигателят му вече не работеше. Изпод капака изригна гейзер зелена охлаждайна течност и опръска пустинята наоколо. Миг по-късно почти непрогледен облак пара обви предницата на колата.

Нейт насочи вниманието си към пикапа вляво, но Саид бе предвидил хода му, затова натисна внезапно спирачка и превключи на задна. Извърши маневрата толкова рязко, че двама от стрелците отзад бяха изхвърлени от каросерията.

Нейт обаче реагира навреме и стреля два пъти през облаците пара право в двигателя на пикапа и го извади от строя.

Колата вдясно бе свърнала встрани от двата повредени пикапа, затова Нейт завъртя оръжието си и стреля над предната дясна гума. Куршумът също се заби в двигателя, но като че ли не нанесе сериозни щети.

Той прибра нагорещения от стрелбата .454-калибров револвер в кобура под лявата си мишница и стисна здраво .500-калибровия.

Джо проследи със затаен дъх как Нейт стреля по първите два пикапа. *Бам-бам. Бам-бам. Бам.*

Мъжете в каросериите изскочиха навън, някои потърсиха прикрытие зад колите, други — напълно непонятно — останаха прави и започнаха да си крещят един на друг. Бяха прекалено много, за да ги преброи.

Той насочи вниманието си към третия пикап, онзи, който бе свърнал встрани от останалите и сега се движеше с нарастваща скорост отдясно. Ако шофьорът завиеше рязко, можеше да мине зад гърба на приятеля му и така Нейт да попадне под кръстосан огън. Случеше ли се това, на Джо щеше да му се наложи да излезе от прикритието си, за да може да стреля.

Успееха ли да заобиколят Нейт, това щеше да бъде краят.

Докато пикапът се движеше, Джо залегна по-удобно зад процепа между двата камъка. Макар да държеше здраво карабината, колата подскочаше по камъните и храстите и той не можеше да се прицели добре. Изстреля няколко куршума — *бам-бам-бам-бам-бам* — по

предното стъкло. Продължи да стреля толкова бързо, колкото успяваше да натисне спусъка.

Полетяха празни гилзи и отскочиха от камъка вдясно. Една от тях рикошира и падна в разтворената му яка. Опари врата му, разстрои концентрацията му и той пропусна целта, но продължи да натиска спусъка. Накрая горещата месингова гилза започна да го пари толкова болезнено, че той трябваше да спре да стреля и да я извади от дрехите си.

Когато вдигна поглед, видя две тела да се гърчат в коловозите зад пикапа. Явно изстрелите му не бяха отишли нахалост.

И тъй като пикапът намали скорост без никаква видима причина и не се опита да заобиколи Нейт, Джо реши, че може да е уцелил и шофьора. Стрелците наскачаха от каросерията. Някои паднаха на земята, изгубили равновесие, други останаха на крака. Пикапът спря внезапно, сякаш някой бе натиснал спирачката докрай, при което останалите мъже отзад залитнаха към кабината или изпопадаха на земята. Вратата до шофьора се отвори рязко и от там изскочи мъж, облечен целият в черно, който се разкрещя и посочи към Джо.

А Джо почувства как го обзема паника. Сега разбра смисъла на израза „мъглата на войната“, използван за пръв път от Клаузевиц, за да опише несигурността и объркването, които обикновеният войник изпитва по време на сражение. Под него облечените в черно противници тичаха сред облаците дим и пара. Трудно му бе да се концентрира върху някоя мишена, трудно му бе и да обхване с поглед бойното поле, да осмисли случващото се на него.

Джо се прицели внимателно в гърдите на мъжа, излязъл от колата, и натисна спусъка. Нищо. Бе свършил патроните.

Претърколи се по гръб, извади празния пълнител и сложи нов.

Преди да успее да се изправи, скалистият хребет около него сякаш експлодира. Полетяха куршуми, които вдигаха облачета прах или се забиваха в камъните, зад които се криеше. Раницата му заподскача като жива. Един куршум удари ложата на карабината му и отчупи парче от нея. Остана белег като от отхапано.

Оцелелите стрелци от третия пикап се бяха организирали и концентрираха огъня си върху него. А в долината под Джо продължаваха да отекват автоматични откоси и тежки, премерени

гърмежи от .500-калибров револвер. Нейт бе приковал вниманието на хората от първите два пикапа.

Нейт се скри зад джипа. Куршумите разкъсаха на парцали гюрука му, други се забиха във вратите и калниците, но Нейт презареди спокойно двата револвера и хвърли поглед към позицията на Джо на хълма. Видя, че я обстрелват с автоматично оръжие. Но не можа да види Джо.

Бе ранен на две места: проходна рана в лявото бедро и друга в десния седалищен мускул. Раната в бедрото кървеше обилно и кръвта се стичаше по крака в обувката му. Ако не я бе видял, нямаше да разбере, че е ранен, защото другата бе доста по-болезнена: имаше чувството, че е седнал върху горещ въглен, който никога няма да изстине.

Вместо да изскочи зад предния капак на джипа, както очакваха противниците му, Нейт се приведе и заобиколи отзад. Надзърна иззад колата си и видя, че прътите, върху които кацаха соколите, са натрошени на парчета.

Поне птиците ми ще преживеят този ден, помисли си Нейт.

Очакваше оцелелите да се скрият зад обвитите си в дим коли и да го вземат на прицел. Така би постъпил всеки опитен, добре трениран войник, каза си той.

Само че тези срещу него бяха *луди*.

Петима от тях хукнаха към позицията му. Всичките крещяха *Аллаху Акбар*. Саид не беше с тях, което изобщо не изненада Нейт.

Изчака трима от петимата да се наредят в редица един зад друг и изстреля един куршум в гърдите на първия. И тримата рухнаха на земята.

Това бе първият му троен изстрел.

Случилото се зашемети останалите двама, които спряха и зяпнаха смаяно. Нейт се справи с тях с по един изстрел в главата.

Да, напълно откачени са, помисли си той. Но въпреки това са прекалено много. Не бе сигурен дали ще успее да ги удържи, преди кръвта му да изтече. Главорезите от третия пикап продължаваха да обстрелват позицията на Джо на хълма. Ответна стрелба не се чуваше. Ушите му писнаха. Не проумя причината. Да не би да бе ранен в

главата? Или във врата? Нима тази оглушителна какофония щеше да е последният звук, който чуваше?

Джо лежеше по гръб. Куршумите от калашниците свистяха на сантиметри от очите му. Макар да не смяташе, че е ранен, не можеше да бъде сигурен. Толкова много куршуми се бяха забили в скалите около него, че бяха отчупили безброй остри късчета камъни, които бяха пронизали ръцете, гърдите, краката, лицето му. Цялото му тяло бе изтръпнало.

Настъпи моментно затишие, което той използва, за да се претърколи отново по корем и да отвърне на огъня. Докато се обръщаше, явно бе подал лявото си рамо прекалено високо, защото онези долу го видяха и започнаха да стрелят. Остра болка прониза горната част на рамото му, сякаш го бяха ударили с бейзболна бухалка.

Прозвуча животински рев. Неговият животински рев.

Когато оранжевите пламъци, съпътстващи болката, изчезнаха най-сетне от погледа му, той извърна глава и погледна раната. Едва успя да фокусира поглед. Куршумът бе откъснал пагона на червената му униформена риза и от раната течеше кръв на тласъци. Цялата му ръка бе изтръпнала. Съмняваше се, че ще може да хване оръжието и да стреля отново.

Джо затвори очи, помоли се наум, въпреки агонията опря приклада в рамото си и погледна през мушката. Не бе сигурен дали ще издържи болката от отката, след като натисне спусъка. Пропълзя зад цепнатината в скалите, опря цевта върху раницата и... като че ли загуби съзнание.

Оглушителен рев разтърси небето. Над камъните около Джо се надигна прашна вихрушка и той стисна силно очи, за да не се напълнят с мръсотия. Миг по-късно затрещя трийсетмилиметрово оръдие.

Унищожаването на трите пикапа и стрелците около тях от единствения върнал се хеликоптер „Апачи“ бе страховита гледка. Откосите разкъсаха хората на Саид на парчета, белите им пикапи се превърнаха в димящи купчини разкривен метал.

Нейт видя как Саид излиза зад своя автомобил, обръща се с лице към хеликоптера и вдига ръце във въздуха. Явно искаше да се предаде.

Нейт се замисли върху това как Саид бе накарал собствените си хора да се пожертват, а самият той се бе скрил — и онази нощ, когато те нападнаха лагера му, и сега, при пристигането на хеликоптера. Саид обичаше другите да вършат най-трудната работа или жертвите му — като Иби например — да са с вързани ръце и без оръжие.

В тази секунда Нейт го мразеше така, както не бе мразил никого. Вдигна бързо револвера, прицели се в едната му скула и натисна спусъка.

Обезглавеното тяло на Саид остана право за миг, после се олюля, преди оръдейният огън да го превърне в димящо мокро петно върху пустинята.

По дяволите, помисли си Нейт. Убихме го два пъти. Жалко, че не можем да го направим и трети път.

* * *

Когато хеликоптерът кацна, Нейт постави празните си оръжия на предния капак на джипа, за да се виждат отдалече, и вдигна ръце с дланите навън. Прималяваше му от загубата на кръв и трябваше да се подпре на колата, за да остане прав. Дългата му руса коса се вееше на вятъра, който хеликоптерът вдигаше. Затвори очи и остана така, докато не чу витлата да забавят ход и да спират и не почувства силата на вятъра да намалява.

Когато отново отвори очи, видя двама пилоти с шлемове и зелени гащеризони да слизат от машината и да се отправят към него. Носеха автоматични карабини. Крачеха предпазливо сред бойното поле и се оглеждаха внимателно, да не би някое от телата, разпръснати наоколо, да оживее отново. Единият пристъпи към Нейт и вдигна визъора на шлема си. Беше млад, с бледа кожа и лунички по носа. Сивите му очи сезираха хладнокръвно в Нейт.

— Добре че решихме да минем отгук на път за базата. Така се натъкнахме на вас — каза той.

Нейт измърмори някаква благодарност, сетне посочи към върха на хълма.

— Имам приятел там — каза той. — Нямам представа дали е оцелял.

Вторият пилот кимна и се отправи към скалистия хребет.

— Нямам нито гориво, нито муниции — каза първият пилот, докато оглеждаше Нейт. Лицето му изразяваше загриженост, която не успя да скрие. — Ще ти помогна да стигнеш до хеликоптера, за да извадя комплекта за първа помощ и да се опитам да спра кръвта.

Нейт проследи погледа му към левия си крак, който бе почернял от кръв, която пълнеше обувката му и капеше по земята.

— Приятелят ми... — каза Нейт, който полагаше невероятни усилия да не изгуби съзнание.

— Сложи ръка на рамото ми — каза пилотът. — Трябва да те заведа там.

Нейт се възпротиви. Нали той бе изпратил Джо на хълма. Не може да го остави. Изведнъж го налегна смазващо усещане за загуба.

— Намерих един тук — извика вторият пилот от върха на хълма. — Не съм сигурен дали е жив или мъртъв...

Седмица по-късно Джо Пикет и Нейт Романовски седяха в просторна стая без прозорци в сградата на Министерството на вътрешната сигурност на булевард „Бишъп“ в Шайен. Бяха помолени да изчакат тук пристигането на губернатора. На губернатора и на един „специален гост“, както се бе изразил Рулън в записва, оставен на телефонния секретар на Джо.

Масата бе продълговата, с формата на ковчег, а около нея бяха подредени дващестина стола на колелца. Пред всеки от тях бе поставена месингова табелка. Джо разпозна имената на местни, щатски и федерални служители. На двете срещуположни стени бяха поставени монитори, в масата имаше отвори за кабели за свързване на различно комуникационно оборудване.

Явно това бе залата, предположи той, в която всички важни клечки се срещат в случай на природни бедствия или улични вълнения. Начело на масата бе поставена табела с името на губернатор Спенсър Рулън. Надписът на вратата гласеше: ситуационна зала.

Лиза Каспър седеше вдясно от празния стол на губернатора. Зачела се е в купчината документи пред себе си толкова усърдно, помисли си Джо, за да не й задаваме въпроси.

Ситуационната зала се огласяше от тихото бръмчене на климатичната инсталация и луминесцентните лампи, които хвърляха силна бяла светлина от тавана. Бетонните стени бяха боядисани в бледозелено. Подът бе покрит с тъмносив мокет, който му придаваше вид на асфалт.

Всичко в тази зала, а и в цялата сграда, между другото, бе безлично, бездушно и бюрократично. Това, помисли си Джо, е причината да не мога да работя в кабинет от девет до пет.

— Кой е специалният гост? — обърна се Джо към Каспър.

Тя не вдигна поглед от много важните си документи, но страните й поруменяха леко.

— Не можеш да кажеш или не искаш?

— Моля те, Джо.

— Ясно.

Джо се обърна към Нейт. Когато пожелаеше, приятелят му умееше да стои спокоен и невъзмутим като някои от своите закачулени соколи. Джо не го чуваше дори да диша.

— Знаеш ли, някога в тази сграда се помещаваше централата на Управлението по лов и риболов — каза той. — Идвах тук от време на време.

Нейт не показва с нищо, че е чул Джо.

— Сега всеки щат има такава сграда — продължи Джо. — След Единайсети септември.

Патериците на Нейт бяха подпрени в ъгъла, а левият му крак бе изпънат под масата. Самият той бе седнал леко извърнат встрани. Всеки път когато излезеше от състоянието на своеобразна кома, в която сам се бе поставил, той помръдваше на стола, за да облекчи натиска върху седалищните мускули. И всеки път на лицето му се появяваше болезнена гримаса.

Джо продължаваше да страда от многобройните рани и охлузвания по цялото си тяло. В болницата в Шайен, където го бяха откарали пилотите на хеликоптера, хирургът бе извадил повече от дузина парчета от камъни и куршуми, включително едно от врата, пропуснало каротидната артерия само на сантиметър. А преди да легне на операционната, дори не бе подозирал, че е ранен там.

Целият бе покрит с шевове и лейкопласти. Придвижваше се с мъка като осемдесетгодишен старец. Когато го видя за пръв път, след като го изписаха от болницата, Шеридан предложи да го увият с опаковъчно фолио с балончета за седмица-две. Мерибет одобри идеята, а Джо само изсумтя.

Бе оставил шапката си на масата пред себе си. Тя също бе пробита от шрапнел. Беше се събудил първата нощ в болницата и бе заварил две сестри да пъхат пръст в дупките и да се смеят.

— И сега какво? — обърна се Джо към Каспър.

— Моля те, Джо...

— Кога ще дойде губернаторът?

— Предполагам, скоро. Не мога да му се обадя, защото трябваше да оставя мобилния си телефон, преди да вляза тук. Това помещение е подсигурано срещу подслушване.

— Защо се срещаме тук? — попита Джо. — Кой би могъл да ни шпионира?

* * *

Още втората вечер сред пристигането им в болницата, Джо и Нейт се срещнаха в един тъмен ъгъл на фойето на третия етаж. Джо бе прекосил смълчания коридор с болезнено куцане, а Нейт се бе появил в инвалиден стол. Разговаряха в продължение на два часа и обсъдиха всеки детайл от случилото се в Червената пустиня.

Историята на Нейт за съня, за Росомахите, за Иби и Саид и стрелбата в третата барака звучеше толкова невероятно, че Джо не можеше да повярва.

— Връщам се в затвора — каза му Нейт. — Цялата сделка, която заключихме, се крепи на лъжите им. Те преследваха собствени цели, които нямаха нищо общо с онова, което ми бяха казали.

Когато Джо се опита да възрази, Нейт го помоли да замълчи и добави:

— Шеридан може да вземе моите птици, ако успее да ги хване. Време е да усъвършенства уменията си в лова със соколи. По-добре това, отколкото да се размотава с разни анархисти.

Джо бе на същото мнение.

По стълбите в коридора отекнаха стъпки и Лиза Каспър вдигна поглед. Джо проследи погледа ѝ, насочен към вратата. После чу Рулън да казва на някого:

— Изчакай тук, докато те повикаме. Няма да се бавим.

Губернаторът влезе с гръм и трясък в Ситуационната зала, понесъл обемиста кутия, вързана с панделка. Затръшна вратата със здрав ритник, нанесен с петата на каубойския му ботуш, и тя се затвори с шумно изщракване.

— Поздрав за героите! — изрече той с широка усмивка. — Изглеждали сте и по-добре, но можеше да е и по-зле! Слава богу, че кавалерията пристигна в последния момент.

Той се запъти към другия край на стаята, за да седне начело на масата. Джо остана изненадан как един-единствен човек може за миг да изпълни с присъствието си помещение, което до този момент е изглеждало празно.

Рулън спря зад Джо и каза:

— Така и не успях да участвам в сражение, докато бях в армията. Как ти се стори, Джо?

— Ужасно.

Рулън кимна.

— Така си и мислех. А вие, господин Романовски?

Мълчанието на Нейт подсказваше, че е участвал в толкова много битки, че не му се говори за това.

— Така си и мислех.

Губернаторът придърпа стола си, отпусна се тежко на него и плъзна кутията по масата. Тя спря пред Джо.

— Отвори я — каза Рулън.

Джо развърза панделката и извади отвътре чисто нова сребристая шапка „Стетсън“.

— Тази шапка струва две хиляди и петстотин долара — усмихна се Рулън. — Сто процента кожа от бобър, размер седем и четвърт. Не попива влага и е мека като възглавница. Поизноси ли се, трябва само да я изпратиш на производителя и ще ти я върнат като нова. Погледни вътре.

Джо я обърна. Върху лентата от вътрешната страна пишеше:

На моя рейнджър Джо Пикет
от губернатора на Уайоминг Спенсър Рулън.

— Кажи, ако не ти става, ще я сменим — продължи Рулън. — Взех размера от твоята прекрасна съпруга. Отначало не искаше да ми го казва, защото ми беше сърдита. Моля се да ми прости някой ден.

— Не мога да я приема — каза Джо. — Прекалено е...

— Носи проклетата шапка — отвърна Рулън. — Само гледай да не я прострелят като предишната. Не мисля, че могат да поправят дупка от куршум.

Той отметна глава назад и се засмя. В отговор Джо се усмихна. Смени внимателно старата си шапка с новата. Но щеше да продължи да носи простреляния си „Стетсън“, когато обикаляше участъка си.

— Трябва да я носиш — настоя Рулън, — тъй като това е единственото нещо, което ще получиш като компенсация за случилото се в Червената пустиня. Няма да има медал, премия, пресконференция, на която да похваля твоята себеотдайност, патриотизъм и чувство за дълг.

Преди Джо да отвърне, че всичко е наред, че най-важното за него е било да открие Нейт и да спаси Шеридан, Рулън заяви:

— Това просто не се е случвало. Разбираш ли ме?

Джо поклати глава.

— Приеми, че станалото през последните десет дни е лош сън. Нищо не се е случвало в Червената пустиня. Отишъл си там, за да потърсиш стар приятел, и най-накрая си го открил да ловува със своите птици. Пикапът ти се е повредил, ти си го изоставил — в което няма нищо чудно предвид броя на колите, които си съсипал — и се е наложило да повървите пеша. Не е имало никакви терористи или анархисти, никакви камиони или електромагнитни импулси. И не са ви спасявали никакви хеликоптери.

Джо бе изгубил ума и дума. Но когато извърна поглед към приятеля си, видя Нейт да кима мълчаливо.

— Ти поне ме разбра, нали? — обърна се Рулън към Нейт.

— Опасявам се, че да — отвърна Нейт. — Предполагам, че откъдето чакат Тирел и Волк?

— Само Тирел — засмя се губернаторът и се облегна на стола си. — Господин Волк е задържан във федерален затвор. Наложило се да теглят чоп кого от двамата да хвърлят на вълците и господин Волк — не че това е истинското му име — изтеглил късата клечка.

Джо отмести поглед от Рулън към Нейт. Беше объркан. Когато погледна към Лиза Каспър, тя извърна очи.

— Шантава работа с тази мечка — продължи Рулън. — Да измине стотици километри! Какво ли си е мислила?

Джо сви рамене, изненадан, че губернаторът се е сетил изведнъж за МГ-53.

— Като се замисли човек, има разлика между нас и тях — продължи губернаторът. — Ние правим всичко по силите си, за да

спасим мечките — пражосваме пари, отделяме хора, за да ги опазим, а те се появяват, убиват без никаква причина първата мечка, която срещнат, и ѝ отрязват проклетата глава! — Той помълча и после каза: — Може би проумея ли това, ще успея да разбера що за хора са. Но май не искам и да знам.

Рулът направи пауза, за да даде възможност на останалите да помислят върху думите му, после се надигна от мястото си.

— Стига сме говорили за това. Да поканим нашия специален гост.

Брайън Тирел се настани на един от столовете точно срещу Нейт, от същата страна на масата, където седеше и Джо. Беше облечен в сив костюм със зелена вратовръзка. Приведе се напред, събра ръце и се обърна към Нейт:

— Оказа се страхотен оперативен агент. Много по-добър, отколкото очаквах.

Нейт само го погледна.

Тирел продължи:

— Няма да говоря повече за това. Станалото — станало. Радвам се, че оцеля и се отърва с минимални поражения — предвид обстоятелствата, разбира се. Може би не знаете, но Центърът за обработка на данни в Юта бе ударен с устройството, което успя да измъкнат. По случая е наложено пълно информационно затъмнение. Има жертви, но по-малко от очакваното.

Сви рамене, сякаш искаше да каже: *какво да се прави?*

— Нещата невинаги се развиват според предварителните планове.

— Което бе добре за нас — вметна Нейт. — Тъй като планът ви включваше ликвидирането на всички в ранчото с един удар.

— Нищо лично — отвърна Тирел. — Просто почистваме след себе си.

Нейт присви очи. Тирел продължи:

— Ударихме камиона веднага щом си свършиха работата. Двама мъртви, двама в затвора, включително Бил Хен, който се съгласи да ни сътрудничи. Всъщност не бих се изненадал, ако в близко бъдеще започне работа при нас. Решил е някои технически проблеми, свързани

с мобилните генератори на електромагнитни импулси, с които нашите инженери се борят от години.

— Чакай малко — прекъсна го Джо. — Унищожили са центъра в Юта?

Тирел кимна и се усмихна леко.

— Такъв е бил планът от самото начало — обясни Нейт на Джо. — Нарочно са оставили камиона да се изплъзне.

— Не разбирам — каза Джо.

— Знаели са какво е намислил Иби — поясни Нейт. — Изпратиха ме там, за да имат свой човек в центъра на събитията. Проследили са връзките на Саид, но не са знаели кога точно ще се опита да поеме нещата в свои ръце. Не са очаквали да доведе и онази малка армия. Това ги е изненадало, нали, Тирел?

Тирел кимна.

— Така е — призна той. — Знаехме, че Саид е от лошите, но нямахме представа колко хора ще успее да преведе през границата. Тогава за пръв път научихме, че пет терористични групировки, които рядко си сътрудничат, са обединили усилия за съвместна операция на наша територия. Дошли от Мексико по двама, по трима и се срещнали в лагер в пустинята на трийсетина километра от границата с Тексас. И ако вие двамата не се бяхте изправили на пътя им — продължи той и посочи Нейт и Джо, — сега щяхме да си имаме работа с цяла глутница джихадисти, която да вилнее из Америка. Повярвайте ми, не бихме искали това да се случва.

Джо реши да притисне Тирел.

— А защо самите вие искахте да ударите онзи център в Юта?

— Чувал ли си някога за Четвъртата поправка? — отвърна му агентът. — О, да, Центърът за обработка на данни бе създаден с най-добри намерения, както и всички останали подобни програми, между другото. С приближаването на изборите обаче твърде много политици и политически консултанти и от двете партии започнаха да получават достъп до данните, а не искахме да им го позволим. Тези типове поставят политиката на първо място, без да дават пет пари за националната сигурност. Случилото се им отрязва достъпа до лична информация, поне за известно време, което означава, че изборният процес ще протече както трябва.

Джо го изгледа смаян.

— А междувременно разкрихме още един заговор — продължи Тирел. — Това също е ваша заслуга, не че някой ще разбере някога.

— Защо не? — попита Джо. — Не търся слава, но защо да е тайна?

Тирел погледна многозначително първо Нейт, после губернатора, който явно никак не го харесваше.

— През последната година бяхме изправени пред пет инцидента от подобен мащаб — обясни Тирел. — Предотвратихме терористични атаки на различни места в страната. Признавам, че това бе първата, при която бе използвано свръхмодерно устройство за изстрелване на електромагнитен импулс. Винаги сме смятали, че ще се опитат да извадят електропреносната мрежа от строя, като взривят бомба в атмосферата, а не като използват камиони, с които да ударят конкретни цели. Без да влизам в подробности, ще кажа само, че разбихме цех за производството на мръсни бомби и лаборатория за антракс и ликвидирахме три други заплахи, за които никога няма да чуете. Във Вашингтон са взели решение никой никога да не научи за тях. Лидерите на тази страна се опасяват да не би иначе кротките и лековерни гласоподаватели да изпаднат в паника, да се ядосат на глупостта на политиците или да започнат да дискриминират конкретна етническа или религиозна група, а ние не можем да си позволим това, нали?

Последното изречение бе пропито от сарказъм.

— Все някой ден ще се издъним — призна Тирел. — Все някой ден те ще извадят късмет. Засега обаче се справяме доста добре. Надяваме се да продължим в този дух, докато начело на тази страна застанат по-умни хора. А междувременно правим каквото можем, но отвътре. Затова им позволихме да ударят центъра в Юта. Политиците побесняха и се наложи да превърнем горкия Кийт Волк в изкупителна жертва. — Тирел вдигна пръст във въздуха и уточни: — Той е наемник на свободна практика — той подчерта думата „свободна“. — Знаехме, че ще приеме съдбата си като истински войник, а и той е наясно, че ще се присъедини отново към нас веднага щом намерим вратичка в системата.

— Ние сме единствените хора, които знаят какво се е случило — намеси се Джо. — Ами инженерите и доброволците, които се измъкнаха? Те няма да си мълчат.

— Вече се заехме с тях — отвърна Тирел. — Работим доста експедитивно. Малцината по-свестни — като Джан Стокълп и Сузи Гуденкауф например — знаят, че кажат ли една дума пред медиите или пред някой недоброжелателен политик, можем да съсипе кредитните им досиета, да откраднем самоличността им, да разрушим репутацията им. За хипитата и откачалките изобщо не ни е грижа. Разприказват ли се, хората ще ги възприемат като умопобъркани, каквито всъщност са. — Тирел се подсмихна и добави: — Освен това обстоятелството, че са видели със собствените си очи как Саид отрязва глава на Мохамед Ибрахим, им е вдъхнало страх от Бога, така да се каже.

— Той беше добър човек — каза Нейт на Тирел. — За разлика от теб.

Тирел сви рамене в познатия вече жест, който означаваше: *какво да се прави?*

Преди Джо да успее да го попита нещо, Тирел се обърна към него:

— Надяваме се да поговориш с дъщеря си. Така няма да се наложи ние да говорим с нея.

В погледа на Джо проблеснаха гневни пламъчета, но той се овладя.

— По-спокойно — каза Тирел. — Всичко е наред! Нали, господин губернатор?

Рулън е необичайно мълчалив, помисли си Джо.

— С господин Тирел постигнахме споразумение, което устройва и двете страни — каза Рулън.

— Така е — съгласи се Тирел.

Изрече го самодоволно, но и неискрено, помисли си Джо. Самият Джо обаче не разсъждаваше трезво. Все още бе ядосан от заплахата, която Тирел бе отправил към Шеридан.

— Първо — започна Рулън и отмести поглед от Тирел към Нейт, — господин Тирел ще спази обещанието, което ти е дал. Досието ти е абсолютно чисто, смятано от тази сутрин. Федералните обвинения срещу теб са свалени. Можеш да напуснеш тази стая като чист пред закона човек.

Нейт не реагира. Прецаквали са го и преди, помисли си Джо.

— Разбира се, нашата сделка да не извършваш престъпления в този щат, докато аз съм негов губернатор, остава в сила — продължи

Рулън. — Изборите са само след две седмици, което означава, че ще трябва да се разбереш и с новия губернатор.

Нейт кимна, все още изпълнен с подозрения. Рулън се обърна към Джо.

— Успяхме да решим проблема със застраховката по-бързо от очакваното благодарение на господин Тирел и неговите колеги. Доколкото разбрах, сметките за лечението на дъщеря ти са се изгубили някъде в системата. Нали така, господин Тирел?

Тирел кимна.

— Лиза, можеш ли да потвърдиш, че това наистина е така? — попита Рулън.

— Да. Проверихме отново тази сутрин. Управлението за криминални разследвания към щатската полиция потвърди, че господин Романовски не фигурира в нито една федерална база данни на издирвани лица. Проблемът на Джо също е разрешен.

Джо затвори очи. Заля го вълна от облекчение, макар и примесено с чувство на вина. Мерибет обаче щеше да е на седмото небе.

— Очаквах да реагирате по-емоционално — обърна се Тирел към Нейт и Джо.

Нейт се приведе напред и трепна от болката, която го прониза.

— Вярвате ли му, че ще удържи на думата си? — попита той Рулън.

— Разбира се, че не! — засмя се губернаторът.

Нейт се извърна, за да види дали Тирел ще се изчерви.

— Разбира се, че не вярвам нито на него, нито на останалите федерални чакали, с които си имах работа. Подобно на тях обаче, и Тирел се интересува само от две неща — да опази кожата си цяла и да се сдобие с повече власт. Заплаших ги, че като все още действащ губернатор мога да свикам пресконференция и да разкрия в най-големи подробности случилото се в Червената пустиня. Тирел знае, че мога да предоставя имена и доказателства, включително неговото. Нали така, господин Тирел?

Тирел извърна гневно поглед.

— И не си въобразявай, че не знаем истинското ти име или агенцията, за която работиш, защото това не е така — продължи

губернаторът и вдигна пръст. — Като допълнителна мярка, всичко казано в тази зала бе заснето с видеокамера.

Тирел вдигна рязко глава и погледа Рулън. Опря длани на масата, сякаш се канеше да скочи и да се нахвърли срещу губернатора.

— О, да — каза Рулън и кимна към мониторите и електронното оборудване по стените. — Залата е подсигурана срещу послушване отвън, но позволява да записваме всичко, което става вътре. По този начин моите, а и бъдещите служители могат да бъдат държани отговорни за действията си в кризисни ситуации. Би било добре да въведат подобна практика и във Вашингтон, но върху този въпрос ще поработят в качеството си на юрист, а не на губернатор. Това ще придаде повече смисъл на дните ми, след като освободя поста. — Той се ухили доволно с хищна, вълча усмивка и уточни: — Средствата за инсталирането на тази система са най-добре похарчените пари на Министерството на вътрешната сигурност, за които се сецам. Бих се потупал по гърба, ако можех. Лиза, не искаш ли да ме потупаш по гърба?

— Не, сър — отвърна тя и се опита да скрие усмивката си.

— Вече можете да си тръгвате — обърна се губернаторът към Тирел. — И кракът ви да не е стъпил повече в този щат.

Тирел поклати глава, но не стана от мястото си.

— Много сте добър — каза той на Рулън. — Дяволски добър. Можем да ви предложим да се присъедините към нас.

— Не, благодаря — отвърна губернаторът. — Ние, бившите политици от Уайоминг, не отиваме във Вашингтон, за да лобираме или да работим за инвестиционни фондове. Стоим си тук и работим като нормални хора. Приятен път, господин Тирел.

Тирел погледна объркано Джо, после Нейт и Лиза Каспър. Надигна се от мястото си, без да каже нито дума, и се запъти към вратата.

След като я затвори след себе си, Рулън попита Каспър:

— Кога ще дойде Колтър Алън? Обещах да му покажа Ситуационната зала и да му обясня кое как действа.

Тя погледна часовника си.

— Ще пристигне всеки момент.

— Добре — каза Рулън и се обърна към Джо и Нейт. — Трябва да освободим залата.

Джо, все още замаян от онова, което бе чул тази сутрин — както от Тирел, така и от Рулън, се изправи неуверено на крака.

— Не забравяй шапката си — подсети го Рулън. — Не забравяй и мен. Няма да бъда твой губернатор, но мога да бъда твой адвокат.

— Благодаря ви, сър.

Нейт също благодари.

— Аз трябва да ви благодаря — каза губернаторът. — Свършихте страхотна работа.

Джо нахлупи старата си шапка, а новата прибра обратно в кутията. Нейт закуцука към ъгъла, за да си вземе патериците.

— Гледайте да не се забърквате в неприятности — нареди им Рулън. Сетне се засмя и добави: — Какви ги приказвам... Вие двамата не знаете какво означава това.

Джо се усмихна и задържа вратата отворена за Нейт. Докато приятелят му излизаше, чу Рулън да казва на Лиза:

— Идеята да използваме пари на Министерството на вътрешната сигурност за инсталирането на записваща система е страхотна, нали? Ще препоръчам на Колтър Алън да го направи.

Джо спря и погледна през рамо. Рулън се усмихна широко и постави пръст пред устните си.

— *Шшшт!*

Губернаторът определено щеше да липсва на Джо.

Над паркинга отпред ръмеше лек дъжд, а сивите облаци бяха надвиснали ниско над земята. По новия служебен пикап на Джо се стичаха струйки вода. Беше „Форд Ф-150“, последен модел, навъртял едва стотина километра. Още един прощален подарък от губернатора.

— Да те закарам някъде? — обърна се Джо към Нейт.

Джо възнамеряваше да се прибере право у дома, което означаваше, че го очакват пет часа и половина път на север. Мерибет и дъщерите им се бяха събрали у дома още предишния ден, а разкаялата се Шеридан бе отишла в Ларами, за да си потърси самостоятелно жилище.

— Към летището — отвърна Нейт. — Отивам при Лив в Луизиана.

Джо кимна.

— Откога не си летял под истинската си самоличност?

— От доста време.

— А после какво? — попита Джо.

Нейт заподскача на патериците си, за да заобиколи пикапа от другата страна. Намести се на седалката и се усмихна.

— Сигурно ще се върна.

По време на краткото им пътуване до летище „Шайен“ Джо попита:

— Мислиш ли, че може да се отменат от сделката?

Нейт сви рамене.

— Ще видим — отвърна той.

— Рулът е на наша страна.

— Така е. На него имам доверие. Той е един от най-свестните хора, които съм срещал. — Нейт помълча и добави: — Мисля, че бих поставил Иби до него.

Джо повдигна вежди и продължи да кара.

— Двамата с теб отново се събрахме — отбеляза Нейт. — Никога не съм очаквал това да се случи.

Телефонът на Джо завибрира в джоба му, докато оставяше Нейт пред малкото летище. Разпозна сигнала за входящ имейл, но не му обърна внимание.

— Трябва да те помоля за една услуга — каза Нейт.

— Казвай.

— Можеш ли да дойдеш с мен и да ми купиш билет? Ще ти върна парите.

— Вярно бе — отвърна Джо. — Ти дори нямаш кредитна карта!

След като Джо купи билета, Нейт каза:

— Поздрави Мерибет от мен.

— А ти поздрави Лив — отвърна Джо.

— Толкова... странно ще бъде.

— Кое?

— Да показвам лична карта, да купувам билет, да минавам през летищни проверки... Да говоря по телефон... Ще мога дори да си

извадя кредитна карта с моето име на нея. Не съм сигурен, че това връщане към цивилизацията ще ми хареса.

— Не е толкова лошо.

Нейт помълча и каза:

— Не мислех, че ще оцелеем, Джо. Мислех, че ще умрем в пустинята.

— Е — ухили се доволно приятелят му, — не умряхме, нали?

Джо приближаваше Чъгуотър, северно от Шайен, по магистрала 1–25, когато извади телефона си, за да позвъни на Мерибет. Нямахте търпение да се прибере у дома. Ловният сезон не бе приключил и Джо искаше да тръгне на обход из своя участък, да вдиша мириса на есен, да се потопи в обичайната си рутина. Имаше чувството, че е отсъствал с месеци.

Когато поднесе телефона към лицето си, забеляза непрочетения имейл и натисна иконката.

Беше от управлението на затворите в щата Уайоминг. Темата на имейла бе:

ДАЛАС КЕЙТС.

Джо не искаше да чете по-нататък. Поне за момента.

БЛАГОДАРНОСТИ

Авторът би искал да благодари на експертите, предоставили му информация, използвана при написването на тази книга, включително на Гари Ню и Марике Унгер от Националния център за изследване на атмосферата и Центъра за суперкомпютри в Уайоминг, на Джим Франк и Лин Бъд от Министерството на вътрешната сигурност в Уайоминг и на Пол Белоти. Сред материалите, използвани за нуждите на тази книга, са списание „Монтана Оутдорс“ и вестник „Билингс Газет“ (за проследяването на мечки гризли), списание „Бекпекър“, Бюрото за управление на държавните и обществените земи в Роулинс и Дружеството за опазване на биоразнообразието (за Червената пустиня), списания „Уайърд“ и „Ескуайър“ (за Центъра за обработка на данни в Юта). Информацията за опустошителния ефект на електромагнитните импулси почерпих от различни източници, сред които книгата на Р. Джеймс Улс и д-р Питър Винсънт Прай „Курс към ЕМИ катастрофа“.

Специални благодарности на моите първи читателки Лори Бокс, Моли Донъл, Беки Рейф и Роксан Удс.

Благодарности и на Моли Донъл и студиото за графичен и уеб дизайн „Преъри Сейдж Криейтив“ за уебсайта *sjbox.net* и на Дженифър Фонсбек за помощта ѝ в работата със социалните медии.

Искрено удоволствие ми достави работата с професионалистите в издателство „Пътнам“, включително с легендарния Нийл Нирън, Айвън Хелд, Алексис Уелби и Кейти Гринч.

Разбира се, специални благодарности и на моята чудесна приятелка и литературен агент Ан Ритънбърг.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.